

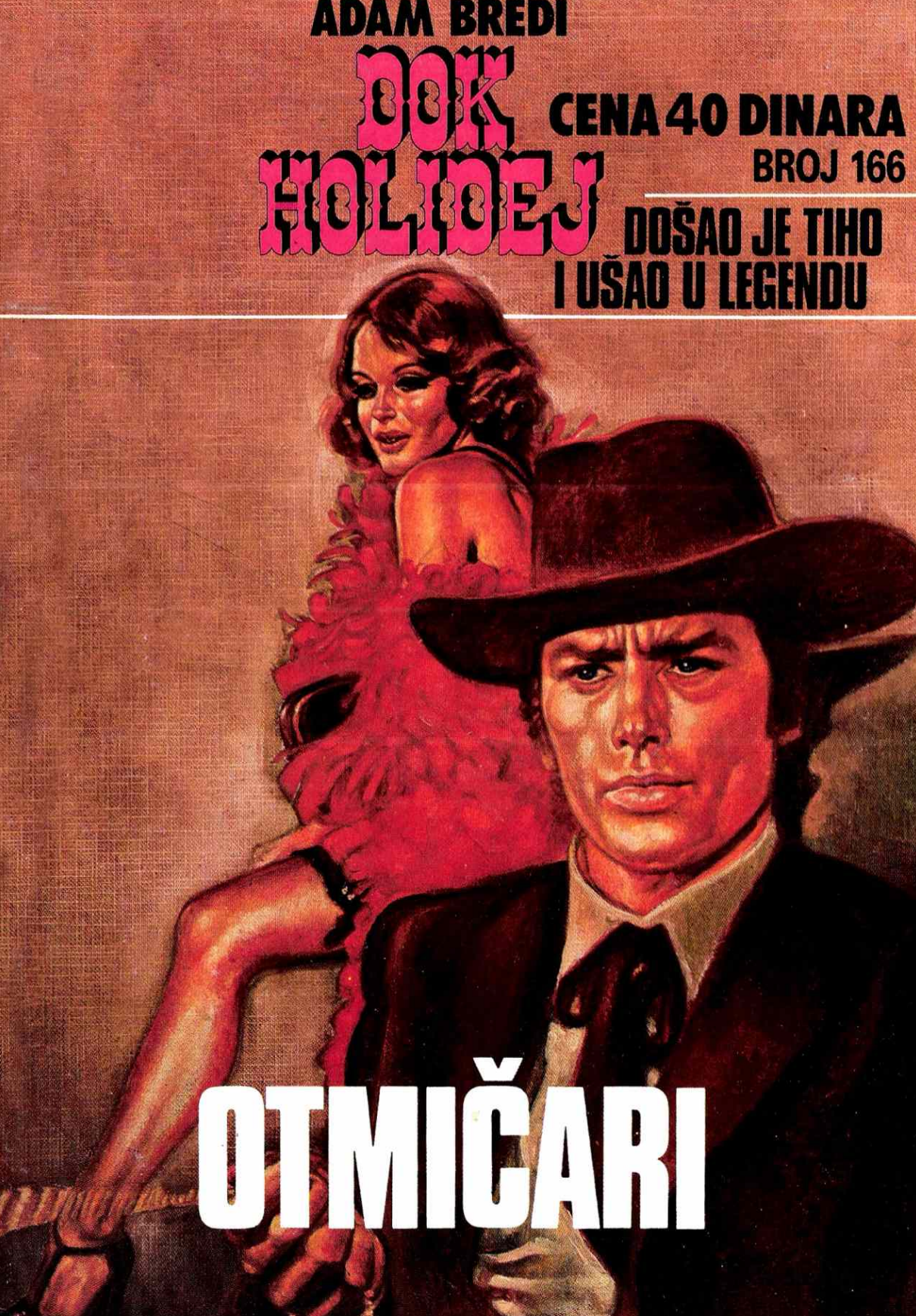
ADAM BRÉDI

DOŠ HOLIDEJ

CENA 40 DINARA

BROJ 166

DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU

OTMIČARI

★ **DOK HOLIDEJ** ★

ADAM BREDI

OTMIČARI

NIŠRO FORUM OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
DOK HOLIDEJ
Broj 166

Glavni i odgovorni urednik:
Svetožar TOMIĆ

Urednik:
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:
Adam Brady
PUT A PRICE ON IT!

Recenzija:
Radomir MILOSAVLJEVIĆ

Adaptacija i prevod:
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor:
Sava DAMJANOV

Tehnički urednik:
Valerija ŠREDER

Naslovna strana:
Ferenc BARAT

Korektori:
Marija KEČKEŠ
Erika HORVAT-KOČIŠ

Štampa: 21. II 1985.
Tržište: 7. III 1985.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MAKETPRINT, Novi Sad, Vojvo-
de Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Svetožar TOMIĆ. Urednik: Zorka
ĆIRIĆ. Naslov originala: Adam Brady — PUT A PRICE ON IT! Copyright:
UNIVERSUM PRESS.

Oslobodeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata
za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-279/73. od 10. maja
1973. godine.

Bila je prošla ponoć i predeo je počivao u nepreciznoj tami. Sa rukama zabačenim iznad glave Dok Holidej je ležao i opušten posle prebrođenih nevolja posmatrao nebo zasuto rojevima treptućih zvezda. Razmišljao je o čudnoj postojanosti sveta koji se tako vrteo milionima godina bez vidljivih promena, ne samo u beskonačnom prostoru u kome je lebdeo kao usamljenik lutalice već i u onim svakodnevnim stvarima koje su presudno uticale na tok ljudskih sudbina, a od kojih je on vrlo malo imao. Sa trideset godina života bio je čovek bez novca, bez doma i bez sigurne budućnosti. Za novcem nije ni žalio, jer ga je imao toliko koliko mu je za život bilo potrebno, ali budućnost je ostala neki nedostižan, maglovit cilj koji nikada nije uspeo jasno da definiše. U njegovom životu bilo je žena i ljubavi i mada je u godinama koje su prošle doživeo nekoliko zaista lepih romansi, i sada mu se činilo da nijedna od tih nije bila ona jedina, prava ljubav za ceo život.

Slab smešak zalebdeo je na njegovom licu skrojenom od oštih crta, tamnih lučno izvijenih obrva, tvrdih čulnih usana ispod pravilnog, fino krojenog nosa i čeličnoplavih, misaonih očiju. Da li je ikada bilo drukčije a ne tako? Možda je bilo trenutaka kada su se događaji predstavljali sa više optimističkog svetla, ali tih trenutaka u njegovom životu nije bilo mnogo, a daleko više je bi-

lo onoga što ih je mračilo. Pa ipak, nije se žalio. Svaki čovek ima neku svoju sreću i možda neku svoju sudbinu. Ako bi sada morao iz početka da proživi svoj život ponovo, sumnjao je da bi negde skrenuo sa puta kojim je dotada išao. Verovatno da bi ostao isti kao što je bio i da bi njegov put bio ponovo isti.

Pre pet dana nalazio se u Muningu. To je bio pravi grad po njegovom ukusu, živahan, i šaren kao Nju Orleans. Šta bi bilo da se nije posvadao i sukobio sa jednim lokalnim siladžijom, da nije bio prinuđen da ubije jednog podmuklog ubojicu s keda, da nije uzeo Martu Digbi kada mu se ponudila... da li bi mu bilo nešto bolje? Da li bi mnogo šta izgledalo drukčije da nije prihvatio ponudu svog prijatelja Stejsija koji mu je, videvši ga priklještenog uza zid saluna sa revolverom naperenim na trojicu bivših udvarača Marte Digbi, otvorio sporedna vrata i došapnuo da ga osedlan konj čeka u dvorištu? U mislima je odgovorio sebi i licem mu se razlio širok osmeh. Da nije učinio sve ono što je učinio, bio bi bez uspomene koje će mu mnoge hladne noći učiniti daleko toplijim i lepšim. Marta Digbi, povučena, uzdržana, uplašena od mra-ka kao malo dete, zaprepašćena i zgranutu pri samom pomenu obraćuna revolverima, užasnuta od nasilja bilo koje vrste, nesposobna da ljudima oko sebe pogleda u lice zato što nije bila spremna da se suo-

či sa iskušenjima i nevoljama života... ta Marta Digbi postala je sada uspomena.

Holidejev tihi smeh poremetio je noćnu tišinu i uplašio poljskog zeca koji je šmugnuo iz svog skrovišta. Ala je ceo grad bio zaprepašćen, a ponajviše i na prvom mestu Martin verenik, farmer Džul Benson. Svi su razrogačili oči od neočekivanog, šoka. Ko bi to očekivao od Marte Digbi? Ni on sam nije mogao da sluti kakva vatra tinja u njoj, no kada je konačno podlegla svojim željama, Marta se pokazala strasna i žestoka.

Holidej se pogledao niz telo. Zbog odela koje je imao na sebi i zbog mraka, ožiljci noktiju nisu se mogli videti, ali svejedno, on ih je osećao na prsima i leđima. Bili su tu, stvarni, uprkos priviku još žive uspomene. Kroz izvesno vreme zaceliće na suncu, ali će uspomena na Martu ostati dugo posle toga. Uzdahnulo je duboko i sklopio oči.

— Ti tamo, da se nisi makao ili ću te jednim metkom očuvati u carstvo nebesko — začuo se neki glas iz tame.

Holidej je ostao da leži bez pokreta. Sablasni grobni glas dopirao je sa njegove leve strane i nešto niže, gde se nalazila skupina stena koje su pružale obilje zaklona svakome ko bi pozeleo da ih za to iskoristi. Zatim je začuo šum od škripanja šljunka pod nogama.

Ne mičući glavu, Holidej je upro pogled očiju u pravcu skupine stena. Odjednom se iznad najbliže stene uobličila nejasna silueta nekog čoveka, obavijena gustim mrakom. Holidej je zažmirio očima i pokušao da prođe pogledom kroz tamu i začudo, pri svetlosti mnogobrojnih zvezda silueta se uobličila u šešir, glavu,

ramena i prsa čoveka koji je držao pušku naperenu na Holideja.

— Ovo nije moj posed da vas pozovem u goste, mister, ali u svakom slučaju dobrodošli ste u moj logor — rekao je Holidej prijateljskim tonom koliko je više mogao.

— Zaveži i ne miči se. Ne verujem ti ni reč, ni slovo od onoga što kaže. Nisam ja izvrđavao celoj poteri već dan i po samo zato da bih dozvolio jednoj lukavoj hulji kao što si ti da me zaskoči! A ne, nećeš to doživeti! Kojoj lupeškoj bandi pripadaš i odakle dolaziš? Iz grada ili sa Kvindlijevog ranča?

— Ne pripadam nikakvoj bandi.

Gundanje neverice začulo se iz mraka i šesir se zatresao od klimanja glave. — Davola ne pripadaš. Video sam te neposredno pred zalazak sunca i pažljivo sam te osmotrio. Pravio si se kao da nikuda ne žuriš i da te ništa ne interesuje, ali si se osvrtao i pogledao za sobom kao da ti od toga zavisi život. E, pa da znaš da ti sada život visi o koncu. Opočinjem te da mi ne praviš nikakve neprilike ili ću te udesiti tako da nikada više nećeš imati nikakvih briga.

— Čujte, čoveče, ja sam ovde samo u prolazu — rekao je Holidej.

— Vraga si samo u prolazu. To ti neću progutati.

Holidej se počeo pitati šta će biti sledeći potez tog nepoznatog čoveka u mraku. Bio je umoran. Od prvog dana bekstva iz Muninga, sa poternom verenika Marte Digbi i njegovih prijatelja za petama, jahanje je bilo brzo i vrlo naporno. Mada je posle dva dana mogao da uspori jer se potere otresao, ipak mu i ti dani nisu bili mnogo lakši jer je morao da prođe kroz deo pustinje i divlji planinski krš. Te večeri nadao se

nesmetanom noćnom odmoru i snu, a u dubini duše i nekom gradu ili ranču na koje će naići sutra ujutro. Jedno je ipak bilo sigurno: da se ova pustoš u kojoj su samo gušteri i zmije živeli kao kod kuće, ne može protezati u beskraj.

Sa takvim mislima ležao je nepomično na leđima i očekivao. Konačno je pridošlica izgubio strpljenje i počeo polako da prilazi stopu po stopu, držeći neprekidno naperenu pušku. Kada se nalazio ne više od desetak metara daleko, Holidej je razabrao obrise duge čupave brade i osetio začah znojavog, dugo neopranog tela.

— Jasno sam te video. Pratio si me.

— Nisam — odbio je Holidej odlučno. — Jednostavno sam išao svojim putem u nameri da naiđem na neki grad, trgovačku postaju ili neki ranč. Tražio sam neko mesto gde bih se mogao odmoriti.

— Ti si prokleti lažov!

Holidej je odlučio da isproba svog protivnika. Digao je ruke koje su mu dotle počivale ispod glave i istog trenutka pridošlica je zapeo obarač puške i jezivo metalno „klik“ poremećilo je moćnu tišinu. Sam tog šuma nije se čulo ništa drugo, ali i taj šum bio je dovoljan da Holidej uvidi kako pridošlica najozbiljnije misli.

— Čekajte malo. Možda možemo da razjasnimo ovaj nespornost. Pogledajte malo i drugu stranu medalje: da sam vas pratio, ja sigurno ne bih sebi dozvolio nesmotrenost da za vreme večere zapalim vatru, zar nije tako?

— Nisam video nikakvu vatru.

— Upotrebio sam samo suvo granje i lišće. Od toga nema mnogo dima.

— Nisam ni video ni namirisao dim, niti sam video svetlost plamena. Ovo za vatru debelo si slagao.

— Pipnite lonac za kafu. Još uvek je topao. A onda, ako ste raspoloženi, ponovo ćemo naložiti vatru, skuhati kafu i bolje upoznati jedan drugoga.

Nekoliko minuta vladala je duboka, napeta tišina. Pod pretnjom naperene puške i ugrožen nepoverenjem tog čoveka, Holidej je odlučio da pusti da se ovo besmisleno klupko događaja odmota svojim tokom. Skrstio je ruke na grudima pitajući se da li bi uspeo da potegne revolver pre nego što bi ga kuršum iz puške bradatog šunjala poslao u večna lovišta. Sračunao je da je već dovoljno srećan što taj nervozni uho da nije do sada iz čistog mira opalio hitac i prosvirao mu lobanju.

— O keji, evo šta ću sad da ti kažem, mister. Uspravi se i sedi, ali vrlo lagano, bez naglih pokreta. Onda otpaši opasač sa revolverom i baci ga ovamo. Nemoj slučajno da pokušaš nešto previše mudro.

Holidej je umorno uzdahnio i učinio ono što mu je naređeno. Tek što je finiš opasač od boksa, s istom takvom futrolom i „kolitom“ sa drškom od slonove kosti, pao na zemlju, pridošlica ga je zgrabio i uz pobedonosan povik uspravio se do pune veličine. Zastao je posle toga za trenutak sa opasačem prebačenim preko jednog ramena, a kundakom puške naslonjenim na drugo rame. Holidej još uvek nije uspeo da vidi njegovo lice, ali glas tog čoveka bio je prozuckao i hrapav. Što je nagoveštavalo da bradati šunjalo nije više mlad.

— Taj lonac za kafu o kojem si govorio, mister, gde je?

— Evo ovde, pored mene.

— Dodaj ga ovamo — rekao je nepoznati promuklim glasom.

Holidej je pružio od vatre i dima zagaravljeni lončić nekoliko metara ispred sebe. Još uvek držeći pušku naperenu na Doka, pridošlica je pružio ruku i proverio da li je lončić još uvek topao. Rezultat provere izgleda da ga je zadovoljio jer mu je glas postao za nijansu blaži.

— O keji, recimo da si zapalio vatru koju je nisam video. Ali, to još uvek ne znači da nisi jedan od onih koji me gone.

— A zašto vas gone?

— Zbog nečega što nisam učinio, ali što mi oni ni za boga ne bi poverovali. Oni veruju onom lažljivom nadzorniku i onoj lažljivoj ženturači koja je sigurno za sve kriva, a ne meni.

— To mi zvuči vrlo loše.

— I jeste vrlo loše. Ja sam u ovoj pokrajini već skoro pedeset godina, i sve vreme sam radio marljivo kao mrav i zapinjao koliko sam mogao, a ne kao neki koji su imali sreće da im sve ide od ruke. I zbog toga ni na kraj pameti mi ne pada da se spakujem i pobegnem, jer su protiv mene izgovorene gomile prljavih laži.

— Vama vaše ime dosta znači, je li tako? — zapitao je Dok. Dok je govorio, oslobodio je malo jednu nogu i namestio je tako kako bi mogao da zada udarac starome po nogama. Nadao se da bi ga jedan dobro odmeren udarac izbacio iz ravnoteže i oborio.

— Do đavola s ugledom i imenom. Nikada nisam davao ni prebijenog centa za ono što drugi ljudi misle, i još uvek ne dajem, ali Sam Kvindli mi je nameo grdno zlo i duge mi mnogo, a ja nisam čovek

koji će nekome ostati dužan. Ne zaboravljam lako.

— Sem Kvindli, rekoste? — procedio je Holidej kroz zube. — Je li to ranč za koji ste mislili da radim?

— Još uvek nisam čuo ništa što bi me uverilo da ne radiš za njih — rekao je stari. — I pazi, ako samo još jednoga makneš tu nogu, ostaćeš do kraja života bez kolena.

Holidej je duboko uzdahnuo i lagano vratio nogu na njeno predjašnje mesto. Palo mu je na um da bi to mogla biti duga, duga noć.

Starac je uzmakao nazad do ivice stenjaka iza kojeg se pre toga skrivao i počeo zumiti u noć, negde ispod mesta gde su se nalazili. Zadovoljan onim što je primetio ili što nije primetio, vratio se nazad i zatekao Holideja na istom mestu gde ga je pre toga ostavio.

Čuנוو je i zabrinuto se zagledao u Holideja pre nego što je progovorio. — Čini mi se da ću se poslužiti kafom. Ovde u pustari sam dosta ožedneo skrivajući se od onih budala.

— Samo se poslužite — ponudio ga je Holidej. — Imam ovde i mali lončić.

Okrenuo se na stranu pokrećući telo tako da mu je ruka bila skrivena dok je šakom zagrabio pregršt prašine i zemlje. Napunio je lončić prašinom i okrenuo se lagano nazad pružajući ruku sa lončićem prema svom novom poznaniku. Stari bradonja je pružio ruku da prihvati lončić i Holidej je iskoristio taj trenutak da mu zamahom ruke saspe prašinu i zemlju u oči. U istom trenutku drugom rukom je zgrabio cev puške i okrenuo je prema zemlji. Kasnije je više puta zahvalio svojoj srećnoj zvezdi što je tako učinio, jer je puška planula i Dok je na licu i vratu osetio vreo vaz-

dušni udar prouzrokovan kuršumom koji mu je zviznuo pored lica.

Holidej je pokušao da istrgne pušku iz starčevih ruku, ali je ovaj pljučući zemlju i proklinjući iz sveg glasa čvrsto držao oružje i nije ga puštao. No, na njegovu nesreću, trzaj ga je izbacio iz ravnoteže i vukući pušku, Holidej je povukao i njega, od čega se starac zateturio glavom napred. Posle toga za Holideja je bilo jednostavno da udarcem kolena u lice odbaci starog u stranu. Skočivši na leđa palom napadaču, Holidej mu je istrgao pušku iz ruku i zgrabio svoj opasač sa revolverom sa koščatog starčevog ramena. Ustavši posle toga na noge, ustuknuo je nekoliko koraka, sve dok nije došao do jednog drveća. Tu je stao, naslonio se na njega, spustio pušku pored noge i bez žurbe pripasao svoj opasač sa revolverom. Dotle je starac završio sa pljuvanjem prašine i zemlje iz usta i klečao je na kolenima nastojeći bez mnogo rezultata da očisti oči od prljavštine.

— A sad ćemo lepo zapaliti vatru da bih mogao podrobnije da vas vidim, stari — rekao je Holidej.

— To onda znači da ste vi jedan od njih — optužio ga je starac oštro.

— Rekao sam da nisam i to je istina.

— Čemu je onda potrebna vatra? Zapaliti vatru znači isto što i reći celom svetu da ste me uhvatili, je li tako?

— Oni su verovatno čuli pucani pa, ukoliko dođu, njihov dolazak pada na vašu glavu.

Starac je nemoćno zastenjao. — Do vraga, blizu su... ili bar su bili blizu negde oko podne. Petnaestak šugavih hulja: šerif Vilder, za-

menik šerifa Berdik, nekoliko drugih smutljivaca i lenjivaca koji u gradu nemaju šta da rade i jedanaestorica sa Kvindlijevog ranča — starac je duboko uzdahnio i rukom otresao prašinu sa odela. Zatim je odjednom zastao u pola pokreta.

— Čuite, mister, voljan sam da vam poverujem. Dajte mi moju pušku i ja ću poći svojim putem, a vi možete da nastavite svojim.

Holidej je i sam pomišljao da tako nešto učini. A onda se setio mnogih drugih lukavih i mudrih staraca koje je poznavao i koji su celog života uspevali da prežive samo zahvaljujući svojoj lukavosti i snalažljivosti.

— Imam jedan bolji plan — rekao je. — Imate li konja u blizini?

— Imam, ali nešto niže.

— Onda ga nadite, pojašite i idite, a mene ostavite ovde gde sam. Znajte da imam lak san.

— A šta će biti sa mojom puškom, čoveče?

— Kada ujutru pođem odatle, ostaviću je negde gde ćete je lako naći.

Starcu je zastao dah kada je čuo Holidejev predlog. — Ali čoveče, ako me stignu i nađu, moram imati nešto čime ću se braniti i čime ću ih odbiti.

— Šta rokoste, zbog čega vas ono traže?

— Smatraju da sam lopov, optužuju me da sam opljačkao Kvindlijevu kasu. Istina je da je kasa opljačkana, ali to je učinio onaj nevaljalac, nadzornik Mišel, jer je viđen kako je iz kuće šmugnuo u mrak. Nije tačno da sam ja bio čovek koga je videla Kvindlijeva žena, koja ništa drugo i ne zna nego da niše kukovima i izaziva. Kažem

vam da su svi lagali i zbog toga moram da dobijem nazad moju pušku.

— Nema ništa od toga — rekao mu je dok.

— Zašto?

— Zato što ne volim ništa da rađim napamet, stari. Ako se sretne sa onima koji vas gone i ako mi oni ispričaju neku ubedljiviju priču nego vi, ja ću im reći da sam vas video i da se skrivate negde u okolini... nenaoružani. Ako ne budem poverovao u njihovu priču, reći ću im da sam primetio kojote kako se šunjaju oko mog konja i da sam zbog toga ispalio jedan hitac da ih zaplašim. U tom slučaju ostaviću vašu pušku negde gde je lako možete naći. Je li to u redu?

— I vi niste ništa bolji od njih — promrmljao je starac tiho proklinjući.

— Želite li da sad odmah ispalim nekoliko hitaca i da ih dozovem?

Starac je stisnuo zube, ljutito šutnuo busin trave ispred sebe, povukao rukama pantalone više na trbuh i prkosno isturio bradu. Upirući košcat prst prema Holideju, procedio je kroz zube. — Tako mi svega na svetu, ako još jednom naletim na vas, neće više biti ni reči o proslavljanju vatre i pijenju kafe. Prostrelicu vam glavu čim vas budem video.

— Videćete da to neće biti nimalo lak posao i da ja nisam zalagaj koji se tek tako može progutati — rekao mu je Holidej. Odloživši pušku iza sebe, izvadio je revolver iz futrole i opruživši se po ležaju na zemlji, spustio ga sebi na grudni. Čuo je starog kako krupnim, ljutitim koracima trupka između stena, a nekoliko minuta kasnije i ujednačen tapot konjskih kopita.

Kada su prvi sivkasti prsti zore najavili približavanje novoga dana Holidej je čuo goniocce. Najpre ga je uznemirila buka koja je dopirala nešto niže od mesta gde se on nalazio, a zatim su se začuli bliži šumovi desno i levo od njega, a onda krto pucketanje suve grančice odnekuda iznad njega. To mu je govorilo da je okružen sa svih strana.

No bez obzira na šumove, ili baš zbog toga što ih je čuo, Dok je ostao da leži nepomičan, sklopljenih očiju. Disao je ravnomerno i ležao opušten i miran. Stari uhoda mu je rekao da ga goni petnaestak ljudi, dva šerifa, dvojica građana i jedanaest kauboja. U tom slučaju, ako ih je zaista bilo toliko, Holidej je računao da ih jedan usamljeni spavač neće previše uzrujati.

Iz neposredne blizine i sasvim blizu ispod njega začuo je korake teških nogu, ali je ipak uspeo da ostane miran i da se ne pomakne. Posle još nekoliko teških koraka, nešto je dodirnulo vrh njegove desne cipele. Otvorio je oči i pred sobom ugledao koščato ogrubelo lice jednog punačkog čoveka koji je na prsima izbledele, trajem poderane košulje nosio metalnu zvedu. Umor tog čoveka ogledao se u crveno obrubljenim očima i sumornom licu.

Njegovo raspoloženje se pokazalo kada je ponovo nogom ritnuo Holideja i režećim glasom rekao. — O keji ti dole, miči se.

Holidejeva ruka počivala je na revolveru koji mu je ležao na prsima. Dok nije ni pokušao da je odetle pomeri.

— Šta se ovde, do vraga, doga-

da? — prevalio je lenio preko usana.

— Svašta. A sad ustani. Lagano, bez suvišnih pokreta i pusti da ti revolver padne na zemlju.

Holidej je učinio kao što mu je rečeno, ali se pri tome kretao kao neko ko je još uvek bunovan i ošamućen od sna.

— Svašta? Kako to mislite svašta, do vraga? — zapitao je i pogledao svoj pištolj koji je ležao blizu njegovih leve noge.

— To je baš ono što nameravamo da doznamo, stranče — rekao je šerif i predstavio se. — Ja sam šerif Dejv Vilder iz Kaldera. Jurcam po ovoj pustoši i divljini već puna dva dana i dosadilo mi je da se i dalje lomatom i znojim. Jeste li me shvatili?

— Naravno — rekao je Dok. — Bilo je vruće ovih dana.

— A gde ste se vi za to vreme znojili, mister? — zapitao je šerif.

— Na putu od Muninga ovamo.

Vilder je napućio, usne i zažmorio očima. Pošto je nekoliko trenutaka ispitivački odmeravao Holideja, bacio je pogled levo od sebe. Najviši i najmršaviji čovek koga je Holidej video za poslednjih nekoliko godina stajao je nedaleko od šerifa, malo nakrivljen na jednu stranu, sa desno rukom oslonjenom na kuk ispod kojeg je u futroli ležao revolver, desne noge isturene malo napred i sa revolverom u levoj ruci okrenutoj prema zemlji. Taj čovek držao se nehalno kao da ga se ništa na ovom svetu ne tiče, ali je njegovo držanje bilo u potpunoj suprotnosti sa prodornim pogledom kojim je beskompromisno presecao Holideja.

— Kako tebi izgleda, Vile? — zapitao ga je Vilder.

Vil je slegnuo svojim nečuveno koščatim ramenima i Holidej je pomislio da će kosti u njemu zaklopapati. Ali, klopavanje se nije čulo.

— Ne znam šta da ti kažem, Dejve — rekao je Vil. — Od juče ujutro pratili smo dva traga. Jedan, kako smatram, pripada onom starom olinjalom medvedu Fešu Tuviju, a drugi pripada nekome ko je povezan sa nestankom Nore Kvindli. Nisi li ti ono rekao da će njeni otmičari verovatno ostaviti iza sebe nekoga ko će motriti šta ćemo mi preduzeti.

— Da, ja sam to rekao — složio se Vilder. — To bi bilo nešto što bi ona dvojica mogli učiniti. Jedan je mogao smiriti misis Kvindli i odneti je; a drugi je mogao ostati iza njih, osmatrati i obaveštavati šta se događa.

— Imate li nešto protiv da se umešam? — zapitao je Holidej?

Vilder je mahnuo rukom Holideju da čuti. — Odmah ćemo se vratiti na vas, mister — pogledao je svog pomoćnika i savetodavca Vila koji je takođe nosio šerifsku značku. Holidej se setio da je stari Tuvi pominjao nekog Vila Berdika.

— Meni se čini, Vile, da smo sve do potoka išli pravim tragom. Dva traga su ostavili otmičari, a treći trag je za sobom ostavio stari Tuvi. Od potoka dovde sledili smo samo jedan trag, koji nas je doveo pravo ovamo.

— I pravo do ovoga — rekao je Vil Berdik i revolverom pokazao u Holidejevom pravcu.

Dejv Vilder je ponovo pogledao Holideja i pri tome je bio duboko zamišljen.

— Ime? — zapitao je.

Holidej se samo za trenutak na-

šao u nedoumici da li da kaže svoje pravo ime ili ne. Instinktivno je izgovorio ime koje je obično koristio kada je hteo da ostane nepoznat. Rekao je kratko. — Džon Bleik — i nije dao nikakvo drugo obaveštenje o sebi. No, čim je izustio ime, pomislio je da mu ta laž može doneti neprilike. No, sada je već bilo kasno.

— Iz Muninga, rekoste?

— Ne baš iz Muninga — ispravio ga je Holidej. — Dolazim upravo otuda, ali ne živim tamo. To je bio samo poslednji u nizu gradova koje sam nedavno obišao.

— Znači da ste bez prebivališta, drugim rečima skitnica? — zapitao je Vil Berdik.

— Ja bih upotrebio neki drugi izraz, na primer putnik ili lutalica — rekao je Dok. — Skitnica mi zvuči nedolično za časnog čoveka i džentlmena.

Berdik se osmehnuo i u tom osmehu lice mu je izgledalo kao komad naborane neuštavljene kože. — I u toku vašeg putovanja sigurno da nikakvom slučajnošću niste svratili na Kvindlijev ranč. Bleik?

Holidej je odrečno odmahnuo glavom. — Ne poznajem nijednog čoveka koji se zove Kvindli i ne znam ni za kakav ranč.

Na to je Vilder brzo dodao. — Ali, ipak znate da postoji neka gospoda Kvindli — glas mu je zvučao oštro, pomalo preteći i kao da vreba.

— Naravno — Holidej je zapazio da su neki od ljudi, koji su stajali u krugu oko njega, odjednom radoznalo živnuli. — Zar niste upravo maločas pomenuli neku gospođu Kvindli koju su otieli dvojica?

Vilder je kiselo stisnuo usne. —

Koliko se sećam, to je rekao Vil, tu ste u pravu.

— Jesmo li malo uznapredovali u onome što vas interesuje? — zapitao je Dok.

— Jesmo prilično — odgovorio mu je Vilder. — Dokle smo ono došli? — počeo se vrhom prsta po prašinom pokrivenom, neobrijanom desnom obrazu. — Ah, da, znam. Došli ste iz Muninga. Jeste li došli pravo otuda ili...?

— Došao sam preko pustinje i tuda sam putovao dan i po, a onda preko venca brežuljaka i prerije koja je izgledala tako kao da vapije za dobrom kišom. Rano juče zaustavio sam se na nekom potoku, odmorio se malo, i stigao ovamo kasno juče posle podne.

— A kuda ste se uputili?

— Predložite mi neko prijatno mesto i ja ću odmah prihvatiti predlog.

Vilder se osmehnuo krajem usana i iskosa pogledao Berdika. Ali, kako se činilo, ovaj je za prvo vreme bio zadovoljan time da sluša i da vođenje razgovora prepusti Vilderu.

— Jeste li možda pomislili da bi vam Kalder odgovarao? — zapitao je Vilder.

— Nikada nisam čuo za Kalder. Nisam prošao pored nekog znaka koji bi pokazivao da u blizini postoji neki grad. Da, kad sad razmislim kuda sam sve prošao, siguran sam da nisam naišao ni na šta što bi nagoveštavalo da ovde neko poseduje zemlju ili nešto slično. Ovaj kraj mi se učinio zaista pust, vrlo dosadan i dugačak za putovanje.

— Niste, dakle, videli nikoga, baš nikoga? — zapitao je Vilder i iznenadan sjaj njegovih, kao dim sivih

očiju upozorio je Holideja da bi to pitanje moglo biti zamka.

— Jesam, juče kasno poslepodne na padinama ovog brežuljka video sam jednog starijeg čoveka. Bio je možda nekih pola časa jahanja ispred mene i izgledalo je kao da mu se žuri. Računao sam da će, ako ga stignem, moći da mi kaže nešto više o ovoj pokrajini, i čak da će mi možda savetovati kuda bih mogao da podem kako bih naišao na neko naselje. Za ova dva-tri dana dosadilo mi je da budem sam.

— Toliko vam je dosadilo da biste verovatno rado prihvatili i društvo neke žene, zar ne? Ne za stalno, ali tu i tamo — zapitao je Berdik i nedostatak humora na njegovom sumornom licu opomenuo je Holideja da šerifov zamenik još uvek nije u pogledu njega odagnao sve ranije sumnje.

— Ja se tim ne bavim, zameniče. Nego, da vam kažem nešto. Ja sam vam rekao odakle dolazim, kuda sam putovao i šta sam video, a mogu vam to sve ponoviti i reći još detaljnije. Trebalo bi zatim da vi meni objasnite kakva je nevolja koja vas muči i šta se događa u ovom kraju, da bih ja lepo znao šta ubuduće da radim i čega da se klonim.

Berdik se kiselo osmehnuo. — Vi ste neki vrlo miroljubiv čovek, Blejk?

— A ko traži nevolju? — odgovorio je Holidej pitanjem i slegnuo ramenima.

I Vilder i Berdik su ga dosta dugo studiosno posmatrali, a onda je Vilder rekao. — Tese, pogledaj šta ima u bisagama ovog čoveka, hoćeš li? Vidi možeš li naći nešto interesantno.

Jedan ogroman debeljuškast čovek, sa licem ispresecanim ožiljcima od stakla ili noža, zatrupkao je tromim medvedim korakom, u prolazu pogledao Holideja nadmoćnim, gospodarskim pogledom i uputio se prema žbunju gde je Holidejev konj neosedlan mirno stajao i povremeno brstio lišće sa grane obližnjeg drveta. Otvorio je Holideje bisage koje su se nalazile odmah pored žbunja i temeljno ih pretražio, a onda, ostavljajući sadržaj bisaga neuredno razbacan po zemlji, pošao nazad odmahujući uz put odrečno glavom.

— Dasa putuje bez mnogo prtljaga, to je očigledno. Našao sam samo paket kafe, dve konzerve pasulja, nešto sušenog mesa i duvan. S druge strane su dva lončića, plehani tanjir i mali tiganj, to je sve.

— Kao što vidite, nema nišeg interesantnog, samo stvarčice koje su potrebne čoveku na putu — rekao je Holidej zadovoljno.

Vilder se počeo vrhom prsta po obrazu i umorno uzdahnua. — I kažete da niste uspeli da stignete starog Tuvija, je li tako Blejk?

Holidej je odmahnuo glavom.

Vilder se okrenuo i udaljio pozivajući pokretom ruke Berdika da pođe za njim. Na vrhu padine, tamo gde je Tuvi nestao sa domaka Holidejevih očiju, zastao je i zagledao se u prostrani predeo neukroćene, divlje zemlje, preko kojeg je Holidej nameravao da toga dana nastavi put. Izvesno vreme Vilder i Berdik su nešto razgovarali, a onda je Vilder kratko klimnuo glavom i pošao prema svom konju koji je mirno stajao.

— Na konje. Proverićemo sledećih nekoliko milja i ako ništa ne

nađemo, prekinućemo potragu i vratićemo se kući teretnim vozom koji uskoro treba da naiđe.

Kada su ostali članovi potere pošli svaki prema svom konju, s izrazom olakšanja na licu što će posle kratkog vremena lov na čoveka biti završen, Dejv Vilder se vratio tamo gde je Holidej stajao i ponovo se ozbiljno zagledao u njega.

— Kažete da nikada niste bili u ovom kraju, Blejk?

— Ne — rekao je Dok sigurnim glasom. — Zašto?

— Sve mi se čini kao da sam vas nekada već video. Ne znam gde i kada, kao što ne znam sigurno da li sam vas video, ali taj me osećaj muči od prvog momenta kada sam vas pogledao.

— Mislim da se svakako varate, šerife — odgovorio je Holidej još mirnije. — Nikada nisam zalazio u ovaj kraj, a ima ljudi sa sličnim licima.

— Vaše je karakteristično i ne zaboravlja se lako — rekao je Vilder gladeći se po neobrijanoj bradi. — No, u svakom slučaju, bilo bi vrlo dobro ako biste neko vreme jahali sa nama, Blejk. Tako bih bio siguran da se odmah posle našeg odlaska nećete povezati sa nekim. Ako kasnije slučajno saznam da ste bili u vezi sa nekim i da ste nam ovde otpevali gomilu laži, verujte da neće biti jednostavno. Tada ili kasnije, uhvatiću vas negde i onda ćete videti da sa mnom nije tako lako kao što vam je sad možda izgledalo.

— To važi i za mene — umešao se Vil Berdik. — Nikada nisam mogao da podnesem da me neko slatkim rečima prevede žednog preko vode

Holidej je izdržao njihove ispiti-vačke prodorne poglede i hladno pošao da ponovo spakuje stvari u svoje bisage. Zatim je osedlao svog odmornog konja i pojahavši ga, vratio se nazad na malu čistinu koja je te noći bila poprište neobičnih događaja. Bez ijedne reči Dejv Vilder je prvi poterao svog konja niz padinu, pažljivo birajući put kojim će ići. Berdik ga je sledio u stopu, a za njim su jahali kauboji ostavljajući Holideja da jaše na začelju, okružen Tesom i njegovim drugom, koji su po odelu i ponašanju u svemu ličili na građane. Kada su stigli do železničkih šina, članovi potere su zaustavili svoje konje i seli da se odmire u njihovom hladu.

Vilder je prišao Holideju i kratko rekao. — Ostanite ovde dok mi ne odemo, za svaki slučaj.

Holidej je samo kratko klimnuo glavom.

II

Metalno klopavanje točkova po šinama najavilo je još izdaleka približavanju lokomotive i od tog šuma logor pored nasipa je oživeo. Na izgled umoran od života, a posebno od iznenadne aktivnosti potere, šerif Dejv Vilder je potražio pogledom Holideja i počastio ga umirujućim, skoro prijateljskim rečima.

— Zao mi je što smo morali da vas malo zadržimo, Blejk, ali smatrao sam da, ako nekim slučajem imate ortaka negde u ovom predelu, on sigurno ne bi voleo da vas vidi u našem društvu jer bi ga to navelo na pomisao da bi mogao biti otkriven i uhvaćen. Ali, sad vidim

da moje sumnje nisu bile osnovane. Izgleda da su dvojica lupeža, koje smo pokušavali da uhvatimo, dobili igru u ovom delu. Verovatno da su do sada već stigli do But Krika, a možda i dalje.

— Do But Krika? — zapitao je Holidej odgovarajući ravnom merom na Vilderov pogled pun simpatija.

— But Krik je mnogo veći grad nego Kalder, Blejk — objasnio je Vilder. — Grad koji će mnogo više odgovarati vašim željama i potrebama. Ja lično bih tamo samo gubio vreme tražeći misis Kvindli i dvojicu ljudi koji su je kidnapovali. Nema nikakve šanse da tamo naletim na njih, jer iz tog grada dva puta dnevno polaze vozovi prema istoku i dalje se račvaju u svim pravcima. Ići tamo bilo bi za mene bezpredmetno gubljenje vremena — pokretom ruke obрисao je znoj sa čupavih obrva. — Odavde ću se vratiti nazad u Kalder i obavestiću Kvindlija da nisam uspeo. Neka on sam preduzme dalje šta smatra za potrebno.

— Vama se ne događa često da ne uspete — rekao je Holidej.

Vilder je ravnodušno slegnuo ramenima. — Ja ne volim da gubim vreme, to je bitno. Ali, u okviru toga ponekad uspem, ponekad ne uspem, ali češće prvo nego drugo. Žao mi je što sam vas zadržao, ponavljam, ali kako ja gledam na stvar, to zadržavanje jednom putniku bez određenog cilja ne čini neku veliku štetu.

— Ne čini uopšte nikakvu štetu — složio se Holidej. Voz je brekćući klopao prema njima i došavši na nekoliko stotina metara, počeo da usporava. Vilder je pozdravio Ho-

lideja ućtivim klimanjem glave i poveo svog konja bliže šinama. Digao je ruku uvis dajući time znak mašinovođi da stane i voz je još više usporio, a zatim uz prodorno metalno škripanje brekćući stao.

Holidej je poveo svog konja nazad da bi napravio mesta za članove potere, a Vilder je nešto kratko rekao mašinovođi. Zatim je kočničar izašao iz kabine iz koje je kontrolisao kretanje voza i otvorio vrata jednog dugačkog teretnog vagona. Utovarna rampa spuštena je u položaj za utovar i članovi potere su povelili svoje konje u vagon.

Vilder je predao vođice svog konja Vilu Berdiku da ga ovaj povede zajedno sa svojim, sačekao da svi uđu unutra i da se vrata teretnog vagona klizeći vrata na svoje mesto, a zatim se popeo uz stepenice prvih putničkih kola koja su se nalazila odmah iza lokomotive. Mahnuvši rukom mašinovođi da može krenuti dalje, ušao je ležernim korakom u vagon.

Odmah posle toga voz je ponovo krenuo, najpre lagano, snažno fukćući i izbacujući oblake pare i crnog dima, a zatim sve brže i brže. Holidej je ostao na mestu utovara posmatrajući odlazak voza, razmišljajući o tome da je odlaskom kompozicije na neki način završen jedan deo njegovog života, ne važan ili interesantan, ali na izvestan način ipak dramatičan.

— Oh, gospode bože — izustila je Nori Kvindli bez daha. — Pa ono je Vilder.

Dvojica koji su se nadnosili iz-

nad nje, zakriljujući njeno vitko mladalačko telo, izmenjali su zabrinute poglede pre nego što ju je jedan od njih grubo povukao s ivice zadnje platforme putničkog vagona. Nora se pokrenula prema njemu razljučena tim njegovim pokretom.

— Budi malo pažljivija, hoćeš li? — rekla je resko.

— Možda sam do sada bio suviše pažljiv i fini — bio je njegov mrgodan odgovor. — Vi sa nama igrate neku igru, gospodo.

Od tih reči Nora se trгла i ustuknula. — — Ja... šta? Na šta se sada žališ, Teflere?

— Žalim se na celo ovo glupo putovanje, do đavola. Jahali smo kao ludi da bismo stigli do jednog mesta, a sada putujemo na ovoj čegrtaljki da bismo se vratili tamo odakle smo pošli.

Onaj drugi čovek stajao je i netremice gledao Noru Kvindli, ne pokušavajući da prikrije svoju želju za njom. Nora ga je pogledala, zapazila sjaj požude u njegovim crnim očima i ustuknula. Ali, taj korak doveo ju je tačno, pored Teflera i dodirnuvši ga, ona je morala i od njega da uzmakne.

— To je bio plan — rekla je. — Vi ga znate isto tako dobro kao i ja. Ne može se meni sada staviti na dušu neka greška samo zbog toga što je jedan glupi šerif, koji je izgubio trag kojim je išao, odlučio da zaustavi voz i da se ukrca.

— Trebalo je da smo ostali u But Kriku — zamumlao je Tefler. — To je veći grad i u njemu se više događa i više ljudi se kreće. Bili bismo manje upadljivi.

Nora Kvindli se lukavo osmehnula. — Kasnije ćete imati vremena,

dovoljno vremena da potrošite vaš novac i da zadovoljite vaše želje. Sada radite ono što vam se kaže.

— Ako će me to što mi se kaže da radim dovesti u sukob sa onim prokletim šerifom, gospodo, znajte da mi se to nimalo ne dopada. — Tefler je izvukao revolver i taj njegov pokret izazvao je kod Nore uplašen kratak krik. Drugi čovek je pružio ruku i stavio je na njeno rame, a kada se ona otrgla od njega, on se zadovoljno nasmešio.

— Ajk i ja smo razgovarali o svemu, misis Kvindli. Računali smo da, ako baš ne marite starog Kvindlija, to je vaša stvar i vaše pravo. Ali, to što žudite za Mičelom nama ne izgleda baš sasvim pravo.

Na Norinom mladom i lepom licu ukazala se briga i na njenom čelu pojavila se jedva primetna bora.

— Ne znam o čemu to govorite. Dobro ste plaćeni za ono što ste do sada uradili. Čim posao bude doveden do kraja, dobićete i ostatak koji ste zaslužili. Do tada, bilo bi bolje za vas da pazite na svoje ponašanje i da imate na umu ko sam ja i ko je Džim Mičel.

— Nećemo zaboraviti i imaćemo na umu mnogo šta — rekao je krupni čovek i zlokobno se nasmejao.

Nora je počela da uzmiče sve dok ledima nije stigla do zida vagona. — Ti si lud! — kriknula je. Voz je u tom momentu pošao i počeo naglo da povećava brzinu.

U svoje vreme to su mi često govorili — priznao je Vin. — I ja ni tada ni kasnije nisam pravio pitanje da li je to tačno ili nije, mada sam ponekad pomišljao da me tim nazivom ljudi vređaju i da mi čine nepravdu. No, nije važno. Ajk je zabrinut zbog tog Vildera, ali ja nisam.

On je isto što i svaki drugi čovek kad ga pogodi kuršum, on pada mrtav.

— Neću nikakvo ubijanje — viknula je Nora na njega. Vin joj je prišao i stavio joj svoju ogromnu ruku koja je zaudarala na ušvan, preko usta i pritisnuo je uza zid. Nora ga je pogledala očima razrogačenim od straha.

— Polako, Kole, — rekao je Tefler. — Moramo da razmislimo o ovome.

— Ja sam već razmislio — odgovorio mu je Vin i dalje držeći Noru pritisnutu uz zid, mada se ona posle prvog trenutka straha i iznenađenja počela očajnički koprcati — Gledaj na stvar ovako, Ajk. Mi smo zarobljeni u ovom prokletom vozu, a sada se na njega ukrcao i jedan šerif. On nije ostao pozadi u teretnom vagonu, sa ostalim članovima potere, već se popeo u putnički vagon. Reci mi, zašto je on to učinio?

— Da bi izvršio pretres? — odgovorio je Ajk Tefler, ali je njegov odgovor više zvučao kao pitanje.

— Tačno, Ajk. I u kakav položaj nas to dovodi?

— U veliki škripac.

Vin je ozbiljno klimnuo glavom u znak da se slaže sa njegovom konstatacijom i još čvršće pritisnuo Noru držeći je kao prikovanu za zid vagona. Ispod njih spojnice vagona su bučno zvonile i kloparale, tako da je morao govoriti vrlo glasno kako bi ga njegov sagovornik čuo.

— U pakleno gadan škripac, misis Kvindli a to je nešto što nam se nikako ne dopada. Evo kako ja gledam na stvar. Mi smo vas lepo odveli do But Krika, ali vi ste insistirali da vas vratimo nazad kako biste se sakrili negde blizu vašeg doma. O

kej, mi smo našli da u tome ima nečeg razumnog. U svakom slučaju, računali smo da ćemo biti blizu mesta gde treba da uzmemo novac. Ali sada, s obzirom na ovakav razvoj događaja, moraćemo da menjamo plan.

Nora ga je izbezumljeno gledala pokušavajući da se otme iz njegovog gvođenog slika. Njeni pokušaji nisu doneli uspeh već samo neprijatnost i bol.

— Kako bi bilo da kažeš direktno, Kole? — predložio je Ajk Tefler. — Verovatno da će Vilder brzo stići ovamo.

Kol Vin je klimnuo glavom i izvukao revolver. — Pa, ovde je jako bučno — rekao je i osmehnuo se širokim osmehom svom ortak u poslu.

Tefleru je zastao dah. — Zar misliš da ga ubiješ? — zapitao je sa nevericom.

— Ili to ili će nas tai značkaroš nitkov uhvatiti u društvu sa ovom malom damom, a onda će svakako doći do određenih zaključaka. Sigurno je da nam posle toga neće pružiti ruku da nam čestita što smo je pronašli.

Tefler je bojažljivo pogledao prema vratima koja su vodila u unutrašnjost prvog putničkog vagona. Voz se sada kretao već punih nekoliko minuta i mada je znao da Vilder po prirodi nije čovek koji žuri, računao je da i otkad neće proći mnogo vremena pre nego što šerif dođe do njih.

— Do đavola, biće gadno ako nas uhvati — rekao je i izvukao revolver.

— I zato nas neće uhvatiti — rekao je Kol Vin odlučno i sklonio ruku sa usta Nore Kvindli.

Nora je istog trenutka otvorila usta kao da će vrisnuti, ali joj je Vin munjevito prislonio cev revolvera ispod brade i prinudio je da zabaci glavu unazad. — Budite mirni, pa vam se možda neće ništa desiti, gospođo — rekao joj je bajagi učtivo, ali sa puno pretnje u glasu.

Krik je zamro u Norinom grlu, ali je ona ipak besno procedila. — Prljava svinjo. Za ovo ćeš platiti.

Vin je ravnodušno slegnuo ramenima. — Samo vi ostanite mirni, gospođo, Ajk, čim budeš video da se brava okreće, proći ćeš pored Vildera kao da nam je bilo dosta svežeg vazduha i da želimo da se vratimo unutra. To će ga naterati da se skloni u stranu. Kad budeš iza njega i kad mu ja uperim revolver u zube, ti se vrati nazad i zatvori vrata za sobom.

Nora je prestrašeno slušala plan hladnokrvnog ubistva za koje su se pripremali. Kada je čula korake čoveka koji se približavao zatvorenim vratima, pogledala je predeo koji je brzo promicao pored njih. A onda, kada se Kol Vin isprsisio i svu pažnju usredsredio na vrata vagona, ona je zamahnula nogom i svom snagom ga udarila u koleno. Vin je zaurao od bola i Nora je jurnula pored njega, zastala za trenutak pokolebana na ivici platforme, a zatim, prikupivši svu hrabrost koju je smogla, skočila. U tom trenutku voz je ulazio u krivinu i Nora je ugledala zid od stena koji se odjednom pojavio pred njom. Ona se izvila u vazduhu, uspela da izbegne sudar sa ogromnom stenom i na njenu sreću pala u neko žbunje. Istog trenutka zamah skoka i brzine voza poneo ju je tako da se zakotrljala i

nastavila da se kotrlja sve dok se nije zadržala na jednom gustom žbunjaku. Potres od pada izbio joj je vazduh iz grudi i kada su se žbunje i stene prestali kovitlati oko nje, ona je shvatila da leži nepomično na leđima i da gleda u nebo. Pokušala je sa mnogo napora da ostane prisebna i svesna, ali su talasi magle i mraka zapljusnuli njenu svest i ona se posle nekoliko sekundi nije sećala više ničega.

Voz je brekćući prošao kroz krivinu i počeo dugačko spuštanje prema ravnoj preriji. Na platformi vagona Ajk Tefler se borio sa Kolom Vinom pokušavajući da se otme iz njegovog čvrstog zagrljaja.

— Nema nikakvog smisla skakati za njom, Ajk — rekao mu je Vin. — Ako nije mrtva, predstoji joj dugo, dugo pešačenje.

Tefler ga je pogledao izbuljenim očima. — Čoveče, pa ona nam vredi čitavo bogatstvo. Neću dopustiti da mi umakne.

— Pogledaj stvar malo sa svetlije strane. Sad više nećemo morati da ubijemo šerifa i čim budemo stigli u Kalder vratićemo se na konjima nazad. Biće lako naći njen trag.

— Kalder je miljama daleko — zabrundao je Ajk Tefler.

— Na ovoj krntiji to je rastojanje koje ćemo preći za manje od jednog časa. Trebaće nam možda pet ili šest časova da je nađemo i uhvatimo. A kada to uradimo, ona neće biti tako drska i žustra.

— Šest časova — promumlao je Tefler. — Može biti da će je do tada neko drugi naći.

Vin je stajao naslonjen na ogradu platforme kada su se vrata vagona počela otvarati. Primitivši to, on je šapnuo. — Uхватиćemo je Ajk

ako je još živa, ne brini. A sad, ponašaj kao da ti je muka.

Tefler je zinuo i izgubivši strpljenje, Vin ga je okrenuo i gurnuvši mu grubo glavu preko ograde platforme, zadržao ga par sekundi tako. Nije čuo, ali je osetio da su se vrata vagona otvorila.

Iza njih začuo se neki dubok glas. — Nešto nije u redu?

Čuvši glas Tefler je prestao da se otima i spustivši glavu još niže, počeo bajagi da riga.

Vin se upola okrenuo i nezainteresovano odgovorio. — Video sam ga kako već nekoliko minuta sve više bleđi, ali sam mislio da će mu biti bleđi. No ova lokomotiva punja i od smrada mu se smučilo.

Šerif Dejv Vilder se osmehnulo s izrazom razumevanja na licu. — Većini se to dešava — primetio je. — Putujete izdaleka?

— Ako njega pitate, on će vam reći da dolazimo iz bestragije — pokretom glave. Vin je pokazao metalnu zvezdu na Vilderovoj prašnjavoj i poderanoj košulji. — Predstavnik zakona je li?

— Vilder iz Kaldera.

— Kalder, je li? — rekao je Vin i glas mu je radosno zazvučao. — Do vraga, baš smo tamo pošli.

Vilder ga je pažljivije zagledao, ali bez pretnje u očima. — Pretpostavljam sam da tako mora biti jer je Kalder poslednja stanica na pruži. Poznajete li nekoga u gradu?

Tefler je ponovo počeo da riga i Vin ga je nekoliko puta umirujući potapšao po uzanim leđima i pogledao Vildera sa izvinjavajućim izrazom lica.

— Ne, ne znam nikoga u Kalderu. Dole na jugu posla je sve manje,

pa smo mislili da ne bi bilo loše ako potražimo nešto na severu. Ni jedan od nas dvojice ne plaši se ni znoja ni prašine.

— Kauboji? — zapitao je Vilder i naslonio se rukom na ogradu jer se platforma pod njima paglo zaljuljala.

— To i svašta drugo šerife — rekao je Vin. — Imamo dovoljno novca da se za izvesno vreme snademo, ali bismo voleli da što pre nademo neki posao. Možda ćete nam vi pomoći kad stignemo u grad?

Vilder je pogledao pored njega pokušavajući da bolje vidi Teflera, ali je ovaj sve vreme stajao pored ograde, stenjao, rigao, pljuvao, kašljao tako da je njegovo lice ostalo skriveno od šerifovog pogleda. Vin je mislio da Tefler vrlo dobro glumi, ali se bojavao da u toj glumi ne pretera. Povukao ga je stoga uvis i naslonio ga na zid vagona. Tefler je rukavom obrisao pljuvačku i sluz sa usana, i izmučenim pogledom, osmotrio Vildera.

— Ja znam većinu ljudi u Kalderu — rekao je šerif. — Ako se tamo zadržite, dodite da me posetite.

— Hoćemo — odgovorio je Vin. — Hvala vam.

Vilder je slegnuo ramenima, još jednom pogledao svakog ponaosob, a zatim prešao na platformu susednog vagona, koja se ljuljala kao barka na uzburkanom moru. Otvario je vrata vagona i pošao unutra, ali se na vratima zadržao, okrenuo i još jednom ih obojicu pogledao. Za jedan kratak trenutak mrštenje mu je nabralo čelo, ali u tom momentu Tefler se oteo iz Vinovih ruku i ponovo plegao preko ograde platforme.

Uz neprimetno prezrivo grčenje stisnutih usana, Dejv Vilder je nastavio svojim putem. Nije mogao sasvim sigurno da kaže ili upre prstom na ono što ga je mučilo, nije mogao da se seti prilike, mesta i vremena, ali je sasvim sigurno imao osećaj da je na čoveka kome se smučilo negde već ranije naišao. Ali, dok je hodao između sedišta susednog vagona, rekao je sebi da na svetu sigurno ima mnogo ljudi koji liče na tog čoveka. Kauboji su većinom nalik jedan na drugoga, kao i skitnice.

Zaključivši time razmišljanje o Tefleru i Vinu, nastavio je da traži Noru Kvindli.

*

Dok Holidej je sačekao da voz skoro nestane sa domaka pogleda, a onda je pritegao vođice i pripremio se da pođe svojim putem. Ali, poslednji pogled na voz naveo ga je na pomisao da će voz zavijajući za okuku potpuno isčeznuti sa vidika i zato je još za trenutak zadržao konja da ne krene u suprotnom pravcu, jer je tim poslednjim pogledom hteo da konačno isprati voz i ceo taj događaj iz svog života. Najpre je za okuku zašla lokomotiva, a za njom odmah i prvi putnički vagon i kada je već digao ruku da kašasi-ma švične konja po vratu i potera ga u hod, ugledao je nešto belo kako poput velike krpe ili komada platna odleće sa voza, i to između prvog i drugog putničkog vagona. Nekoliko sekundi kasnije voz je nestao iza krivine.

Holidej je ostao bez pokreta i nastavio da posmatra krivinu sa interesovanjem, gde se sa jedne strane šina dizao dosta visok zid stena, a sa druge ravan predeo tu i tamo pokriven žbunjem. Ako se moglo očima verovati, ono belo što je maločas video ličilo je na neki komad platna ili žensku haljinu koja je ispala iz otvorene putne torbe ili... Dok je slegnuo ramenima. To što je video moglo je biti sve i svašta: nešto što vlasniku više nije bilo ni od kakve koristi i potrebe. Metalno klopavanje točkova po šinama lagano se udaljavalo i utišavalo sve dok se posle izvesnog vremena nije sasvim utišalo.

Premerivši pogledom rastojanje, Holidej je zaključio da krivina pruge nije bila udaljena više od pet stotina metara i mada je pripadao sloju ljudi koji veruju u staro geslo: živi i pusti drugoga da na miru živi, znao je da u ovom slučaju to neće biti primenjeno. Znao je da se neće smiriti sve dok ne ustanovi šta je to video.

Usmerivši konja u željenom pravcu, pojahao je pored šina uz vrlo blagu padinu dok nije stigao do okuke. Blijestav sijaj sunca naterao ga je da šešir navuče dublie na čelo i obodom zaštititi oči. Video je mesto gde je žbunje pored pruge bilo položilo, ali sem toga nije video više ništa. Od nečeg belog nije bilo ni traga. Već je pomislio da su ga oči prevarile zbog igre svetlosti i podrhtavanja vazduha od vrućine i da, u stvari, nije video ništa, kada je nedaleko od sebe ugledao mali komad bele tkanine veličine dženne marame. Kada je dojahao bliže i pogledao dalje odatle, zapazio je da je na tom mestu teren naglo presečen

i da se pretvara u jednu dolju vidljivu tek iz neposredne blizine. A u dolji, opružena na leđima, ležala je neka mlada žena, raširenih nogu i grotksno iskrivljenih ruku. Pocepana desna strana bluže otkrivala je deo krvlju zamazanih grudi, izloženih žestokim sunčanim zračima.

Holidej je odmah sjahao iz sedla i žurno došao do nje. Sada mu je bilo jasno da je ova žena ispala iz voza... ili je možda bila gurnuta. Na njenu sreću nala je na gusto žbunje, što je ublažilo pad i verovatno joj spaslo život.

Kleknuo je pored nje, povukao pocepan komad njene bluže, namestio ga što je bolje mogao, a zatim je oprezno digao na ruke. Dok ju je nosio prema svom konju, sa njenih usana začuo se uzdah nalik na stenjanje, ali Dok na to nije reagovao već ju je pažljivo spustio u senku jedne stene. Skinuo je sa sedla čuturicu sa vodom i pridržavajući joj glavu jednom rukom, nasuo joj malo vode u usta. Žena se nakašljala, počela se slabo, nejak oti-mati, ali je ipak progutala vodu. Ohrabren time, Holidej joj je nasuo još vode u usta i ona je opet progutala. Zatim je uzeo maramicu iz džepa, nakvasio je i počeo joj brisati čelo i lice. Posle kratkog vremena ona je otvorila oči i pogledala ga mutnim pogledom. Zatim je, odjednom, prestrašeno pružila ruku i odgurnula ga.

Dok se uspravio i nastavio da je gleda iz stojećeg položaja, držeći sve vreme čuturicu na domaku njene ruke. Nije rekao ništa. Mlada žena je sa naporom sela, još uvek zureći uplašeno u njega.

— Nezgodno ste pali iz voza, go-

spođo — rekao je Holidej. — Imali ste sreću da niste polomili vrat.

Nora Kvindli je očajnički odmah-nula glavom i od tog pokreta njena dugačka kosa se zalelujala oko njenog lica, i ona je razdraženo otklonila rukom. Taj pokret pomerio je takođe otkriniti komad bluže, koji je Holidej provizorno namestio na njegovo mesto i otkrio deo bujnih grudi u svom njihovom zamamljivom reliefu. Primetivši to, Nora je žurno pritisnula grudi šakama i besno presekla pogledom čoveka koji je stajao pred njom.

Holidej joj je dobio čuturicu sa vodom i rekao. — Daću vam nekoliko minuta da se uredite, gospođo. Posle toga, pružiće vam se prilika da mi kažete kako ste mi pali u krilo.

Nora se nije potrudila da uhvati čuturicu, već ostala da sedi sa nogama podavijenim ispod sebe i da zuri u njega. Holidej je za trenutak zadržao pogled na beličastim grudima koje njene ruke nisu mogle u potpunosti da pokriju i nije uspeo da prikrije osmeh. Ima lepo telo, bar ono što se moglo videti, pomislio je i okrenuo se. Vrativši se svom konju, sačekao je nekoliko minuta zabavljen osmatranjem terena gde se ona, kotrljajući se pri padu, na kraju zadržala. Kada je konačno još jednom došao do zaključka da je bila vrlo srećna što je prošla sa samo nekoliko ogrebotina i povreda, Nora Kvindli je bila završila doterivanje svoje bluže i sada je stajala i uzdržano ga posmatrala.

— Šta kažete, kako je bilo, gospođo? — zanitao je Dok.

— Kako je bila šta? — odgovorila je resko Nora.

Holidej je pokazao rukom u prav-

cu kuda je otišao voz. — Jeste li skočili, slučajno izgubili ravnotežu, ili vas je neko gurnuo?

— Gurnuo? — rekla je Nora uznemireno. — Kako ste došli na tu ideju?

— Gospodo, ja samo pitam, ne izražavam svoje mišljenje.

Nora je zategla pocepanu bluzu oko svog vitkog tela i zavukla je pod suknju. Onako prijava i podera na pomalo je podsećala na strašilo i da nije bilo njene lepote. Holidejev utisak bio bi sasvim drukčiji. Dok je ona bila zabavljena nameštanjem i zakopčavanjem rukava, Dok ju je netremice gledao, nastojeći da prodre do njenog srca i sazna poreklo hladnog sjaja njenih očiju. No, pri tome se dobro čuvao da ona ne nasluti njegovu nameru.

— Nisam gurnuta — rekla je ko-načno. — Pobegla sam.

— Pobili od koga? — zapitao je nezainteresovano.

Ona ga je pažljivije pogledala, zabacila rukom kosu na leđa i počela da je češlja svojim dugačkim finim prstima. Posmatrajući je, Holidej je zapazio mekoću njene kože, što je ukazivalo da u životu nije znala za težak rad.

— To se vas ne tiče — rekla mu je ljutito. — Ko ste vi, uostalom, i šta radite ovde u pustinji, gde niko živ ne zalazi?

— Ja sam Džon Blejk i pokušavam da negde stignem, gospodo.

— A gde? I odakle dolazite?

— Iz Muninga — rekao je Dok kratko. Nije joj pomenuo svoj susret sa šerifom i poterom, niti sa starim Hešom Tuvijem.

— Onda... to znači da niste iz ovih krajeva, da u okolini ne poznajete nikoga?

— Tačno tako, gospodo. Ja sam samo stranac koji putuje svojim putem kako najbolje zna i ume. A šta je sa vama?

Nora ga je dosta dugo zamišljeno gledala, zapažajući da je njegovo odelo lepo skrojeno i od odličnog materijala, i da se ispod sakoa, iako elegantno navučenog, ipak primećuju nabrekli mišići ruku, ramena i prsa. Po njegovom nehajnom i bezbrižnom držanju zaključila je da je čovek bez pretenzija i ambicija i da je zato, po njenom mišljenju, bezopasna i beznačajna ličnost.

— Moje je ime Nora Kvindli, mister Blejk i želim da vam se izvinim što sam se do sada ovako nerazumno ponašala. Ali molim vas, pripišite to mom nesrećnom...

— Pad iz voza poremeti psihičku ravnotežu većine ljudi — prihvatio je Holidej njeno objašnjenje i ona mu se po prvi put osmehnula slabim, kontrolisanim osmehom koji je ipak ublažio nešto od ledene tvrdoće njenih, kao nebo plavih, široko otvorenih očiju.

— Da, to je sigurno, uveravam vas — prišla je dva koraka bliže, zatim je odjednom zastala i ponovo ga veoma ozbiljno pogledala. — Hoćete li da mi pomognete, mister Blejk?

— Na koji način?

Nora je neodređeno obuhvatila pokretom ruke divlji, pust predeo oko njih. — Pa ne mogu ovde ostati, zar ne? A ne mogu pešice preći toliki put do kuće.

Holidej se zainteresovao. — Do kuće? — zapitao je.

— Do Kaldera, ili tačnije, do jednog mesta u njegovoj blizini. Hoćete li?

— Hoću li šta?

— Hoćete li me odvesti kući, mister Blejk — njen glas je opet postao ledeno tvrd i Holidej je po tome zaključio da se u životu Nore Kvindli nije često događalo da mora nekoga moliti za uslugu.

— Namjera mi je bila da putujem u But Krik, Noro — rekao je namerno prelazeći na prislan način oslovljavanja ne bi li u njenoj ljutnji ukresao još neki fragment njene skrivene prirode.

— Misis Kvindli za vas, mister Blejk — odsekla je ona oštro. — I znajte kako mi na pamet ne pada da vas molim da me odvedete kući. Da ste makar najmanje...

Holidej je digao ruku i prekinuo je u pola rečenice. — Misis Noro Kvindli — rekao je — da rasčistimo odmah nekoliko stvari. Prvo, nisam ja vaš dužnik, nego vi moj. Drugo, idem tamo kuda hoću i kada ja hoću. Treće, nisam vas ja gurnuo iz voza i ništa od onoga što ste za sada rekli nije učinilo da se osetim pogođenim zbog vaše sudbine.

— Vi biste me ostavili ovde, samu u divljini? — zapitala je ona odjednom zabrinuta.

— Voljan sam da sačekam sa vama dok se voz ne vrati po vas, gospođo. Neko mora da vas je video kada ste skočili ili čuo kada ste viknuli.

— Ne, niko me nije ni čuo ni video, nije mogao — rekla je Nora sada sa manje odlučnosti i odbojnosti i prišla korak bliže. — Znam sigurno da se voz neće vratiti. S druge strane, moram što pre da se vratim kući. Bogato ću vas nagraditi za gubitak vremena.

— But Krik je bliži, zar ne, gospođo Kvindli?

Nora ga je pogledala, zabrinuto

nabirajući obrve na sredini čela. — Možda jeste, ali ja tamo ne želim da idem — osvrnula se nespokojno oko sebe i konačno zaustavila pogled na brdima kroz koja je Holidej nešto pre tog projahao. — Čujte, zašto se ne bismo sklonili negde u hladovinu, gde bih mogla detalnije da vam ispričam o nezgodi u koju sam zapala i da vam objasnim kako biste mogli profitirati ako biste mi pomogli. Šta kažete na to?

I Holidej je pogledao prema brdima. Bilo je jedva prošlo podne i najtopliji deo dana je tek nastupao. Nešto pre toga požalio je što nije posetio grad Kalder.

— Ne vidim da bi mi čas ili dva baš nešto mnogo značilo. — rekao je. Dohvatio je vodice svog konja i vinuo se u sedlo, a onda pružio ruku koju je ona spremno prihvatila i pomogao joj da se popne na konja iza njega. Čim je konj pošao, ona je bojažljivo obavila ruke oko njegovih prsa i čvrsto se pripila uz njega. Tek tada, osetila je u potpunosti čvrstinu njegovog tela.

Ko je bio taj čovek, zapitala se i kako bi uspela da ga nadmudri i da ga iskoristi za svoje potrebe? Tako je, nadmudriće ga i iskoristiće ga da bude onako kako ona hoće. Uspeće u tome sama, bez ičije pomoći. Neprimećan osmeh preleteo je preko njenih usana i ona je sa još više ushićenja dozvolila sebi neporecivo zadovoljstvo da svoje mlado, jedro telo čvrsto priljubi uz njegova široka, mišićava leđa.

III

Holidej je nastavio da i dalje prema brdima i kasnije kroz njihovo pod-

nožje, uglavnom u pravcu Kaldera. Veći deo puta bio je u mogućnosti da se drži hladovine jer su padine brda bile gusto obrasle visokom šumom, ali i pored toga što ih sunce nije peklo, vrućina je ipak bila skoro neizdržljiva. Od sparne toplotе znoj im se slivao niz vrat, ramena i leđa, još više zagrejana od topline prilijubljenog tela mlade žene, ali nijednom u toku tri sata jahanja ta mlada žena, kojoj je moralo biti isto toliko toplo kao i njemu, nije se požalila na umor niti je tražila da stanu i predahnu. Stigavši do malog potoka, Holidej je zaustavio konja u hladu jednog visokog pamukovog drveta i pomogao Nori Kvindli da sjaše.

Sjahavši i sam iz sedla i dočerkavši se na zemlju ukrucenim nogama, Dok je rekao. — Zasada ćemo poći samo dovde. Od toga šta ćete mi ispričati, misis Kvindli, zavisi da li ćemo nastaviti put zajedno ili ću se ja vratiti nazad.

— Zar biste me mogli ovde ostaviti samu? — zapitala je liutito.

Holidej se malo zamislio pre nego što je odgovorio. — Misis Kvindli, koliko ja mogu da prosudim, ovo je predeo koji ja ne poznajem, a vi poznajete. Isto tako, vi ste ili skočili iz voza u pokretu, rizikujući tim skokom život, ili ste bili gurnuti. U svakom slučaju, to samo doprinosi uverenju da ste vi u nekoj ozbiljnoj nevolji, što opet znači da se može desiti da neki ljubomorni muž ili grupa razbesnelih građana ne bude prijateljski raspoložena prema meni, već da poželi da se dočepa moje kože. Prema tome, pre nego što bilo šta odlučim, voleo bih da naipre čujem vašu priču.

Nora je bacila svoju dugu kosu

sa lica i pogledavši je niz vrat i deo ramena, okrenula se oko sebe kao da nešto traži i konačno se njen pogled zadržao na bistrom, hladnom potoku.

Ne obazirući se na njegovo pitanje, rekla je umesto toga glasom koji je odavao njenu ravnodušnost ili nezainteresovanost da udovolji njegovoj radoznalosti. — Idem da se okupam — rekla je i istog trenutka se udalila prema gustom žbunju koje je raslo na vlažnoj obali potoka. Kada je isčezla iza žbunja, Holidej je želino pogledao vodu i pogledom potražio neko mesto malo uzvodnije, gde bi se i sam mogao osvežiti. Pre nego što je pošao da svoj naum realizuje, ugledao je njenu pocpanu bluzu, zatim njenu suknju i donje rublje kako se pojavljuju na vrhu jednog žbuna gde ih je Nora Kvindli prebacila. Posle toga, ona je potpuno naga, ne osvrnuvši se nijednom u njegovom pravcu, izašla iz žbunja, zagazila u potok i nekoliko puta celim telom zaronila u vodu. Topli zraci sunca obilili su njeno telo pokriveno bistrim kapima vode i obasjali skoro savršene razmere njenih čvrstih, jedrih oblika. Dok je nekoliko trenutaka stajao kao oduzet, sa osećanjem da se negde u njemu budi lepršava, prirodna želja muškarca za ženom.

Holidej je skinuo cipele i košulju kada se iz pravca potoka začuo njen poziv. — Dođite. Divno je.

Pogledavši ponovo prema njoj, ugledao je kako stoji do pojasa u vodi, okrenuta prema njemu dok su joj na čvrstim jedrim grudima igravali odbliesci sunčanih zraka izlomljenih na nemirnoj vodenoj površini. Pomislio je tada da je izraz divna siromašan da opiše svu ras-

koš njene živahne, čulne lepote. Prišao je do ivice potoka i ona se bestidno zagledala u njega i pošla prema obali potoka, svesno izazivajući svojom igrom nedoumicu u njemu. Prilazeći sve bliže, sve više je izlazila iz vode, dok konačno nije zastala na metar-dva daleko od njega, samo do kolena u vodi, naga, kao polivena bisernim kapljicama na kojima su svetlucali odsjaji sunca, božanstveno lepo i izazovna.

Holidej je skinuo opasač sa revolverom i bacio ga na zemlju, a onda otkopčao pojas svojih pantalona. Nora Kvindli je pošla još dva koraka prema njemu sve dok joj voda nije došla jedva do članaka. Pogled joj je kao prikovan počivao na njegovim širokim prsima i zaobljenim mišićavim ramenima, i od tog glasnog pogleda, prsa joj je podigao dubok uzdah i ona je odjednom počela ubrzano da diše.

— Moja priča nije tako tužna, Džone — rekla je — i znam da ćeš mi pomoći.

Dok je pustio da mu pantalone kliznu na zemlju i zakoračio u potok, ali pre nego što je stigao do nje, ona je pobešla nekoliko metara nizvodno, smejući se glasno preko mokrog ramena. Dok je skočio u vodu i zaronio punom dužinom ispod površine potoka, a kada se izronio, ugledao je Noru Kvindli kako prskajući oko sebe kišu kapljica trči kroz plićak ka obali, prema mestu gde je ostavio svoje odelo i oružje. Uz pobeđnički poklič dograbila je sa zemlje njegov opasač i izvadivši revolver iz futrole, okrenula se i stala gledajući prema njemu potpuno naga, očiju sjajnih od oduševljenja.

— Šta sad imate da kažete, veliki

čoveče? — rekla je cinično, držeći revolver naperen na njega.

Holidej je rukama obrisao vode sa prsa i ramena, a onda zabacio mokru kosu unazad. Pošao je lagano prema njoj kao da ne primećuje revolver u njenim rukama. Nora je stajala i obema rukama držala revolver naperen na njega dišući ubrzano od zadovoljstva što je njena podla prevara urodila uspehom. U sledećem trenutku, od nervoznih pokreta nogu, koje je instinktivno razmakla da bi se čvršće oslonila o tlo, zadrhtali su joj mišići trbuha, bedara i butina, pa su čak i njene prkosno isturene dojke, stisnute ispruženim rukama kojima je držala naperen revolver, zatreperele sve do mrkih, ružičastih vrhova. Oči su joj zadovoljno sijale jer je bila samouverena, sigurna da ga sada ima u svojim rukama.

— Ne prilazite mi — rekla je. — Ja ću se sada obući i odjahati. Vi možete raditi šta vam je volja.

Dok je odmahnuo glavom i nastavio da joj se približava. Za delić sekunde u Norinim plavim očima pojavila se senka sumnje i straha, i ona je čvršće stisnula dršku revolvra.

— Upozoravam vas, Blejk, da ne prilazite. Mislite li da sam makar u jednom momentu mogla da poželim takvu ništariju i glupaka. Znajte da se ni za trenutak neću dvoumiti da vas ovde ostavim mrtvog i zato me nemojte prisiljavati da pućam.

— Pućajte ako hoćete — izazivao je Dok i nastavio da joj se približava bez dvoumljenja i bez trunke straha. Zapanio je da je, u trenutku kada ga je zagledala, duboko uzdahnula, kao neko ko se sprema

da učini veliki napor. A onda je, kao posledica njene već stvorene odluke da mu uzme konja i odjaše. došao pritisak njenog prsta na okidač pištolja sa drškom od slonove kosti.

Ali, umesto pucnja odjeknulo je samo zvonko prazno škljocanje. Kada je Holidej nastavio da joj se približava, Nora je ponovo pritisnula okidač. Zatim još jednom, ali sa istim negativnim rezultatom.

— Ne sećam se u poslednje vreme nijedne žene kojoj sam mogao do kraja da verujem, misis Kvindli — rekao je Dok prilazeći dok je ona očajnički iznova pritiskala okidač revolvera. A onda je odjednom izustila glasnu kletvu, bacila revolver ciljajući na njegovo glavu i okrenula se da pobjegne. Dok je potrčao za njom, uhvatio je za ruku i povukao je ka sebi. Nora je od naglog trzaja izgubila ravnotežu i pala na zemlju. Pre nego što je uspela da ustane, Holidej joj je priskočio i uhvatio je za ruku koju je u padu Nora istrgla. Jednim grubljim trzajem povukao je i uspravio, a ona je braneći se zamahnula levom rukom da ga udari po licu. Holidej ju je preduhitrio i čvrsto joj stisnuo zamahnutu ruku, a onda je lagano privukao sebi. Norino nago telo približilo se sasvim uz njegovo i on ju je zadržao tako blizu sebe kao da nema nameru da je pusti. Nije se nimalo obazirao na sevanje njenih divlje raširenih očiju.

— Prljava svinjo! — uzviknula je gušeći se od besa.

Holidej je mirno odmahnuo glavom. — Vi ste počeli ovu igru. Noro — rekao je.

Ona je pokušala da se otrgne iz

njegovih ruku i pošto joj to nije uspelo, odjednom se umirila. Iz njenih plavih očiju nestalo je oluje besa i njene grudi su se dva puta digle i spustile u dubokom uzdahu, tako da Holidej nije bio siguran da li je to posledica njene probuđene želje ili jednostavno zamora. A onda je ona pružila obe ruke do njegovih ramena, kliznula šakama uz mišićava ramena i obgrliga ga prstima oko vrata.

— Bila sam luda, Džone, priznajem to — rekla je iskreno

— To je istina, bili ste ludi — složio se Dok.

Nora je liznula usne i disanje joj je opet postalo brže. Priljubila se telom uz njegovo i sklopila oči, a onda je odjednom klonula i legla u njegovo naručje.

— Nisam... nisam dovoljno jaka da ti se oduprem, Džone — rekla je u jednom dahu i digavši se na vrhove prstiju, snažno prislonila obraz uz njegov, a onda lagano pošla usnama niz njegov obraz sve dok im se usne nisu našle. Mada se nije protivio, Dok je neprestano imao na umu da je samo nekoliko trenutaka pre toga bila spremna da ga ustrelji kao kojota. Zatim je se Nora izmakla korak nazad: držeći ga za ruku, lagano se spustila na zemlju i povukla ga za sobom.

— Ispričaću ti jednu vrlo tužnu priču o sebi, Džone — rekla je — ali sada nije trenutak za to.

... Koliko dugo su ležali zagrljeni na zemlji. Dok Holidej nije znao niti je želeo da zna i kada je konačno zapazio da je vreme već

odmaklo, pridigao se na lakat i pogledao Noru u oči. Nora je smelo izdržala njegov pogled i na njenim vlažnim usnama zaigrao je zadovoljan osmeh.

— Moja priča nije više tako tužna, Džone — rekla je.

— Sa moje tačke gledišta u svakom slučaju nije — odvratio je Dok na to, a zatim ustao i otišao čak do mesta gde je na gomili ležalo njegovo odelo. Ali, umesto da se obuče, on se ponovo bacio u potok i zaronio prskajući oko sebe i plivajući sve dok mu se ona nije pridružila. Igrajući se u vodi, ona ga je ponovo zagrlila i tada, začudo, Dok za živu glavu ponovo nije mogao da bude siguran, da li bi ga, ako bi joj se pružila mogućnost, ta žena hladnokrvno ubila ili ne.

Izišavši iz vode, Dok je navukao pantalone i obukao čizme, a zatim iz džepa svojih pantalona izvadio nekoliko metaka. Dok ih je stavljao u magacin svog „kolta“, digao je glavu i uhvatio je kako ga ozbiljno posmatra.

— To znači da mi uopšte nisi verovao? — zapitala je.

Holidej je stavio revolver u futrolu i pogledom potražio konja koji je mirno pasao. — Naravno da nisam.

— I šta sada? — zapitala je Nora Kvindli.

Holidej je ležerno slegnuo ramenima. Dok mu je ona prilazila nameštajući pocepanu bluzu, više iz koketerije nego da bi prikrila svoju nagotu. Dok je posmatrao put koji je vodio pored potoka prema Kalderu. Po njegovom računu, do grada ih je delio još dobrih četiri, ako ne i pet časova jahanja.

— Ono što se desilo, Noro, bilo

je zaista lepo, to ne želim da poričem. Ali, to još uvek ništa ne menja. Da čujemo tvoju priču.

Nora je zaključila da ne može više odlagati svoju ispovest i prišavši mu zavodnički njišući bokovima, kleknula je pored nje i počela da ga miluje po ruci dugačkim negovanim prstima.

— Ja sam udata žena, Džone — priznala je.

— Tako nešto sam i mislio — odgovorio je i njegove reči izazvale su mrštenje njenog glatkog, visokog čela.

— Zaista? Kako to?

— Nesrećno udata — nastavio je Dok Holidej. — Žudela si za pravim muškarcem.

Bes je planuo u Norinim plavim očima i ona je brzo zamahnula desnom rukom u želji da ga ošamari. Ali, Dok ju je uhvatio za ruku i zadržao je daleko od svog lica. ni najmanje ne mareći što je stisak njegove ruke izazvao kod nje bolan jauk.

— To se događa — nastavio je on. — Žena ponekad očekuje suviše mnogo od života. A onda kada stvari ne pođu onako kako je ona priželjkivala, ili tačnije rečeno sanjala, dolazi do sumraka. dosade, dani se lenio vuku, a noći postaju sumorne, toliko da ih je teško preživeti. Ono što je ona u mašti videla kao rajski vrt ispunjen mirisom cveća i prijatnim prolećnim povetarcem, pretvorilo se u liigavu žabokrečinu ili u pustinju bez kraja, snečenu nemilosrdnim žarkim suncem. Ona tada shvata da je negde napravila grešku, ali nemoćna je da nešto promeni i tako dani prolazi noseći sa sobom njen jeđ i gorčinu i još više tagobe.

Nora ga je iznenađeno pogledala. — Ti... ti to znaš, Džone? Otkuda... kako znaš?

— Događa se to u životu.

Norina ruka klonula je sa njegove mišice i ona je instinktivno i bezvoljno prikupila oko sebe svoju bluzu. U tom momentu izgledala je kao nesrećno siroče i oblak tuge zamračio joj je lice. Holidej se sažalio što je u nekim trenucima morao biti grub prema njoj jer je znao da sada ne glumi i da je iskrena.

— Da, sa mnom je baš tako. Mislila sam da će me Sem Kvindli usrećiti, da će mi pružiti ono na šta sam mislila da imam pravo kao ljudsko biće. On me je mnogo želeo, preklinjao me je da se udam za njega i obećavao mi je kule i gradove.

— Bogat je, zar ne? — zapitao je Dok.

Nora je klimnula glavom i hitro ga pogledala sumnjičavim pogledom, proveravajući da li se iza tog pitanja krije nešto više od obične radoznalosti. Ali, ma koliko se trudila, iza njegovog bezizraznog lica nije otkrila ništa.

— Sem Kvindli je najveći zemljoposjednik u celoj pokrajini Kalder, Džone. Ako čovek stane bilo na prednju bilo na zadnju terasu njegove kuće, i pogleda prema horizontu, sve dokle god mu oko dopire pripada njemu.

— To onda znači da si postigla ono što si htela. Noro — konstatovala je Dok.

Nora se kratko glasno nasmejala. — U materijalnom pogledu pretpostavljam da jesam. Ali, to nije sve u životu. Ne znaš drugu stranu svega toga.

Dok je izvadio iz usta opušak ci-

gare, ugasio ga o deblo iza sebe i otpiknuo ga kažiprstom. Nora se nemirno udaljila od njega, a zatim se ponovo vratila i stojeći počela vrhom cipele praviti šare na zemlji pred sobom.

— Tu ima nešto što ne mogu da podnesem. On jednostavno ne može da se uzdrži i da me ostavi na miru. Bez obzira gde smo, ko je prisutan, koje je doba dana ili noći, on ne skida ruke sa mene — stresla se kao da ju je obuzelo gađenje ili drhtavica. — Za njega sam ja nešto što mu pripada, nešto što on koristi kao stvar. Nema u njegovom odnosu prema meni nimalo prefinjene nežnosti i blagosti.

Dok je prešao nadlanicom po usnama, ali ništa nije odgovorio. Odjednom ga je obuzela želja da ne bude tu, već da je negde na putu koji vodi daleko od ovog mesta i Kaldera, da bude sam.

Sluteći šta se u njemu događa, Nora je promenila raspoloženje i na njenom licu pojavio se nešto vedriji izraz. — Ali to nimalo ne interesuje Džona Blejka, lutalicu i pustolova, zar ne? — nije sačekala njegov odgovor, nego je odmah nastavila. — U svakom slučaju, nameravala sam da napustim Sema, ali pre nego što sam to učinila, dvojica gadova od ljudi, koji su se zvali Kol Vin i Aik Tefler, uvrtili su sebi u glavu da me kidnapuju i da me drže u ropstvu dok ne dobiju otkup. Ostavili su za sobom dovoljno vidljiv trag da bi ih Semovi kauboji i čuvari reda iz Kaldera mogli pratiti, ali zahvaljujući nesavršenosti gluposti ljudi iz potere, njihovoj neodgovornosti ili lenjosti, potera nas nije stigla. Ka-

da su me otmičari konačno doveli do But Krika, ja sam shvatila kakvi su to ljudi i bila sam do srzi uplašena. U stvari, bila sam tako reći na ivici pameti.

— Voz sa kojeg si pala putovao je od But Krika prema Kalderu — podsetio ju je Dok.

— Da, tačno, prihvatila je ona: ta dvojica nitkova zaključili su da će biti bolje ako se vrate u Kalder i lično zatraže otkup za mene, umesto da me drže zarobljenu u But Kriku i otuda stupe u kontakt sa Semom. U međuvremenu, u njihovim glavama rodila se podla ideja da me siluju pre nego što me vrate mom mužu.

— Jesu li to oni rekli? — zapitao je Dok.

Nora je ozbiljno potvrdila klimanjem glave. — Da, i oni bi to učinili, Džone — grozničavo je počela trijati ruke kao da joj je hladno i uzdrhtala je celim telom. — Oh, gospode bože, kad samo pomislim na to — okrenula se od niego, nekoliko puta začepšljala prstima kesu na vratu i posle dubokog uzdaha, koji je iskreno odslikao njeno raspoloženje, nastavila. — Držali su me na platformi koja je povezivala dva putnička vagona i kada su videli da se u voz ukrcao šerif Vilder i da će poći u potragu za mnom, oni su smislili da ga ubiju.

Rekavši to, okrenula se i odlučno pogledala Doka.

— Ja nemam baš visoko mišljenje o Vilderu koji, kada mu to odgovara, može biti grub i prava nesimpatična životinja, ali ipak nisam želela da budem uzrok njegove smrti. Sačekala sam stoga svoju šansu i skočila iz voza.

Dok je pogledom obuhvatio pre-

deo koji je trebalo da prođu do grada i sa zadovoljstvom je konstatovao da je nešto dnevne žege nestalo sa spuštanjem sunca bliže horizontu.

— I tako si se našla ovde — zaključio je umesto nje.

— Da, ovde gde ne bih želela da budem, Džone. Ti ćeš mi pomoći, zar ne?

Dok se osmehnuo i taj osmeh otkrio je izvesnu crtu dobroćudnosti koja je još postojala u njemu. — Ne vidim kako bih mogao postupiti drukčije, Nora. Ali, šta će biti kad stignemo u Kalder?

— Ništa posebno. Poslaću obaveštenje Semu i on će doći da me vodi. Tako će se ova neprijatna epizoda završiti.

— A šta je sa onom dvojicom. Kako si ono rekla da se zovu... Kol Vin i Aik Tefler? Jesu li oni do sada već stigli u Kalder?

Nora je lagano odmahнула glavom. Sada joj je kosa bila potpuno suva, u dugim crnim viticama pojavio se plavičast, pa čak i svetao odsjaj. Sem toga, u njene obraze vratilo se nešto rumenila. Secajući se njenog jedrog, zdravog tela koje mu je tako željno odgovorilo dok mu se davala, Holidej je duboko uzdahnuo. Ipak će morati da ode do Kaldera i da ovaj događaj dovede do kraja. Smatrao je da joj u svakom slučaju duguje bar toliko za ono što mu je pružila.

— Njih dvojicu ću goniti do kraja i oni će biti obešeni — rekla je Nora. — Ili će biti ustreljeni kao psi, što i jesu.

Dok je klimanjem glave primio znanju tu njenu žestoko izgovorenu izjavu i poveo konja iz hlada drveća, gde su do tada sedeli. Nora je pošla za njim, ali nije ni pokušala

da se popne na konja. Svuda oko njih vladala je duboka tišina i u lišću se čuo samo slab šum prohladnog večernjeg povetarca.

— Kada budemo stigli u Kalder, Džone, moraš li da odeš dalje?

Dok Holidej je slegnuo ramenima. — Zašto bih ostao?

— Moj muž, kao što sam ti rekla, poseduje veliki ranč. Mi zapošljavamo dvadesetak ili čak više kaubojia, i uvek ima mesta za još jednog posebnog čoveka. Mogla bih razgovarati sa Semom i on bi te možda uzeo. Mogao bi izvesno vreme raditi na ranču, ne mislim kao kauboj, jer to tebi očigledno ne bi odgovaralo, već u nekom drugom svojstvu, kao nadzornik, na primer, ili nešto slično.

Dok se osmehnuo ivicom usana. — Misliš li da bi to bilo pametno, Noro? — zapitao je.

— Zašto da ne? Za ime božje, ja nisam budala. Mogu da se kontrolišem, a znam da možeš i ti. Ali, našlo bi se ipak trenutaka kada bismo mogli...

Glas joj je zamro u grlu i Holidej se vinuo u sedlo. Baš prava žena ova Nora Kvindli, pomislio je tada mada je negde u dubini podsvesti ipak čuvao neku rezervu prema njoj. Pružio je ruku da joj pomogne da se popne na konja iza njega i zastao jer je u tom trenutku iza debla jednog pamukovog drveta izašao čovek sa naperenom puškom u ruci.

Nora je kratko, prigušeno kriknula, ali je Holidej ostao pribran i kao da je očekivao da se taj čovek pojavi, mirno rekao. — Zdravo, Tuvi. Uspeo si, zar ne?

Heš Tuvi je umesto odgovora samo podigao cev puške za nekoliko minutetara.

— Izgleda da ste i vi uspeeli, mister. Otkuda to da ste još uvek u ovom kraju?

Nora Kvindli se odmakla od Holideja i široko otvorenim očima zagledala se u Tuvija. — Prokleti lupežu, šta još hoćeš od mene?

— Nisam ja lupež i ti to dobro znaš, ženo — graknuo je Tuvi ljutito na nju. — Imam na umu da ti sada na ovom mestu izvučem nekoliko reči koje će dići u vazduh tvoje laži.

— Ako to učiniš, bićeš osuđen ne samo za krađu nego i za ubistvo, stari nevaljalče. Spusti tu pušku.

Tuvi se zlobno nasmejao, a onda opet uperao cev prema Holideju. — Ovaj čovek me je jednom prevario, ali to se više neće desiti, to je sigurno. Mene su gonili kao da sam šugavi, bedni pas i optužen sam kao lopov. Ali, rešio sam da stvari isteram na čistinu i pri tome ću ostati.

Nora je kratko pogledala Holideja, koji je izgleda bio zabavljen činjenicom da se ona uplašila zbog starčevog prisustva.

— Džone, reci ovoj matoroj budali da pođe svojim putem. Svejerno mi je da li će biti uhvaćen ili ne, želim samo da mi ne smeta i da mi se sklanja s puta.

— Vas brine što sam u blizini, je li tako, gospođo Kvindli? — rekao je Tuvi udvorno, lukavo se smeškajući. — Brine vas da možda znam nešto što bi mnogo interesovalo starog Sema?

Rumen je izbila na Norinim obrazima. — Ne znaš ti ništa, stara budalo. Nema ničega što bi ti mogao da znaš.

— Nema? — dobacio joj je Tuvi i tiho se zacerekao. — A šta da se kaže o onome što se događalo

u štali, kada se Mišel vratio iz pre-rije nešto ranije, a stari Sem ostao sa ljudima da završi još neke poslove? Bila si malo neobazriva, curo, neobazriva i luckasta kada si slagala da bi Sema okrenula protiv mene. I tako smo došli dovde. Ovaj gospodin može ići gde mu je volja i ukoliko pre ode, utoliko bolje. Ali ti... to je nešto drugo. Ti ćeš poći sa mnom na ranč i reći ćeš mu da je laž ono što si mu ispričala o mojoj nameri da ga opljačkam. Ako to ne budeš učinila, curo, časna reč ispričaću Semu sve što znam o tebi i Mišelu.

Norine usne su zadrhtale i Dok je primetio da se u njoj kuva bes. — Sem ti neće verovati, matora budalo.

— U početku možda neće — nastavio je Tuvi složivši se sa njenom primedbom. — Ali, Sem je pаметan čovek. On će početi da razmišlja, a možda će nešto i proveriti. Možda ja nisam jedini koji zna za tebe i Mišela. Možda i neki drugi nešto znaju i kada im se sve predoči i kada se od njih zatraži...

Nora je odjednom jurnula prema Tuviju i starac je hitro ustuknuo i digao pušku do visine grudi.

— Stanite vas dvoje! — prasnuo je Dok.

Nora je zastala u pola koraka kao ukopana, a Tuvi je digao glavu i prkosno pogledao Holideja.

— Vi se u ovo ne mešajte, mister. Nisam zaboravio da se zahvaljujući vama zamalo nije desilo da u ovim brdima budem uhvaćen. Nisam takođe zaboravio da ste odjahali sa Vilderom i njegovom šugavom poterom. A sada, vidim vas

ovde sa ženom Sema Kvindlija. Ni to neću zaboraviti.

Holidej se nagnuo u sedlu i obe- ma rukama se naslonio na jabuku sedla. — Tuvi — rekao je i u njegovom glasu zazvonila je odlučnost od koje se starac malo trgao i uzdržano ustuknuo. — Nemojte mi se mešati u poslove i nemojte me ometati. A sada predlažem da nas ostavite na miru i da se brinete o sebi i rešavate svoje probleme.

— Vraga — zamumlao je Tuvi. — Ona mora poći sa mnom i skiniti ljagu sa mog imena. U ovoj pokrajini živim već skoro...

— Ne dajem ni pet para na to koliko dugo živite u ovoj pokrajini, Tuvi. Vodim misis Kvindli nazad njenom mužu i ne želim da imam bilo kakva posla sa vama.

— E tu vam ja ne mogu pomoći, mister. Imaćete posla sa mnom, sviđalo vam se to ili ne.

Holidej je odmahnuo glavom. — Gubite se odavde, stari.

Heš Tuvi se namrštio. — Mister, videćete da u mnogo čemu o meni grešite.

— Svejedno, samo se sklonite. Misis Kvindli i ja sada polazimo.

— Do vraga, mister, ja ću poći za vama.

— Ne mogu da vas sprečim da to uradite — rekao je Dok i pružio ruku Nori. Ona je još jednom neodlučno pogledala Tuvija, a onda prihvatila Dokovu ruku i pope- la se na konja iza njega.

Kada se namestila i rukama obgrlila njegovo snažno, čvrsto telo, Nora je rekla. — Heše, ostavi se toga. Ostavi me na miru i idi svojim putem.

Dok Holidej je dodirom peta poterao svog konja i prošao pored

Heša Tuvija. Zapazio je da ih je starac pratio naperenom puškom i da je dugo gledao za njima, sve dok nisu zašli za vrh jednog malog uzvišenja i nestali van domašaja njegovog pogleda.

— Stara, lažljiva hulja — rekla je Nora Kvindli, ali Dok se napravio da nije čuo njenu primedbu. Njegov jedini cilj bio je sada da je dovede do Kaldera i da je preda u brižne ruke njenog muža. Možda će posle toga ispiti u salunu nekoliko časa hladnog piva i posle toga ponovo krenuti svojim putem.

IV

Negde pred zalazak sunca pred njima se u daljini pojavio Kalder, zavijen u izmaglicu prašine i toplote koja je još lebdela nad ugrijanim tlom. Ugledavši grad na horizontu travom bogate prerije, pri zmirućem rumenom svetlu zalazećeg sunca, Dok Holidej je na prvi pogled bio impresioniran njegovim izgledom i taj utisak se iz minuta u minut sve više pojačavao. Dve ulice koje su se pružale od severa prema jugu i dve druge koje su ih poprečno presecale, delile su grad na devet približno podjednako velikih blokova, što je po njegovom mišljenju zahtevalo mnogo planiranja od samog nastanka i kasnije, u toku razvoja grada. Iza grada pružali su se obronci obližnjih brda, a na zapadu, odmah pored poslednjih kuća tekla je dosta široka reka.

— Kuda tačno da idemo, misis Kvindli? — zapitao je Dok zategnuvši vođice konja ispred predgrađa, odakle je sa interesovanjem pra-

tio užurbano kretanje na glavnoj ulici. Rekao je misis Kvindli, nalažeći da je sa dolaskom u grad vreme da njihov odnos bude prividno vraćen u okvire uobičajenog ceremonijala.

— Negde gde bih se mogla očistiti i doterati, Džone — zamislila se za trenutak, a onda prstom pokazala u pravcu jedne paralelne ulice. — Najbolje bi bilo da odemo u Mejljev pansion. Tamo ću provesti noć.

— Zar ne bi bilo bolje da odmah podeš kući? — zapitao je Dok. — Da tvoj muž sazna da si živa i zdrava?

— Poslaću mu obaveštenje da sam stigla, a on može doći ujutru da me uzme. Bože, toliko sam umorna da se ne mogu maći više ni jedan inč.

Holidej je bez protivljenja i raspravljanja prihvatio njenu želju i poteravši svog konja ka glavnoj gradskoj arteriji, ušao u široku, točkovima mestimično duboko izbrazdanu ulicu koju mu je Nora pre toga pokazala.

Kada su prošli polovinu ulice, Nora je pokazala rukom na desnu stranu i rekla. — Eno tamo. To je ona kuća.

Holidej je pogledao, ugledao blještavo osvetljen ulaz u odaju zatvorenu tepisima i jednog starijeg čoveka naslonjenog na dovratnik. Kuća je izgledala stara kao i čovek pred njom, ali je delovala čisto i uredno.

— Ovaj pansion ne izgleda dovoljno dobro za osobu vašeg društvenog ranga, misis Kvindli — rekao je Dok i zaustavio konja pred privezištem.

Nora je pustila ruke kojima ga je dotle držala obgrljenog oko pojasa i kliznula na tlo. Zadržala se krat-

ko vreme u doterivanju svoje suknje, a onda je ponovo pažljivo namestila pocepani deo bluze. — Nensi Mejli je moja prijateljica i približno je istog rasta kao i ja. Od nje ću pozajmiti nešto za prvi trenutak.

— Da, to mi izgleda pametno — rekao je Dok ostajući u sedlu.

Stari čovek naslonjen na dovratnik odmerio je Noru Kvindli od glave do pete i pljunuvši kroz zube, rekao kao da ga ništa ne interesuje. — Svuda su vas tražili misis Kvindli, svuda gde god bi čovek pomislio da ste se mogli naći.

Nora se napravila kao da ga nije čula i zakoračivši na trotoar, okrenula se prema Doku. — Hoćeš li... još ostati u gradu? Želeo bih...

— Da, još jedno kratko vreme, misis Kvindli — rekao je Dok glasno da ga starac čuje, a onda je nastavio. — Najverovatnije da neću otputovati pre jutra jer je i meni potreban odmor. Kad se uredite, možemo jedno drugom poželeti zbogom.

Nora ga je značajno pogledala, a onda dobacila kratak, žučan pogled starcu na vratima. Izgledalo je kao da joj je na vrhu jezika da nešto kaže, a onda se predomislila i ušla u pansion. Holidej ju je čuo kako unutra doziva Nensi.

Ne silazeći sa konja, zapitao je starog dokoličara. — Ako bi ti grlo bilo suvo kao slana pustinja, gde bi se uputio, starče?

Stari se za trenutak zamislio, a onda okrenuo glavu i pogledao u unutrašnjost pansiona. Na njegovom godinama izbornom licu nije se zapažala nikakva promena. — Ja sam uvek suv kao slana pustinja, stranče — rekao je.

— Onda ćeš mi verovatno pokazati put.

— Računaj da si našao vodiča, stranče.

Posle tih reči stari se odvojio od dovratka, povukao naviše oklembesene pantalone, a onda, začuvši neke glasove iz unutrašnjosti kuće, prišao ponovo vratima i doviknuo. — Idem načas, devojko.

— Kuda, dedice? — začulo se nečije brzo postavljeno pitanje.

— A kuda bih ja mogao poći? — odvratio je na to stari i pošao ulicom. Holidej je sjahao i počao za njim vodeći svog konja, ali tek što je prešao nekoliko koraka, iz zgrade pansiona istrčala je neka mlada žena.

— Ali, dedice, obećao si — doviknula je za njima.

Stari je samo odmahnuo rukom i nastavio svojim putem. Kada se Holidej okrenuo zainteresovan da vidi ko je ta mlada žena sa tako prijatnim glasom, ugledao je osobu vitkih, srazmernih oblika, odevenu u tesno pripijenu bluzu i podjednako tesnu suknju od tvida. Devojka je bila izašla napolje i bosonoga stajala malo rastavljenih nogu na drvenom trotoaru. Duga plava kosa padala joj je u talasima na mršava ramena. Očigledno da je bila zabrinuta i ljuta zbog ponašanja njenog dede i nije se libila da to pokaže kada je preseklala Holideja optužujućim pogledom.

Holidej je slegnuo ramenima i nastavio za starcem. Trebalo im je samo nekoliko minuta da stignu do početka jedne sporedne ulice u koju je stari skrenuo. Još nekoliko desetina koraka doveli su ih do ulaza u jedan salun.

— Ja sam za viski — rekao je stari.

— Ja sam za pivo, ali nemam ništa protiv viskija — odgovorio je Dok. Privezao je konja u uzanom dvorištu i prateći staroga ušao u salun. Krčma je mirisala na alkohol, tačnije rečeno na loš viski, i Holidej je zaključio da u takvoj krčmi pivo ne može biti dobro. Zbog toga je naručio dva viskija i odmah platio poručeno piće. Samo što je krčmar stavio čaše pred njih, stari je zgrabio svoju i jednim gutljajem progutao piće i liznuo usne sa uživaanjem, a posle toga duboko uzdahnuo. — Gde ste je našli, mister? — zapitao je.

— Šest ili sedam časova jahanja daleko u pravcu But Krika.

— Je li bila sa dvojicom nevaljalaca?

Holidej je odmahnuo glavom i zagledao se u svoje piće. Stari je zamišljeno napucao usne, uzeo ponovo svoju čašu i iskapio nekoliko kapi koje su se u međuvremenu nakupile na dnu.

— Po gradu se priča da su je oteli i odveli dvojica nevaljalaca i građani su se azbunili toliko da su skupili veliku poturu koja je pošla za njima. Šerif se nedavno vratio praznih ruku, a evo vi ste se sada pojavili sa gospođom Kvindli zdravom i živahnom kao da se ništa nije desilo. Hoćete li mi ispričati kako je to sve bilo?

Holidej se naslonio leđima na šank i pogledom obuhvatio odaju pred sobom. Krčma je bila upola prazna. Većinu prisutnih gostiju sačinjavali su kauboji, ali je bilo i nekoliko trgovačkih pomoćnika i poslovnih ljudi.

Kada je šerif Vilder namrštenog

čela razmaknuo leptir vrata i ušao unutra, žagor je odjednom zamro. Šerif je pogledom obuhvatio prisutne, a kada je ugledao Holideja, uputio se prema njemu i pridružio mu se pored šanka.

— Dugujete mi jedno objašnjenje, mister Blejk — rekao je nategnuto. — Jedno veliko objašnjenje.

Holidej je zapazio da se starac udaljio korak u stranu i osetio da su se na njemu zaustavili zainteresovani pogledi prisutnih gostiju.

— U čemu je stvar šerife?

— Stvar je u tome da ja ne volim kada se neko sa mnom poigrava, mister Blejk. Poslednji put kada smo se rastali, vi ste sedeli u sedlu i posmatrali voz kojim smo mi otputovali. Ispravite me ako grešim, ali, tada sam imao utisak da ćete vi poći za But Krik.

— Nije potrebno da vas ispravljam, u pravu ste — potvrdio je Dok bez okolišenja.

Vilderovo lice se zateglo u ledenu masku i Dok je zapazio da se iza njega nešto kreće. Kada je bolje pogledao, prepoznao je šerifovog zamenika Vila Bredika koji je izgledao sve drugo samo ne prijateljski raspoložen. Berdik je prišao bliže i stao negde oko polovine šanka, izguravši čoveka koji se tu nalazio da bi napravio mesta za sebe i da bi prostor između njega, Vildera i Doka bio čist.

— Kako se to desilo? — pitao je Vilder.

Holidej je neodređeno slegnuo ramenima i naslonio se svom težinom na lakat. — Verovatno da vam je već poznato da sam ovamo dojahao sa misis Kvindli?

— Poznato mi je.

— Pa zašto onda niste nju pitali? — nastavio je Dok.

Vilder je žmirnuo očima i lice mu se smračilo. — Zato što u ovom momentu nije u stanju da odgovori na moja pitanja, jer kupanjem skida prijavštinu od puta sa sebe. Zato sam računao da bi privremeno i vaš iskaz bio dovoljan.

Holidej je kratko klimnuo glavom. — Priča je dosta jednostavna, šerife — rekao je Dok i ispričao šta se dogodilo posle njihovog rastanka, izostavivši samo svoj ljubavni doživljaj sa Norom i pojavu Heša Tuvija.

— Do đavola, kako je to moguće? — graknuo je Vilder začuđeno.

— Holidej je ponovo slegnuo ramenima. — Izletela je iz voza i pala pravo meni u krilo. Onda me je jednostavno zamolila da je dovedem nazad u Kalder. Eto, to sam učinio i ako je to zločin, onda sam ja krivac.

Vilder je pogledao niz šank do Berdika koji je mirno stajao sa rukama oslonjenim na kukove, namršten, sa izrazom neverice u vodnjikavim sivim očima.

Pošto od svog zamenika nije dobio nikakav kategoričan odgovor na pitanje upućeno pogledom, Vilder je sumorno rekao. — Našli smo vas gore u brdima, Blejk, i tamo ste nam ispričali priču koju sam prihvatio. Ali, odmah posle toga vi se nalazite sa ženom za kojom se traga na polovini teritorije pokrajine. Nešto se tu ne uklapa kako bih ja hteo.

Holidej je umorno uzdahnio i pustio praznu čašu nazad na šank.

Od početka je naslućivao da je Nora Kvindli simbol neprilike i izgleda da je u tome bio u pravu.

— Šta vam se tu ne uklapa šerife? — zapitao je.

— Sve se ne uklapa, do vraga. Za tu ženu je javljeno da je nestala i mada niko nije video da je oteta i mada nije bilo tragova borbe na mestu gde je nestala ili na putu, tvrdilo se da je kidnapovana. A onda, kada sam već odlučio da dignem ruke od potrage zato što sam verovao da je verovatno odvedena u But Krik, ona se odjednom pojavila, na putu od But Krika ka Kalderu, sama i, kako vi kažete, pala vam pravo u naručje. Eto, zato ja kažem da tu nešto zaudara i kako mi se čini, zaudara nešto jako trulo.

— Ako tome dodate činjenicu da je niko nije video u vozu i da je voz temeljito pretražen, dolazimo do toga da u vašoj priči ima mnogo rupa, Blejk — dok je govorio, Vil Berdik je prišao bliže smeškajući se samo polovinom lica.

Holidej ga je mirno pogledao i rekao. — Onda predlažem da svi pođemo da razgovaramo sa misis Kvindli i da je pustimo da ona kaže svoju reč. Slažete li se?

Vilder je obuhvatio vrh brade palcem i kažiprstom i opet upitno pogledao Berdika.

Šerifov zamenik se osvrnuo oko sebe i osetivši da sem njih trojice njihov razgovor ne interesuje više nikoga u salunu, promrmljao. — Da, učinićemo tako, Blejk. U međuvremenu, uzeću vaš revolver.

— Zašto? — zapitao je Dok mirno.

— Zbog toga što već duže vreme Sem Kvinali sumnja da se njegova žena spevala sa nekim drugim čovekom i može biti da ste vi taj čovek — pružio je ruku zahtevujući revolver.

— Čak i ako bi to bilo tačno, to je samo privatna stvar zbog koje nemate razloga da mi uzimate oružje — rekao je Dok.

— Možda, ali možda i imam. Da li to znači da nećete dati revolver? — zapitao je Berdik i zauzeo preteći stav.

Holidej je znao da sa Berdikom lako može izći na kraj, ali je na drugoj strani stajao Vilder. Vilder je ćutao, ali nije bilo sumnje da bi u slučaju sukoba podržao svog pomoćnika. Pa ipak, Dok se odlučio da rizikuje, jer mu je poniženje bilo mrsko. — Moj revolver ostaje kod mene, zameniće — rekao je smirenim glasom i pokretom ruke uklonio šerifovog zamenika u stranu i uputio se vratima. Prošao je kroz leptir vrata i krenuo trotoarom ka ulici, gde je ostavio svog konja, a do ušiju mu je sve vreme dopirao bat koraka obojice čuvara reda koji su ga pratili. No kada je stigao do ograde, gde je privezao konja, njega tamo više nije bilo.

— Vaš konj je smešten u štalu — obavestio ga je Vilder.

Holidej ga je tmurno pogledao i rekao. — Želite li da pogledate da li sam i ja žigosan?

— Možda ćemo doći i na to. Pođite dalje lagano.

Holidej je pošao niz sporednu ulicu do susedne ulice koja ih je odvela do Mejlijevog pansiona. Deda Nensi Mejli, koji je pre njega izašao iz saluna, stajao je is-

pred pansiona naslonjen na stub. — Jeste li slučajno videli mog starog prijatelja Tuvija? — zapitao je podrugljivo.

Vilder je pošao ispred Doka ostavljajući Bredika da na Doka motri s leđa. — Kad Tuviju dosadi da beži, on će se već sam vratiti. Kuda bi inače mogao otići?

— On nije lopov — rekao je starac. — Možda zna da izmišlja stvari i da priča ono što nije video, ali u svakom slučaju nije lopov.

— Dva svedoka kažu drukčije — rekao je Vilder i ušao u predvorje pansiona. Ušavši unutra za Vilderom, Dok je zapazio da zgrada iznutra miriše na svežinu i čistoću uprkos starim, oveštanim tapetima i dotrajalom nameštaju. Berdik je pritisnuo zvono na portirskoj loži i okrenuo se da Holideja izbliza bolje zagleda.

Sa lukavim izrazom u očima, šerifov zamenik je rekao. — Zapazio sam da je na sebi imala pocepanu bluzu, Blejk. Da li to nešto znači?

Dok nije ništa odgovorio. Iz jedne sobe na desnoj strani začuli su se laki koraci i otuda se pojavila Nensi Mejli uzrujanog izgleda. Berdiku i Vilderu kratko je klimnula glavom u znak pozdrava, a onda se zagledala u Doka.

— Nora će odmah sići — rekla je mlada žena igrajući se nervozno kožnim opasačem koji joj je krasio struk suknje. — Zaista se nadam da ćete prema njoj biti blagi i obazrivi, šerife Vildere, Nora je preživela paklene muke.

— Zar mi nismo, mis Mejli? — rekao je Vilder, a onda značajno pogledao Holideja. — Mada možda

neki od nas i nisu prošli tako loše.

— Što znači? — zatražio je Dok objašnjenje.

Vilder je slegnuo ramenima. — Kasnije ću to objasniti, možda. — Rekavši to udaljio se i stao da posmatra predvorje i stepenice kao da nikada u životu nije bio u pansionu. Istina je pak bila da je tu često dolazio, većinom pod izgovorom da ima nekog posla. Mada nikada nije otkrio Nensi svoja osećanja prema njoj, činjenica je bila da je za nju bio dosta zainteresovan i da je ta devojka često bila predmet njegovih razmišljanja. Da je nekim slučajem našao dovoljno hrabrosti da joj se približi i da joj kaže šta misli, pitao se kakav bi uspeh kod nje postigao.

Jak miris parfema odjednom je ispunio ogradu, a sa mirisom je došla i Nora Kvindli. Na sebi je imala sveže ispeglanu haljinu koja je ipak bila bar za jedan broj manja nego što bi njoj odgovaralo.

— Šerife Vildere — rekla je — zameniće Berdik — pozdravila je obojicu čuvara reda, a zatim je sa osmehom prišla Doku. — Moram da kažem da sam vam mnogo zahvalna, mister Blejk, i da nameravam da vam uzvratim vašu dobrotu i ljubaznost.

Vilder se namrštiio i značajno pročistio grlo. — Na ovog čoveka naišli smo slučajno juče oko podne, misis Kvindli, i on nam je ispričao neku besmislenu priču, kao bajagi da je putnik lutalica koji se slučajno našao u prolazu. Rekao je da ne poznaje nikoga u ovoj pokrajini. Ali ipak, noćas je...

Nora se zasmejala predviđajući

unapred šta će šerif reći i šta ga brine.

— Besmislena priča kažete, Dejve? — rekla je podsmešljivo. — A zašto tako mislite?

Dejv Vilder nije znao šta da radi sa rukama i našao je rešenje u tome da ih zakači za kopču opasača. — Zato što je odjednom prestao da luta.

— Samo zato da bi meni pomogao — rekla je Nora žurno. Pogledala je Doka i oči su joj vragolasto zasijale. — Zar im niste rekli kako ste me našli, Džone, i kako ste me doveli ovamo?

— Sve sam im rekao — rekao je Dok.

Nora se tada ponovo okrenula Vilderu. — Pa čemu onda ovaj zvaničan sastanak, Dejve? Šta biste još želeli da znate?

— Ne šta bismo još, nego želimo da znamo celu priču, od početka do kraja.

Za to vreme Nensi Mejli je otišla iza portirske lože i tamo se našla zaokupljena savijanjem rublja stolnjaka i salveta. Trudila se da ne gleda u Holidejevom pravcu. Sve što je o njemu znala bilo je da je na neki zagonetan način zadobio Norinu naklonost, što ova nije čak ni pokušavala da prikrije. Čak i sada Nensi je smatrala da je Norino ponašanje prilično skaredno za jednu udatu ženu. I to još pred Dejvom Vilderom i Vilom Berdikom! Ali na kraju, pomislila je, to je bio Norin stil... nerazuman i zavodnički. Nerazuman...?

Nora je za to vreme ispričala svoju avanturu od momenta kada je pobegla od Teflera i Vina do trenutka kada se vratila u grad.

Kao i Dok ni ona nije pomenula njihovo ljubavno zbliženje ni susret sa Hešom Tuvijem. Dok je smatrao da je to čudno, ali je računao da za to sigurno ima nekog razloga... možda je razlog bio želja da zaštiti starog Tuvija.

Kada je završila, Vilder je mračno pogledao Berdika i zamumlao. — Sve se slaže.

Berdik, međutim, nije hteo da prihvati ono što je čuo. — Davora se slaže, Dejve. Meni tu ipak nešto zaudara. Ovaj Blejk ovde...

— Zaboravi na Blejka — presekao ga je Vilder kratko. — Mi treba da gonimo Tešera i Vina.

Berdik se ispravio i isturio bradu, a na licu mu se ukazao izraz tvrdoglavosti. — A kako, do vra- ga, njih da nademo kad ne znamo kako izgledaju?

— Ja ih znam — izjavio je Vilder i krišom pogledao Nensi Mejli da bi je uhvatio kako ga radoznalo gleda. Prošaputao je sebi u bradu neku kletvu i pošao prema izlaznim vratima.

Berdik nije pošao za njim nego je doviknuo prema izlazu. — Poznaješ ih? Kako to?

— Naišao sam na njih u vozu kada sam tražio misis Kvindli — rekao je Vilder preko ramena i nastavio hod oči-gledno nespreman za dalji razgovor. Stigavši do vrata, okrenuo se i obratio se direktno Doku Holideju.

— Ako vam to nešto znači, imate moje izvinjenje. Blejk, ali priznajem da bih bio srećniji ako biste što brže napustili grad.

Holidej nije imao vremena da odgovori jer je Vilder čvrstim ko-

rakom izašao, a Berdik je pošao za njim.

Kada je odjek njihovih koraka zamro, Nora Kvindli je duboko odahnula i rekla. — Pošto je sada sve završeno, mogli bismo malo da se proveselimo — uzela je Nensi za ruku i uputila se prema velikoj odaji na desnoj strani dodavši u hodu. — Dodi, Džone, svima nam je potrebno da nešto popijemo, a sem toga, treba da upoznaš moju vrlo dobru prijateljicu Nensi. Bože, kakvi su ovo dani bili.

Holidej se nije pomerio s mesta, nego je rekao. — Hvala, ali mislim da bih radije prošetao.

— Od toga neće biti ništa, Džone — rekla je Nora žurno. — Nećeš valjda ozbiljno shvatiti glupe priče Dejva Vildera, zar ne? Čuj, čim Sem bude saznao šta si učinio, on će ti širom otvoriti vrata celog grada. Nemoj biti malodušan i hajde pridruži se našem slavlju.

Pre nego što je Dok mogao da odgovori Nensi se usprotivila. — Nora, možda mister Blejk...

— Gluposti — rekla je Nora i vrativši se nazad, uzela Doka za ruku. Dok je samo slegnuo ramenima i ne protiveći se pošao za njom. Prošli su kroz jednu veliku prostoriju, koja je, kako je video, bila trpezarija, i ušli u jednu manju hladovitiju odaju koja je gledala na dvorišnu terasu. Kao da je kuća njeno vlasništvo, Nora je pri-nela tri udobne stolice oko jednog malog stočića, a zatim otvorila bife ormarić i počela nešto tražiti u njemu, a za to vreme Nensi je ćutke stajala, stisnutih usana i pogleda značajno okrenutog od Doka Holideja.

Baš kada je posle kraćeg traže-

nja Nora iz ormarića izvadila jednu bocu i tri kristalne čaše i okrenula se da nešto kaže Nensi, vrata verande su se otvorila i unutra je ušao jedan visok čovek tamne kose, po izgledu i držanju čovek koji jaše i veći deo vremena provodi u preriji.

Nora je prigušila krik u grlu i zamalo što nije ispuštila flašu. No posle kratkog pogleda na Doka i Nensi, ona je skoro trenutno zaboravila na iznenađenje i ponovo zauzela pozu pribrane i smirene osobe.

— Džime — rekla je stavljajući bocu na sto. — Zar je vest već stigla na ranč?

Džim se značajno zagledao u Holideja i tek posle nekoliko sekundi primetio Nensino prisustvo i učtivo klimnuo glavom.

— Čuo sam da ste se vratili — rekao je okrećući se Nori Kvindli.

— Ko ti je rekao, Džime? — zapitala je Nora i iza njenog nastojanja da izgleda obično i nehajno Holidej je osetio prikrivenu napestost.

— Vilder. Upravo sam ga sreo na ulici. Pošao je u lov na dvojicu koji se zovu Vin i Tefler. Šta se desilo?

— Oh, to je duga priča, Džime. A šta je tebe dovelo u grad?

To pitanje izgleda da je Džima zbunilo i on je nekoliko puta bezglasno pomakao usne kao da traži odgovor. Konačno su reči izašle iz njegovih usta.

— Posao. Sem je želeo da ostane na ranču za slučaj da stigne neki glas gde se vi nalazite.

— Dragi Sem — rekla je Nora smešeći se. — Je li bio mnogo zabrinut?

— Bio je jako zabrinut, naročito kada je stiglo pismo sa zahtevom za otkup.

Nora je rastavila usne u obliku slova O. — Otkup? To je, dakle, Džime.

— Baš to, misis Kvindli. Otkup. Sem je rekao da će platiti samo da vas dobije nazad živu i zdravu — uzdahnulo je kroz zube i Holidej je stekao utisak da je taj čovek razmišljao o nečemu što nije ispalo onako dobro kao što je on mislio. — No, pretpostavljam da Sem sada može sebi uštedeti taj novac, zar ne?

— Oh da — rekla je Nora odmah. — Vratila sam se živa i zdrava zahvaljujući Džonu — osmehnula se izdašno Holideju i dodala. — Ali, ti još nisi upoznao Džona, zar ne, Džime. Ovo je Džon Blejk, Džim Mičel, Semov nadzornik.

Na Mičelovo lice navukla se tanka skrama uzdržanosti. Holidej mu je klimnuo glavom i za uzvrat dobio samo hladan pogled.

Džim Mičel se okrenuo ka Nori i rekao. — Mislim da bi bilo najbolje ako bismo pošli kući, misis Kvindli, i oslobodili Sena velike brige.

Nora je nabrala obrve i napučila usne kao da je iznenađena tim predlogom. — Ne, Džime, ti pođi kući i reci Semu da sam dobro, živa i zdrava. Nema potrebe da ujutru dolazi po mene da me vodi kući jer će Džon biti dobar da on to učini. Ako budem mogla da ga nagovorim, Džon će preuzeti neki posao na našem ranču.

Dok Holidej nije imao vremena da porekne nameru da stupi u takav aranžman, jer pre nego što je

on zaustio da nešto kaže, reč je uzeo nadzornik Mičel. — U ovo doba godine mi otpuštamo višak ljudi, gospodo Kvindli, a nikako ne primamo nove — pogledao je Holideja pravo u oči ne čekajući da Nora nešto kaže na njegovu izjavu i očigledno ne očekujući nikakav prigovor. — Što se tiče vaših usluga, Blejk, mi smo vam zaista mnogo zahvalni mada to, u stvari, i nije bila neka velika usluga — zavukao je ruku u džep i izvadio smotuljak novčanica. — Je li pedeset dolara dovoljno? — zapitao je sa đavolskim sjajem u očima, očigledno u želji da tako niskom cenom za Holidejeve usluge naznači i vrednost onoga ko ih je učinio. Očigledno da u ovom čoveku Holidej nije imao prijatelja.

Nora se okrenula prema nadzorniku ranča sekući ga ljutitim pogledom. No, Dok nije dopustio da iziju varnice. Pogledao je nadzornika u oči i sasvim mirno rekao. — Nije potrebno da bilo šta platite. Moje vreme nije tako skupoceno.

Mičel je to prihvatio bez raspravljanja i zadovoljan ishodom slegnuo ramenima. — Kakogod hoćete — rekao je i vratio smotuljak novčanica u džep, a zatim se obratio Nori. — Tako, dakle, ako ste spremni, misis Kvindli, možemo poći.

Rumen je planula u njenim obrazima. — Rekla sam ti Džime, da ću noćas ostati u gradu. Ako hoćeš, možeš sa nama ispiti jedno piće, a ako ne, onda pođi pravo kući i podnesi Semu izveštaj.

— Trebalo bi da pođete — rekao je zategnutim tonom koji je zbog postojanosti njegovog pogle-

da zvučao kao neka vrsta naredbe. Ali Nora je mirno izdržala njegov značajan pogled i energično odmahнула glavom.

— To je sve, Džime — rekla je kratko, što je trebalo da znači kako je razgovor završen. — Reci Semu da sam vrlo umorna i da mi je potreban odmor. Reci mu da ništa ne brine.

Mičel je žmirnuo očima, bacio kratak pogled do Nensi, a onda skoro neprijateljski pogledao Holideja.

Posle izvesnog vremena, koje se prisutnima činilo beskrajno dugo, ali koje u stvari nije trajalo duže od pola minuta, Mičel je duboko udahnuo, okrenuo se na petama i čvrstim korakom bez reči izašao iz odaje.

Nora se odjednom predomislila i doviknula za njim. — Čekaj, Džime. Poći ću s tobom da ti objasnim — obrativši se Nensi i Doku, dodala je. — Neću se dugo zadržati. On je ovako zaštitnički nastrojen zbog toga što je vrlo lojalan Semu i želi da učini najbolje što je moguće učiniti da Semu uštedi svaku brigu.

Rekavši to, žurno je izašla iz odaje.

Holidej je pogledao Nensi i rekao. — Želite li jedno piće, mis?

Nensi je još uvek gledala prema terasi, na kojoj je Nora nestala, ali se na Dokove reči okrenula prema njemu i nesigurno se osmehnula. — Pa ne znam, možda sasvim malo, sa dosta vode.

Dok je uzeo flašu i nasuo malo pića devojci u čašu, a znatno više sebi. Zatim je u čašu sa malo viskija dodao vode iz jednog srebrnog bokala i pružio čašu Nensi.

— Za srećan dolazak i mirnu noć — rekao je.

Ona se ponovo osmehnula, ovaj put nešto toplije. A onda, kao da joj se učinilo kako je bila suviše slobodna u oplođenju prema jednom nepoznatom čoveku, ponovo se počela poigravati pojasem svoje suknje. Očiju oborenih ka zemlji, nekoliko puta je stidljivo srknula tečnost iz čaše.

V

Nora Kvindli je bila odsutna petnaestak minuta, a za to vreme je Dok Holidej ispio dva viskija i sa Nensi Mejli vodio pomalo nervozan i nategnut razgovor. Nervozan zbog nekog nespokoјstva koje je Nensi s mukom uspevala da prikrije, ali koje nije izmaklo Holidejevom iskusnom oku. Dok je bio iznenađen zbog toga, mada bi, da je hteo da bude iskren prema sebi, morao da prizna da to nije ništa neobično i da su se mlade žene u prvim trenucima poznanstva retko kada osećale ugodno u razgovoru sa njim. Delovao je na njih na onespokoјavajući način mada to nije želeo i tek posle izvesnog vremena obično mu je polazilo za rukom da zadobije njihovo poverenje i da razgovor počne teći bez zastoja i ustezanja.

Da bi mladoj devoјci uštedeo neprijatnosti i muku, ustao je, izvinio se što mora otići i uputio se izlaznim vratima do kojih se dolazilo kroz trpezariju.

Nensi je odmah ustala i pošla za njim da bi uz put ulučila priliku da ga zapita. — Možda biste želeli da noćas ostanete kod nas, mister

Blejk? Imamo dosta raznih soba, a uverena sam da će Nora želeti da sa vama još popriča o vašoj interesantnoj avanturi.

— Ne verujem, mis Mejli, mi smo jedno drugom rekli sve što je bilo potrebno da se kaže — odgovorio je Dok i nastavio hod. Ali kada je izašao napolje i zakoračio na trotoar, ona je još uvek bila iza njega. Dok se okrenuo i s interesovanjem je pogledao.

— Jeste li možda želeli još nešto? — zapitao je, i ona je poćvernela kao da joj je neko oprljio kožu usijanim gvoždern.

— Oh ne — rekla je. — Ništa — ali njeno ubrzano disanje i vidno dizanje i spuštanje uzdrhtalih grudi govorilo mu je da nije tako.

— Pa čujte, idem da nešto prezagajem, možda ću isoiiti još nekoliko čašica nekog pića, a onda ću videti šta ću. Može biti da ću već večeras nastaviti put — rekao je to iako je dobro znao da u to vreme nikuda neće krenuti, pogotovo što je i sam bio umoran od pređenog puta i neprospavane noći. Vrhovima prstiju dođirnuo je obod šešira. — Drago mi je što sam vas upoznao, mis Mejli.

— I meni je drago — odgovorila je ona i time se razgovor završio. Holidej je pošao svojim putem, prema glavnoj ulici.

Pošao je drugom ulicom, a ne onom kojom je već ranije prošao sa Vilderom i Berdikom. Kada je bio negde na polovini ulice, primetio je da ga neko prati. Nije se osvrnuo jer nije želeo da uhodi otkrije da je primećen, ali je što je više mogao utišao bat svojih koraka, oslanjajući se celokupnom težinom na prednji deo stopala.

Sumnje nije bilo da ga neko sledi jer je sada sasvim jasno čuo šum prigušenih koraka za sobom. Nastavio je da hoda sve do ugla sporedne i glavne ulice a onda se naglo okrenuo. Heš Tuvi je stao iza njega kao ukopan i donja usna mu se zbunjeno obesila od iznenađenja kada je Holidej munjevito pružio ruku, zgrabio ga za prsa košulje i digao ga uvis tako da je jedva prstima dodirivao zemlju.

— Hej, mister, lakše, hoćete li?
— prošištao je Tuvi.

— Šta, do đavola, još hoćeš od mene? — zapitao je Holidej i grubo ga prodrmusa, tako da je Tuviju bilo vrlo teško da razgovetno progovori.

Kada je Holidej prestao da ga drmusa, on je progovorio glasom punim molbe. — Želeo bih samo da porazgovaramo malo, mister. To je sve. Samo da porazgovaramo.

Holidej je malo popustio stisak ruke i na Tuvijevom licu odmah se ukazao izraz olakšanja. No, to još uvek nije značilo da mu je Holidej oprostio što se šunja za njim i što ga uhodi, jer je odmah zatim gurnuo Tuvija na zid trgovine koja se nalazila na uglu glavne i sporedne ulice. Pri oskudnoj svetlosti Holidej je primetio da Tuvi pogledom pretražuje mračnu sporednu ulicu.

— Do đavola Tuvi, vi mi već idete na nerve.

Tuvi nije protestovao niti je poricao Holideju tvrdnju. — Da, priznajem da sam vas pratio, mister, ali nisam vas ometao, je li tako? To morate da priznate.

Holidej nije bio raspoložen da čini bilo kakve ustupke. No, popustio je pritisak na Tuvija i odma-

kao se od njega na dohvrat ruke, a u isto vreme osmotrio tiha ulicu dokle god mu je pogled dopirao kroz mrak. Nije video ništa što bi ga brinulo, ali ga je ipak počelo hvatati neko neodređeno osećanje nesigurnosti i napetosti. Vilder Berdik, Mišel, pa sada i Tuvi, dosadivali su mu i ometali ga svojim prisustvom. Želeo je samo da nešto prezalogaji i da popije još nekoliko čašica, a onda da mirno prespava noć. Bez Nore Kvindli, sa kojom je mogao imati samo neprilika.

Heš Tuvi je ugurao krajeve izvučene košulje nazad u pantalone i ispravio se. Do tada je već bio povratio nešto od svoje sigurnosti i samouverenosti.

— Video sam vas kada ste misis Kvindli živu i zdravu dopremili do Mejlijevog pansiona, mister. Smatram da ste na taj način uradili pravu stvar, baš ono što treba.

— I? — požurio ga je Dok.

— Video sam vas kad ste pošli sa starim Benom Mejlijem.

Holidej ga je bez reči gledao ne pokazujući ničim šta misli.

Tuvi je otesao prašinu sa prsa svoje košulje i čvornovitim prstima začesljao proređenu prosedu kosu. — Onda sam vas video kako ste se vratili nazad sa Vilderom i onim pasjim sinom Berdikom.

— Onda pretpostavljam da ste čuli sve što sam rekao Vilderu i Berdiku — rekao je Dok sarkastično.

Tuvi je živahno potvrdio glavom. — Da, čuo sam i posle toga sam video kada je došao Mišel. Rekao sam vam za njega, zar ne? Rekao sam vam da je on potvrdio da sam opljačkao Sema Kvindlija.

Holidej je umorno uzdahnuo, ali je Tuvi bez obzira na znake dosade koje je Dok pokazivao nastavio dalje, dižući glas za pola note od uzbuđenja koje ga je počelo hvatati. — I šta mislite, šta sam učinio kada je Mišel otišao i kada je misis Kvindli pošla za njim?

— Ne znam, kažite mi — rekao je Dok.

— Pratio sam ih, eto šta sam uradio. Njih dvoje su me žigosali kao nitkova, mister Blejk, i morao sam da saznam zašto su to učinili. Neka me vrag nosi ako konačno nisam saznao.

— Šta ste to saznali? — zapitao je Holidej u želji da do kraja što brže čuje Tuvijevu priču kako bi ga se mogao ratosiljati.

— Mnogo — rekao je Tuvi i osmehnuo se otkrivajući bezuba usta. — Uhvatio sam ih u svadi i raspravljanju. Stari Sem će pobesneti kad mu kažem šta sam doznao.

Dok je strogo pogledao Tuvija i starac je ustuknuo shvatajući da Holidej ne deli njegovo oduševljenje.

Zbog toga je mirnijim i trezvenijim glasom rekao — čuo sam je kad mu je kazala „sve je završeno, Džime. Biće najbolje ako sve zaboravimo“.

— Ako zaborave šta? — zapitao je Dok.

— Nije rekla. Onda je Mišel kazao, „Vraga, Noro, vraga ćemo zaboraviti“ i ona se jako uznemirila i tada ispričala da su Tefler i Vin hteli da je napastvuju i da je to bio razlog što je pobjegla od njih i skočila iz voza. Onda joj je Mišel rekao da se ništa nije promenilo i da će kada mu se Tefler i Vin

jave, ponovo napraviti planove za akciju.

I protiv svoje volje Dok se zainteresovao za Tuvijevu priču.

Primećivši da je pobudio interesovanje svog sagovornika, Tuvi se našao u svom elementu. — Onda je Nora Kvindli počela da viče na njega insistirajući da je, bez obzira šta se do sada zbilo, sve završeno bez uspeha i da je taj neuspeh njihova greška koja će ih pratiti do kraja života. Rekla mu je još da na svaki način nađe Teflera i Vina i da im začepi usta... ali zauvek.

Tuvi je sa mnogo radoznalosti i iščekivanja uperio pogled u Doka, ali pošto na njegovom licu nije zapazio nikakvu promenu, on je nastavio. — Zar ne vidite, mister Bejk? Do vraga, pa sve je jasno kao dan. Mišel je najmio Teflera i Vina da kidnapuju Noru i ona je u tome voljno učestvovala. Posle toga, trebalo je da se samo pritaje i da Semu Kvindliju upute ucejnivačko pismo. Pretpostavljam da je Mišel, obzirom da je sve vreme bio blizu Sema, imao za cilj da motri na razvoj događaja i da pazi da se slučajno ne desi neka greška.

— Nešto od toga se uklapa u tok događaja — rekao je Dok bez oduševljenja.

— Nešto... nešto kažete! Vraga! — povikao je Tuvi, a onda uplašeno pogledao prema glavnoj ulici i spustio glas. — Sve se uklapa, mister Blejk, kažem vam. Ona se ukrcala na voz sa Teflerom i Vinom, u nameri da se vrati u Kaldar, ali niko od njih nije računao da će Vilder i Berdik zaustaviti voz nasred pruge i da će se ukr-

cati. Tu su događaji pošli naopako za njih. Može biti da je Nora iz panike iskočila iz voza.

Dok Holidej nije ništa odgovorio, jer se u mislima vratio nazad na sve ono što mu se desilo, počev od susreta sa beguncem Tuvijem i poterom koja je tragala za njim i otimačima, pa sve do bekstva Nore Kvindli iz kandži Teflera i Vina koji su je, ako je verovati njenim rečima, držali zarobljenu. Da, zaključio je, veći deo Tuvijeve priče uklapao se u ono što se odigralo. Ali ipak, bilo je i nekoliko praznina.

— A zašto bi Nora Kvindli smislila takav plan? — zapitao je Tuvija. — Zar sa Semom Kvindlijem nije imala sve što bi joj srce moglo poželeti. Zar nije on najveći zemljoposjednik u ovoj pokrajini?

Tuvi se sarkastično zasmijao. — Sve što bi mogla da poželi, kažete, Mister Blejk? Do vraga, pa zar ste već zaboravili šta se desilo između vas i nje na potoku?

Na Holidejevo lice navakla se bezizrazna maska i Tuvi je žurno ispružio ruku ispred sebe zauzimajući odbrambeni stav. — Sve sam video, mister Blejk, ali to nisam mogao da izbegnem jer sam vas pomno pratio. Šta mogu. Video sam vas kad ste posle njenog skakanja iz voza odjahali sa njom. Do đavola, ne pada mi na pamet da vam nešto prebacujem, jer Nora nije nikakav anđeo i nije to bila od prvog dana njenog braka sa Semom — digao je ruku sa raširenim prstima i počeo brojati na prste. — Najpre je bio Džes Morgan, nadzornik ranča. Kada ga se zasitila, nagovorila je Sema da ga otpusti. Zatim je došao Džim Mičel

i mogu vam reći da se sa njim redovno sastaje. Kažem vam, mister Blejk, ja znam sve šta je ona radila i ona zna da ja to znam. To je razlog što je lagala o meni i što je navela onu budalu Mičela da i on laže. Namera joj je bila da me ukloni, da posle toga izvede simuliranu otmicu i da sa novcem koji bi tobožnji otmičari dobili na ime ucene pobjegne sa Mičelom. To je jasno kao dan i samo budala ne može to da vidi.

Holidej je u sebi morao da prizna da mu Tuvijevo rezonovanje izgleda logično do izvesnog stepena. — Zar je Sem Kvindli tako loš zгодitak? — zapitao je.

— Sem je budala, mister Blejk. Naravno, on je čvrst čovek i veoma uspešan, i pretpostavljam da bi žene kao što je Nora mnogo profitirale ako bi se vezale za njega. Ali na žalost, Sem više nije mlad i u ponašanju je dosta isključiv. On je bodljikav čovek, ako bi se tako moglo reći.

— Grub? — zapitao je Holidej.

— Možda se i tako može reći. Sem je čovek koji zna samo za jedno mišljenje, a to je njegovo mišljenje. Svakoga ko se ne slaže on maltretira i uklanja s puta. I mogu vam reći da ne pamtim, niti iko pamti, da je u celom svom životu učinio ili rekao nešto ljubazno. Sem nikada nije popuštao nikome i kada je nešto želeo, bila to zemlja, pravo na vodu, stoka, šuma... ili žena, nije se libio da makar i grubim metodama do toga dođe.

Holidej je obuhvatio vrh brade palcem i kažiprstom i prisetio se da mu je u trenutku iskrenosti Nora priznala da je Sem Kvindli

čovjek nasilničke prirode i da je neprestano zlostavlja.

— Čak i ako biste bili u pravu, Tuvi, šta vi tu možete učiniti?

— Potražiću Sema i otvoreno ću mu sve reći.

— Ali i Nora i Mišel imaće tu da kažu neku svoju reč, zar ne?

— Ne, neće, ako pre toga nađemo Teflera i Vina.

— Ako nađemo? Mi? — zapitao je Dok.

Heš Tuvi je energično klimnuo glavom. — Da, vi i ja, mister Blejk, uz pomoć Bena Mejlija koji će se uključiti, Ben mnogo zna o Mišelu i Nori i spreman je da me podrži. Mi smo već mnogo godina prijatelji, mister Blejk, a već odavno obojica poznajemo Sema Kvindlija.

— A zašto bih se ja u to umešao? — zapitao je Dok sa prizvučkom uzdržanosti u glasu.

Tuvi se lukavo osmehnuo. — Zbog toga što ako to ne učinite, mister Blejk, Sem Kvindli će vam se popeti na vrat i progoniće vas, a ja vam kažem da je Sem Kvindli mnogo opasniji i teži izbor nego ja.

Holidej je ponovo pružio ruku da dohvati Tuvija za prsa, jer mu se učinilo da ga Tuvi*ucenjivačkim predlozima dovodi u nepoželjnu situaciju, ali je Tuvi vešto uzmakao van dohvata njegove ruke. — Vi ste već umešani, mister Blejk, i za vas nema drugog izlaza. Kada uhvatimo Teflera i Vina i kada batinama izvučemo istinu od njih, Nora će verovatno dobiti nogu u leđa sa Semovog ranča, a najverovatnije da će Sem u besu obesiti Mišela. Posle toga, Sem će biti slobodan da radi šta hoće orgi-

jaće i jurcaće po pokrajini kao što je uvek radio. Naravno da će mu Nora izvesno vreme nedostajati, ali u dogledno vreme zaboraviće na nju i priznaće mi da je ono što sam učinio ipak bilo pošteno i dobro. Posle toga sve će se opet vratiti u normalno stanje i život će biti podnošljiv kao i pre.

— A šta vi to smatrate normalnim? — zapitao je Dok.

— Čujte, ja sam imao svoje mesto na Semovom ranču. To podrazumeva da sam dobijao dobru hranu, da sam imao udoban ležaj i da su me ostali kauboji poštovali i slušali. To je za mene bilo normalno i neću dopustiti nikakvoj kurvi da mi to otme. Neću dopustiti da budem najuren, da gladujem i da me svako gura kako stigne.

Holidej je nabrao čelo i ozbiljno pogledao starog. — Zaboravite na sve to, Tuvi, neću da se mešam. Ne poznajem ni Teflera ni Vina i ne želim da ih upoznam. Što se tiče ostalog, mislim da će se Nora Kvindli vratiti svom mužu, verovatno će otpustiti Mišela, koji će morati da ode i posle toga sve će biti lepo kao u vrtu punom ruža.

— Sve, sem onoga što se tiče mene — podsetio ga je Tuvi. Videvši da se Holidej ispravio i pošao napred, Tuvi je ustuknuo nekoliko koraka. — I vi ste uzeli sebi ono što ste hteli, mister, pa prema tome, i vi snosite deo odgovornosti za sve što se zbilo poslednjih dana. Ali, dajem vam reč, uhvatite Teflera i Vina, tačnije pomozite mi da ih uhvatim i da ih nateram da progovore, i ja ću držati usta zatvorena.

Dok ga je pogledao sa neskrive-

nim negodovanjem i odmahnuo glavom. — Nadite sebi nekog drugog, Tuvi. Nisam zainteresovan.

— Nateraću vas da se zainteresujete, vrag vas odneo, Blejkl!

Holidej je odmahnuo rukom, okrenuo se i iz sporedne ulice zakoračio na trotoar glavne ulice. Ali, tek što je napravio dva koraka u pravcu saluna, gromak pucanj prolomio je noćnu tišinu. Holidej je instinktivno čučnuo i uvukao glavu u ramena, a onda se okrenuo u pravcu odakle je po njegovom mišljenju hitac doleteo. Istog trenutka odjeknuo je i drugi pucanj, i vrelo tane prosviralo je samo nekoliko santimetara daleko od njegove glave i topao vazduh dodirnuo mu je desni obraz. Dok se bacio na tlo i istovremeno izvukao svoj revolver.

Iz tame sporedne ulice doviknuo mu je Tuvi. — Šta sad kažete, mister Blejkl? Još uvek ne želite da se mešate?

Dok je ostao da leži na trotoaru sa revolverom u ruci pretražujući pogledom ulicu pred sobom. Ali, treći hitac se nije čuo. Zatim je u daljini odjeknuo bat koraka na drvenom trotoaru i on je šmugnuo nazad u zaštitu mraka sporedne ulice, gde je zatekao Tuvija koji je klečao i umorno duboko disao.

— Dolaze Vilder i Berdik — rekao je starac i dodirnuvši Holideja po ramenu, pokazao u pravcu zatvora. I zaista, ispod ulične svetiljke tog trenutka su protrčala dvojica gradskih čuvara zakona sa revolverima u rukama. Dok je osmotrio sporednu ulicu na suprotnoj strani i opsovao. Na um mu je došla pomisao da te večeri neće

biti u mogućnosti da večera, da popije još nekoliko čašica pića i da pođe na počinak. Priljubio se uz zid što je više mogao, a Heš Tuvi se šćućurio pored njega i tako skriveni sa zebnjom u srcu sačekali su čuvare reda. Ovi su dotrčali, zastali na trotoaru blizu ugla sporedne ulice i tu se zaustavili pretražujući pogledom prostor sa obe strane glavne ulice.

— Bio je to pucanj iz puške, Dejve — rekao je Berdik.

— Čuo sam — progundao je Dejv Vilder. — Ali, kako to da je pucnjava odjednom prestala?

— Kaži mi da ti kažem — rekao je Berdik. — Zašao je metar-dva u sporednu ulicu i ponovo zastao ispod ulične svetiljke. Lice mu je bilo maska uzbuđenja i napetosti, a u očima mu se ogledala zabrinutost. Heš Tuvi je lako dodirnuo Holideja po ramenu i pokazao tamo gde je jedna sporedna ulica presecala ulicu u kojoj su se skrivali. Ali, Dok je odmahnuo glavom, stisnuo starog za rame i gurnuo ga uza zid.

— Bolje bi bilo da potražiš dalje uz ulicu, Vile — predložio je Vilder. — Ja idem na drugu stranu.

Pošto su se razdvojili, Berdik je čvrstim korakom pošao uz ulicu, a Vilder je prešao preko kolovoza do trotoara na suprotnoj strani. Tek tada je Dok Holidej uklonio ruku sa koščatog Tuvijevega ramena.

— Mora biti da je to bio Tefler ili Vin, ili možda sam Mitel — rekao je Tuvi kada je predstavnik zakona nestao sa vidika. — Da li još uvek mislite da ne treba da se

mešate, čak i kad znate da su pokušali da vas ubiju?

— A zašto bi bilo ko od njih želeo da me ukloni? — zapitao ga je Dok bez okolišanja. To pitanje izazvalo je kod Tuvija neskriveno iznenađenje. — A zašto da ne, mister Blejk? Pa, vi ste doveli nazad misis Kvindli, zar ne?

— To je najnormalniji postupak za svakog čoveka koji bi našao ženu u nevolji.

Tuvi ga je odmerio od glave do pete i po izrazu njegovog lica videlo se da grozničavo razmišlja, ali da nije sasvim siguran u sebe.

— Da, to je zaista normalno i prirodno, kao i ono što se između vas dvoje odigralo na obali potoka — rekao je podrugljivo. — Mišel smatra da je ona njegova ženska. Može biti da je on pucao na vas.

— On nema pojma o Nori i meni — podsetio ga je Dok.

Tuvi se samouvereno isprsiio i isturivši bradu, pogledao Doka sa visine. — A zašto mislite da ne zna? — zapitao je tek da nešto kaže.

— Zato što mu ja nisam ništa rekao, a siguran sam da mu ni Nora nije rekla. Jedini put kojim je eventualno mogao da nešto sazna, to ste vi, Tuvi. A ni vi mu ne biste ništa rekli, zar ne, s obzirom da je on lagao o vama i da bi vam rado proteglio vrat.

Tuvi se zamislio. — Onda mora biti da su pucali ili Tefler ili Vin — nastavio je sa pretpostavkama. Dok je odmahnuo glavom. — Oni me ne poznaju i nemaju nikakvog razloga da me se plaše, mister.

— Mora biti da su vas... videli kada ste je doveli u grad, Blejk. Čujte, kakav ste vi to čovek kad dozvoljavate da hulje nekažnjeno otimaju jednu ženu, prete joj silovanjem i šalju učenjivačka pisma sa zahtevom za isplatu ucene.

— A kako su oni mogli poslati to pismo ako su bili u bekstvu? — predočio mu je Dok.

Tuvi je zinuo i namrštene veđe su mu zakrile oči. — Čuli ste kada je Mišel rekao da je pismo poslato. Rekao je, takode, da će Sem platiti.

Dok je vratio revolver u futrolu i slegnuo ramenima. — Tuvi, poslednji put vam kažem. Skinite mi se sa vrata i ostavite me na miru.

Tuvi je nervozno liznuo usne i čuvši neko kretanje na drugom kraju ulice, naglo se okrenuo. I Dok je pogledao u istom pravcu, ali ugledao je samo visoku siluetu Bena Mejlija. Dok ne bi obratio pažnju na njega da u Mejlijevoj ruci nije primetio pušku. Okrenuo se ponovo prema Tuviju, ali ovaj je uzmakao još korak dalje i očajnički digao ruke.

— Do vraga, Tuvi, ono što sam maločas rekao važi za obojicu. Sledeći put kad naidem na vas, zgađiću vas.

Rekavši to, Dok je zakoračio na trotoar glavne ulice ostavljajući za sobom Tuvija koji je izlivao bujicu kletvi. Kada je stigao na pola puta do saluna koji je već ranije posetio, pred njega je iz jednog dovratka odjednom izašao Vil Berdik.

Berdik je naperio pištolj Holideju u prsa i promumlao. — Zašto

se vi šunjate ovim mračnim ulicama, mister.

Holidej je lagano digao ruku i odgurnuo revolver u stranu. — Kao gladan čovek tražim mesto gde ću nešto pojesti, zameniče.

— Gladan od pucnjave? — rekao je Berdik i pružio ruku da uzme Dokov pištolj.

Dok je odgurnuo njegovu ruku i resko izustio. — Polako, polako, Berdik, da se ne naljutim.

— Revolver iz kojeg je pucano ostaje izvesno vreme topao — rekao je Berdik i ponovo pružio ruku. Dok je uzdahnio i sa dosadom izvukao pištolj i bacio ga Berdiku. Ovaj se namrštio, opipao pištolj i vratio ga nazad Doku. — Šalio sam se, znam da je pucano iz puške.

— Imam li ja pušku, zameniče? — zapitao je Dok.

Pre nego što je Berdik mogao da odgovori, sa druge strane ulice došao je Dejv Vilder. Pogledao ih je obojicu i promumlao. — Šta je sad, Blejk?

— Ništa, sem što vaš zamenik neće da mi se skloni s puta. Moraću izgleda silom da prođem.

Vilderov pogled se zadržao na Berdiku, a onda je šerif zapitao. — Jesi li video nekoga sem Blejka, Vile?

Vil Berdik je odmahnuo glavom.

— Onda traži dalje — rekao je Vilder i kada se Berdik crven u licu udaljio, Vilder je nastavio. — Čuli ste pucnje. Zna li nešto o tome, Blejk?

— Ponešto.

— Onda hajdete da popijemo nešto i da mi ispričate.

Vilderov poziv bio je više na-

redba nego prijateljska ponuda i Dok se nije usprotivio, već je pošao za Vilderom. Stigavši do saluna, prošli su kroz leptir vrata i unutra zatekli manje sveta nego nešto ranije, ali i ovaj put Vilderov dolazak proizveo je isti efekat. Zagor glasova se drainatično uticao. Naslonivši se na šank, Vilder je stavio na glatku dasku nešto novca i kada ih je krčmar pos užio i udaljio se, on je počeo. — Ni tra ga od Teflera i Vina u gradu.

Dok nije rekao ništa. Digao je čašu i otpio dobar deo. Vilder se zamišljeno zagledao u svoju čašu — Ako je priča misis Kvindli tačna, može biti da su odmah po dolasku voza pošli da je traže.

— Da sam na njihovom mestu, ja bih tako postupio — rekao je Dok.

— Da, to su jedino mogli učiniti. Jeste li ih videli na putu ovamo?

— Nisam.

Vilder ga je radoznalo pogledao. — Kako to?

— Mora biti da su išli drugim putem — rekao je Dok. — Pomislio sam da bi neko možda pošao da potraži misis Kvindli i da neće shvatiti zbog čega sam sa njom, pa sam zato išao skrivenim stazama.

— Pametno — složio se Vilder i osmehnuo se. — Vi ste zaista pametan skitnica, Bleik. Našli ste misis Kvindli u nevolji i našli ste joj se pri ruci, doveli je u grad i udobno je smestili. Posle toga, mislili ste samo na dobar obrok, čašu pića i odmor. Ništa drugo.

— Tačno, tako, šerife — rekao je Dok i raširio ruke.

Vilder je odjednom tresnuo čašom o šank i prosuo viski po ruci. — Do vraga, ne igrate se sa mnom. Namučio sam se jašući po planinama

u potrazi za tom ženom i nisam je našao. Ne žalim se zbog mog neuspjeha jer sam učinio sve što sam mogao. Odjednom tek tako vidim da u mom gradu na vas pucaju. E, želim da znam zašto i vi ćete mi to reći ili ću vas baciti u zatvor.

— U pravu ste, šerife — rekao je Dok mirno. — Ali, bio je mrak i nikoga nisam video.

— Imate li neku ideju?

Dok se ozbiljno zamislio. — Ne mnogo.

— I jedna će biti dovoljno.

Dok je ispio čašu do dna, spustio je na šank i pružio barmenu novac da naspe još dve čaše. Vilder je sasuo svoje piće u grlo i sačekao da barmen naspe piće i ode. — Recite mi samo jednu, makar najmanju sumnju i ostaviću vas na miru.

— Nemate razloga da me ne ostavite na miru.

Vilder se osmehnuo. — U mom gradu nije mi ni potreban razlog.

Holidej je vrlo lagano klimnuo glavom. — Čini mi se da smo se razumeli. Šta kažete o čoveku koji tvrdi da je oklevetan?

— Mislite na Heša Tuvija? — zapitao je Vilder.

— Bez namere da me stvarno ubije nego da me zaplaši, da me navede da mislim kako me neko mrzi.

— Gde je on sada? — zapitao je Vilder.

— Krije se. Umoran je od bežanja, ali je rešen da se opravda. Ne voli Džima Mičela i misis Kvindli, ali neće učiniti nikakvu glupost.

Vilder se kratko prigušeno nasmeja. — Vraga neće. On pobesni za najmanju sitnicu — Vilder je ispio i drugu čašu, i sada je izgledao mnogo raspoloženiji. — Džim Mičel je u gradu.

— Znam — rekao je Dok.

Vilder se iznenadio. — Sreli ste ga?

— Posetio je misis Kvindli i ispričao joj za ucenjivačko pismo. Ja sam bio tamo.

— Mičelu se neće dopasti što ste sami i bez ičije pomoći doveli Noru.

Dok se osmehnuo. — Nije me briga šta on voli, a šta ne voli.

Vilder se za trenutak premišljao, a onda dokono pogledao po salunu i konačno rekao. — Ostanite u gradu, Blejk.

— Ranije ste mi savetovali da odem.

Vilder mu se lukavo osmehnuo.

— Promenio sam mišljenje — rekao je i udaljio se.

VI

Ajk Tefler i Kol Vin vratili su se u Kalder prašljavi, opečeni suncem, praznih šaka i do zla boga zle volje. U grad su ušli sporednom ulicom, ostavili konje u gradskoj štali i umornim korakom otišli do severnog dela grada. Tamo su odlučili da potraže Noru Kvindli, da se sa njom malo poigraju i da je zadrže. Nameravali su da kasnije stupe u kontakt sa Semom Kvindlijem i da povećaju cenu njene slobode od Mičelovih hiljadu dolara na dve hiljade. Računali su da su zaslužili ekstera zaradu.

Ušavši u drugi, manje pristojan salun u Kalderu, pažljivo su osmotrili slabo osvetljenu prostoriju pre nego što su se uputili izgrebanom šanku. Nije im ni najmanje smetao miris viskija i zadah tela jer su poznavali i gora mesta. Barmen, mršav i crveno obrubljenih očiju, upot-

punjavao je utisak o ovom čumezu. Pogledao ih je kad su ušli, ali im nije pozeleo dobrodošlicu.

Tefler je bacio metalni novac na šank i rekao. — Dva viskija, bolja nego prošli put.

— Bolja nego prošli put? — zapitao je krčmar. — Nemam ni bolji ni gori. Uzmite ili ostavite — rekao je ne služeći ih pićem.

Kol Vin je mirno rekao. — Ne obraćaj pažnju na mog prijatelja. Upravo je došao sa vešanja.

— Sa vešanja? — zapitao je krčmar i odmah živahnuo. I ostali u krčmi zainteresovali su se za došljake.

— Da, sa vešanja čoveka koji nam se protivio — barmen je ustuknuo jedan korak i digao ruke uvis. — Hej, čekajte, niko vam se ne protivi — rekao je promuklo.

— Onda donesi to piće.

Krčmar ih je žurno poslužio pićem, uzeo novac i odmah se udaljio. Tefler je probao viski i opsovao, ali je nastavio da pije. Vin se okrenuo licem šanku i mrgodno se zagledao u svoju šaku. U salunu je vladala potpuna tišina koju je poremetilo iznenadno škripanje leptir vrata, a zatim nečiji teški koraci. Vin je pogledao novodošavšeg, a onda kratko Teflera koji je takođe digao glavu.

Džim Mičel je čvrstim korakom prišao i zaustavio se pred krčmarom ne obraćajući pažnju na ostale. — Je li neko od naših ljudi bio ovde? — zapitao je.

Krčmar je odmahnuo glavom. — Nisam video nikoga.

— Nedostaju mi petorica koji su jahali sa Vilderom i Berdikom.

Krčmar je opet odmahnuo gla-

vom. — Pitaj kod Logana — podsetio ga je.

— Nisu ni tamo — rekao je Mičel i kada se krčmar sagnuo pod tezu i izvadio novu flašu pića, Mičel je odmahnuo glavom. — Ne, hvala. Ako vidiš nekog od naših, reci im da odlazim za deset minuta — bacio je letimičan pogled na prisutne i zadržao se malo na Vinu i Tefleru, a zatim izašao. Krčmar je uzdahnuo i prijavom krpom obrisao šank mrmrlajući. — Vrag ga odneo. Zna da njegovi ljudi slabo dolaze kod mene.

— Zašto? — zapitao je Vin.

— Glupi kauboji misle samo na žene!

— I vi mislite da su zbog toga budale? — zapitao je Vin.

Krčmar je živahno klimnuo glavom. — Naravno, mister. Te devojčure im na kraju pokupe poslednju paru.

Vin je ispio čašu do dna, značajno pogledao Teflera i zatim rekao. — Gde ima tih žena, mister?

Krčmar ga je iznenađeno pogledao. — Zar i vi?

— Kaži gde? — rekao je Tefler oštrije.

— Kod Logana, gore u ulici.

Tefler je lagano, ležerno prošao pored Vina, a Vin se uputio za njim. Kada su izašli iz saluna, Vin je rekao. — Hajde da nađemo Mičela.

Tek, što su prešli desetak koraka iza dovatka jedne trgovine pojavio se Džim Mičel, proverio temeljno da li na ulici ima nekoga i krenuo u jednu mračnu uličicu. Tefler i Vin pošli su za njim i kad su zašli u mrak, zastali.

— Vrag vas odneo, zabrljali ste — rekao je Mičel muklo.

Kada ga je njegova ogromna pes-

nica pogodila u glavu, Vin je posrnuo i mašio se revolvera. Pošao je korak prema džinovskom nadzorniku i prislonio mu revolver na grudi. Tefler je zgrabio Mičela za ramena i odgurnuo ga tako da je Vin morao prići još korak bliže.

— Sto mu gromova, Mičel! — povikao je i Tefler ga je brzo utišao. — Ne viči — iz Mičelovog lica nestalo je krvi kada je pred sobom ugledao lica ispunjena mržnjom. Mračnog izgleda, počeo im je prebacivati. — Sve sam vam lepo objasnio, a vi ste napravili zbrku. Pustili ste je da pobjegne.

— Drolja jedna, prevarila nas je. Ništa nismo mogli — priznao je Vin.

— Bilo je glupo vraćati se u Kalder — umešao se Tefler. — Naleteli smo pravo na Vildera.

Mičel je pokušao da rukom ukloni Vinov revolver i pošto nije uspeo, ponovo je progovorio. — To je sad svejedno. Ona se vratila...

— Vratila? — prasnuo je Vin. — Gde i kako?

— Neka skitnica po imenu Bleik našao je kad je iskočila iz voza. Zašto i vi niste skočili za njom?

— Zato što je voz išao brzo i što su u vozu bili naši konji. Računali smo da se vratimo i da je nađemo.

— I niste je našli — rekao je Mičel, sada mnogo samouvereniji. Pružio je ruku i uklonio cev Vinovog revolvera.

— Da, nismo je našli — rekao je Vin. — A ko je taj Bleik?

— Neka skitnica. Doveo je Noru i računa da stupi na posao kod Kvindlija — osmehnuo se lukavo. — Ali, od toga nema ništa.

Tefler se nagnuo napred i naslo-

nio se rukom na zid trgovine. — Do davola sa tom skitnicom, Mičele, Gde je ona?

— U Mejlijevom pansionu.

— Ko je s njom? — zapitao je Tefler.

— Niko važan. Jeste li rekli krčmaru ili ostalima u salunu da me poznajete?

— Naravno da nismo — rekao je Tefler. — Iz dva razloga.

Mičel ga je ćutke gledao i Tefler je nastavio. — Prvi je što želimo da se ponovo dočepamo misis Kvindli i da ovaj put posao dovedemo do kraja. Drugi je razlog što ne želimo da nas neko ubroji u tvoje prijatelje. Ovo zbog toga što ne želimo da nas šerif ispituje kad budeš ubijen.

— Kad budem ubijen? — zapitao je Mičel glasom jedva čujnim od šapata.

— Dobro si čuo — potvrdio je Vin i prislonio cev revolvera Mičelu u potiljak.

— Mi smo do sada sve radili, a ti si hteo da uzmeš veći deo plena i misis Kvindli — odmahnuo je glavom. — Nama to ne odgovara, ni jedno ni drugo.

Znoj se počeo slivati niz Mičelovo lice. — Vi ste ludi — rekao je. — Ja sam sve smislio i uredio da Sem Kvindli dobije pismo. Bez mene ništa ne biste mogli.

— Mislim da bismo mogli — odvratio je Tefler. — Kad pošaljemo tvoj leš Semu Kvindliju, shvatiće da mislimo ozbiljno — spustio je ruku, a zatim odjednom zadao udarac Mičelu u pelksus. Mičel je jeknuo, zgrčio se i Vin ga je udario revolverom po levoj slepoočnici. Mičel je zastenjao i srušio se kao vreća.

— Šta sad — zapitao je Tefler Vina.

Vin je pogledao gore-dole niz ulicu i rekao. — Odvući ćemo ga odatle do koralu na kraju grada. Tu ćemo ga dokrajčiti i poći da šćepamo misis Kvindli. Za sat ili dva napuštićemo grad.

— Odlično — rekao je Tefler i sagnuvši se, digao Mičela sa zemlje. — Kojim putem?

— Sporednom ulicom. Nosićeš ga? — zapitao je Vin.

Tefler je klimnuo glavom i prebacio preko ramena teško nadzornikovo telo. Videvši ga kako sa lakom diže Mičela, Vin je zadovoljno klimnuo glavom. — Idem napred da izvidim put.

Tefler je pošao za njim do kraja ulice, a zatim su obojica tiho ali žurno nastavili prema koralima za stoku na kraju grada. Stigavši tamo, Tefler je prebacio Mičela preko ograde, a zatim se i sam provukao i izvukao revolver. Uzevši pištolj za cev, svom snagom je udario drškom Mičela po glavi. Mičel nije ni jeknuo.

Vin je zadovoljno klimnuo glavom. — Kao i uvek. Ajk, sve radiš temeljno i tiho. A sada, da uzmemo konje i da ih dovedemo ovamo, a onda da šćepamo nju. O keji?

— Važi — rekao je Tefler i vratio revolver u futrolu.

Dok Holidej je na sporedan izlaz izašao iz Loganovog saluna i sporednim ulicama vratio se u Mejmijev pansion. Vilderov zahtev da ostane u gradu nije ga brinuo. Imao je na umu da se odmori, a zatim da ode i ostavi Noru Kvindli da sama bri-

ne svoju brigu. Ali kada je zakoračio na trotoar ispred pansiona, iza ugla zgrade pojavio se za kratko Heš Tuvi i žurno se opet povukao nazad. Holidej se počeo vrhom prsta po bradi, zagledao se za trenutak u hol pansiona, a onda pošao iza ugla da se nade sa starim.

— Šta je sad? — zapitao je.

— Postaje vruće, mister Blejk — rekao je Tuvi žureći uznemireno gorode-dole ulicom.

— U ovo doba noći obično je omorina. Šta još imate na umu sem vremena?

Tuvi se namrštio. — Ne govorim o vremenu, mister Blejk. Mislim da sam naišao na nešto.

— Šta, na primer? — zapitao je Dok nezainteresovano.

— Na primer, da Mičel nije otišao iz grada kao što je rekao, već dole niz ulicu.

— Možda je želeo da nešto popije — pretpostavio je Dok.

— Nije to. Išao je okolo ulicama kao da nekog traži. A onda... hoćete da vam kažem nešto, mister Blejk?

— Nisam baš radoznao.

Tuvi je prišao bliže i značajno zamirio očima. Opet je nervozno bacio pogled gore-dole i spustivši glas do šapata, vrlo tiho rekao. — Video sam ga kad je ušao u Pajkovu krčmu.

— Pajkovu krčmu? — ponovio je Dok upitno.

— To je onaj drugi salun, dole na kraju glavne ulice — nastavio je Tuvi užurbano — ušao je i izašao, a da nije ništa popio.

— Pa? — zapitao je Dok kiselo.

— Zšto je onda ulazio. Krčmar nam je rekao da je pitao da li su dolazili Kvindlijevi kauboji. A Mi-

čel zna da Kvindlijevi kauboiji ne dolaze kod Paika. Lažljivi pas je hteo nešto drugo.

Holidej se naslonio na zid i izvađio cigaru iz tabakere. — Predite na stvar — rekao je Tuviju.

— Naravno da hoću, mister Blejk. Čujte, ja mislim da je Mičel nekoga tražio i da je zbog toga svratio kod Paika. Zna li šta?

Dok je odmahnuo glavom i strpljivo čekao. Tuvi se osmehnuo na izgled zadovoljan sobom. — Unutra je bilo pet ljudi; petoricu od njih znam, a druga dvojica su stranci, ali sam ih negde već video.

Dok je povukao dim i odbio ga Tuviju u lice.

Tuvi je dodao. — Ta dvojica su izašli odmah za Mičelom i našli se sa njim u jednoj sporednoj ulici — Tuvi je upro prst Doku u grudi. Dva došljaka, mister Blejk. Zar vas to ne navodi na nešto? Nisu li dvojica nevaljalaca oteli misis Kvindli? Ona je rekla da se zovu Tefler i Vin. Sećate li se?

Dok je ponovo odbio gust dim, ali nije rekao ništa.

Tuvi je oduševljeno nastavio. — Mičel je došao u grad ne zna se zbog čega i ispričao svima za učenjivačko pismo, a onda su se pojavila ona dvojica. Možda su se upravo bili vratili iz potrage za misis Kvindli.

Holidej je odbio ponovo jedan dim puštajući da mu oblačici klize uz lice ispred očiju. Zamišljao je mozaik koji je Heš Tuvi pokušavao da sastavi. Setio se da mu je Vilder, ili možda neko drugi rekao, da nije bilo znakova borbe pri kidnapovanju misis Kvindli. Da nije u pitanju bio dogovor? Pogledao je oštro Tuvija. — I? — zapitao je.

Tuvi ga je začuđeno pogledao. — Zar vam nije jasno?

— Pa, tako i tako. Kako bi bilo da mi objasnite?

Tuvi je nešto progundao i očajnički pogledao prema nebu. — Čujte, Nora Kvindli je već dugo tražila nešto bolje od starog Sema. Ako meni ne verujete, pitajte Nensi Mejli. Nora je koristila nju i njen pansion. Stari Ben Mejli će vam to reći, jer mu se sve to nimalo ne sviđa. Ali Nensi je u izvesnoj meri pomagala Nori u njenoj igri, jer nije imala drugih mladih žena sa kojima bi se družila.

Sve više činjenica uklapalo se u celinu, ali je Holidej i dalje uporno ćutao.

— Šta ako su se Mičel i Nora dogovorili — nastavio je Tuvi — i angažovali par zlikovaca kao što su Tefler i Vin da je bajagi kidnapuju... setite se, nije bilo tragova borbe na mestu otmice. Šta ako su na povratku u Kalder, pošto su zavarali poturu u brdima, slučajno pehom naleteli na Vildera. Nora nije smela da dozvoli da bude viđena sa Vinom i Teflerom, zar ne, i zato je iskočila iz voza. Oni nisu iskočili sa njom jer nisu hteli da budu uhvaćeni u divljini bez konja. Tako su oni došli u Kalder, uzeli svoje konje i pošli da je traže. Nisu je našli jer ste vi birali skrovite putelike do grada.

Dok je povukao poslednji dim iz cigare i kažiprstom niknuo nikavac.

— Pošto je nisu našli, vratili su se u grad i Mičel, koji je takođe saznao za njen dolazak, potražio ih je da sazna šta se desilo. Je li tako?

Dok je potvrdno klimnuo glavom. Morao je da prizna da je Tuvijeva priča logična. Obuhvatio je palcem i

kažiprstom vrh brade i zapitao. — Jeste li sigurni da su dvojica ljudi sa kojima se Mišel našao Tefler i Vin?

Tuvi je žalosno odmahnuo glavom. — Ne, nisam siguran, ali postoji način da to saznamo.

— Koji način?

— Ostavio sam Bena Meilija da motri na njih. Ben će znati gde su oni, pa prema tome, treba samo da odete tamo, da ih odvedete do misis Kvindli i da ih ona prepozna.

— Zašto ja? — zapitao je Dok.

Tuvi je opet očajnički pogledao prema nebu. — Zato što ste se već do guše uvalili, mister Blejk. U svakom slučaju, Ben i ja ne bismo mogli da se nosimo sa tom dvojicom zlikovaca i još sa Mišelom uz to, zar ne?

— Potražite Vildera i Berdika — predložio je Dok.

Tuvi je samo odmahnuo rukama. — Pa da me bace u zatvor? Jeste li vi ćaknuti? Zar ste zaboravili da sam u bekstvu?

— Tuvi — rekao je Dok smireno — da sam na vašem mestu ja bih potražio Vildera i sve mu objasnio. Ono što na vašem mestu ne bih učinio, to je da pratim mene. Jeste li me shvatili?

— Šta, uplašili ste se, mister Blejk? — rekao je Heš Tuvi podsmesljivo.

— Da, toliko sam se uplašio da sav drhtim.

Dok se okrenuo i pošao prema ulazu u pansion. Kada je bio blizu vrata, iz pansiona je istrčala Nensi Meili i zamalo što ga nije oborila. Uhvativši je za ruke, Dok ju je digao sa zemlje i vratio je nazad na stepenik. — Polako, mis Meili — rekao je.

Pribravši se od iznenađenja, Nensi je počela da trlja ruke na mestima gde ju je Holidej držao. — Izvinite — rekla je.

— Nema potrebe da se izvinjavate.

Nensi je porumenela, jer je Holidej i dalje stajao pred njom. Zatim je zavrtila glavom njišući slap zlatnožute kose oko svog lica. Dok nije mogao da ne pomisli kako bi divno izgledala kada bi se kao Nora Kvindli našla naga u potoku. Od njegovog pogleda Nensi je još više porumenela i zahvaćena osećajem nelagodnosti i stida, počela je ubrzano disati. Zatim je pogledala pored Holideja i ugledala Tuvija koji je izvirivao iz mraka. — Jeste li videli mog dedu, mister Tuvi? — zapitala je.

Tuvi je živahno odmahnuo glavom.

— Video ga je — rekao je Holidej. — Njih dvojica su se muvali po ulici i tražili neprilike.

Nensi je izgledala zabrinuta. — Uzeo je... njegovu staru pušku. Puška je nestala sa svog mesta na zidu.

Tuvi je liznuo usne i začutao kao da ne nalazi odgovor na to pitanje. Zatim je počeo da uzmiče u mrak. — Ako ga budem video, reći ću mu da ga tražite mis Nensi. Ali nisam ja njegova dadilja, to da znate.

— Tuvi! — prasnuo je Dok i pošao prema njemu, ali je stari nevaljalac brzo šmugnuo u veću tamu, zamakao za ugao i dao se u trk.

Dok je šapnuo u bradu neku kletvu i glasno rekao Nensi. — Ostanite ovde. Videću šta mogu da učinim za vas.

Tek što je pošao za Tuvijem, noćnu tišinu prolomio je jedan jedini

pucanj. Dok je zastao usred koraka, a isto tako i Tuvi koji nije bio udaljen više od dvadesetak metara ispred njega. Tuvi je pogledao nazad, a onda uplašeno zavrteo glavom.

— Odakle se čuo pucanj, Tuvi? — zapitao je Dok.

— Sa kraja grada, tamo od obora za stoku.

— Jesu li Mičel i njegovi prijatelji pošli tamo?

— Ne znam.

Nensi je dotrčala do Holideja i nervozno spustila ruku na njegovu mišicu. — Šta se to događa, mister Blejk?

— Ne znam — odgovorio je Dok iskreno, ali to je bio pucanj iz puške, što znači da je možda vaš deda umešan. Vratite se kući.

— Ne, poći ću sa vama — rekla je Nensi.

Blago ali energično Holidej ju je pogurao rukom u prsa i kada se ona pribrala, on je već zamicao u tamu sporedne ulice. Nensi je prinela ruku prsima tamo gde ju je dotakla Dokova ruka i disanje joj je opet postalo brže. Naslonila se leđima na zid i zagledala se u noć u kojoj je nestao taj visoki čovek koji je na Noru Kvindli delovao tako neodoljivo.

VII

Po Tuvijem savetu Ben Mejli je zamakao u jednu sporednu ulicu. Čim se Tuvi udaljio, on se priliubio uz jednu živicu i oslušnuo. Čuo je neki razgovor i šum tupog udarca, a samo nekoliko trenutaka kasnije ugledao je dvojicu ljudi od kojih je jedan na leđima nosio onesvešćenog čoveka.

Ben Mejli se zavukao dublje u mrak, pritiskajući pušku na grudi. U mladim danima ne bi pokušao da izbegne bilo kakvu gužvu, ali sada su ti dani bili daleko za njim. Kada su dva čoveka tiho prošla pored njega, Ben Mejli je pošao za njima na pristojnoj udaljenosti i video ih kada su onesvešćenog čoveka bacili u ogradu. Pri slaboj svetlosti od prozora obližnje kuće, Mejli je ugledao revolver u ruci jednog od ljudi, koji se kao sekira spustio dole. Nije mu trebalo da bude bliže da bi znao šta se događa.

Hladan znoj mu je orosio čelo i on se počeo osvrtni tražeći mesto gde bi mogao pobeći, ali bilo je kasno. Ben Mejli nije shvatio da je svetlost, koja mu je omogućila da vidi ubistvo onesvešćenog čoveka, bila dovoljna ubicama da vide njega. Sekund kasnije začuo se nečiji preteći glas.

— Hej, ti tamo, stoji!

Ben je osetio da mu se znoj slija u oči, a odmah zatim obojica su se našli pored njega sa naperenim revolverima. Ben je uplašeno zapitao. — Šta... šta hoćete od mene? Ja sam samo stajao ovde i udisao svež noćni vazduh. Ništa nisam video i ništa nisam čuo.

Kol Vin je pritisnuo cev revolvera Benu ispod brade. — Ništa nisi video i ništa nisi čuo — ponovio je podrugljivo reči Bena Mejlija. — Te ti starče neću poverovati.

— Vi... morate mi verovati. Hej i ja, mi nismo... — Benov promukli glas je zamro u grlu kad je shvatio svoju grešku, ali kada je Tefler pokušao da mu otme pušku, starac je zamahnuo oružjem u nadi da će ukloniti snagatora s puta. Kundak je pogodio Teflera u vilicu i slab udarac

je samo razbesneo Teflera. Bandit je istrgao pušku iz Benovih ruku, udario ga njom po bradi i kada je starac izgubio ravnotežu i pao na ogradu, Tefler mu je prislonio pušku na stomak i opalio.

Vin je kasno povikao. — Nemoj, do đavola!

Čim je eho pucnja zamro, Vin je povukao Teflera i prosiktao kroz stisnute zube. — Bežimo odavde.

Tefler je odbacio pušku na palog Bena i pošao za Vinom preko ulice. Tek što su stigli do početka sporedne ulice, sa severnog kraja grada dotrčali su Holidej i Tuvi. Vin se osvrnuo oko sebe, pronašao otvor u ogradi i provukao se unutra praćen Teflerom. Našavši se u travnatom dvorištu, Vin je šapnuo Tefleru na uho. — Lezi mirno. Još nije sve propalo. Ostaćemo ovde prikriveni dok ne ulučimo šansu da se dočepamo misis Kvindli. Onda ćemo nastaviti sve onako kao što smo planirali. O keji?

Ajk Tefler nije ništa odgovorio. Ležao je nepomično, ali mu je na licu kličao bes. Kada bi jednom počeo da uništava, Ajku Tefleru je trebalo mnogo da se zaustavi i Kol Vin je to dobro znao.

*

Šerif Dejv Vilder i njegov zamenik Vil Berdik dotrčali su na lice mesta, i tamo u sporednoj ulici zatekli Holideja nagnutog iznad nečijeg nepomičnog tela. Berdik je prošao pored Vildera u želji da što pre stigne do Holideja, ali ga je Vilder rukom zašao. — Polako, Vile.

— Do vraga, Dejve, taj Bleik opet pravi neprilike.

— Možda je tako, a možda nije. Videćemo.

U tom trenutku iz mraka se pojavio Heš Tuvi. Iz grla mu se oteo krik bola i ne obazirući se na Bergitov pokušaj da ga uhvati, Heš je kleknuo pored nepomičnog Bena Mejlija. Trenutak kasnije, lica bledog kao smrt ustao je drhteći celim telom. — Ben — zastenjao je. — Ben je mrtav.

— Da, mrtav je — rekao je Vilder. — U čemu je stvar, Tuvi?

Heš Tuvi je ojađeno pogledao Holideja, a onda niz ulicu prema pansionu odakle je lagano dolazila Nensi Mejli. — Recite im vi, Blejk. Recite im... ja sam van sebe.

Videvši da je Nensi još uvek pedesetak metara daleko, Dok Holidej je progovorio. — Tuvi mi je rekao da je Mejli pošao da uhodi dvojicu nevaljalaca i Džima Mičela, i prema rečima Mejlijeve unuke, on je poneo pušku sa sobom. Izgleda da se Mičel zadržao u gradu iako je trebalo da se vrati na ranč. Tuvi i Mejli su ga videli kako razgovara sa dvojicom lupeža. Tuvi je došao da me potraži, a onda smo čuli pucanj.

— Ta dvojica su Tefler i Vin? — zapitao je Vilder.

— Tuvi nije siguran u to — rekao je Holidej.

— Ja jesam — rekao je Vilder. — Proverio sam u štali i dva čoveka, čiji opis odgovara ljudima koje sam video u vozu, uzeli su svoje konje pre pola časa.

U tom trenutku pritrčala je Nensi Mejli, lica bledog od strahovanja. Vilder je pokazao rukom na telo Bena Mejlija i tiho rekao. — Žao mi je, mis Mejli, ali vaš deda je mrtav.

— Mrtav? — kriknula je Nensi

vrteći očajnički glavom. — To nije moguće. On nikome nije želeo zlo, on...

— Na žalost, to je tačno, mis Meili — rekao je Vilder. — Sad baš pokušavam da saznam nešto više o tome — okrenuvši se Holideju, dodao je. — Da čujemo do kraja, mister Blejk. Otkud vi ovde.

— Čujte, čuo sam pucanj, a pre toga mi je mis Meili rekla da je njen deda otišao sa puškom. Smatrao sam da bi trebalo da pogledam šta se desilo.

— Zašto niste obavestili nas? — zapitao je Vilder.

Holidej je slegnuo ramenima. — Nisam imao vremena.

Vil Berdik je zaustio da protestuje, ali ga je Vilder utišao energičnim pokretom ruke i pogledao Nensi Meili i Heša Tuvija. — Ostani s njima — rekao je Berdiku. — Pomozi devojci koliko možeš i dobro čuvaj Tuvija.

Vilder se udaljio zanet u misli i kada je, prešavši preko ulice, pored sebe ugledao Holideja, on je progovorio. — Mislim da je Tuvi bio na tragu istine od samog početka, mister Blejk. Moramo se onda postarati da se ništa ne desi misis Kvindli. Ona je još u Meilijevom pansionu, je li tako?

— Bila je pre dvadesetak minuta.

— Onda hajdemo do nje, važi?

— Hajdemo? Šta sam vam ja potreban? — zapitao je Dok.

Vilder ga je lukavo pogledao. — Zar niste više zainteresovani da saznate istinu, mister — zapitao je i pošao prema pansionu. Holidej je pošao za njim, ali kada su se nalazili stotinak metara daleko od Meilijeve kuće, prasak revolverskih hitaca prolomio je noćnu tišinu. Vil-

der je hitro skočio uz zid kuće sa revolverom u ruci, a Dok Holidej je učinio isto.

Jedna osoba ogromnog rasta pojavila se posrćući u sporednoj ulici, pucajući u hodu kao mahnita. Berdik je gurnuo Nensi uz ogradu da bi je uklonio od zalutalih kuršuma, a zatim sa revolverom u ruci potrčao za Vilderom i Dokom.

— Ne pucaj, Vile — doviknuo mu je Vilder.

Berdik ga je pogledao i poslušao. Za to vreme nepoznati je i dalje išao napred, pucajući posrćući i sputičući se. A onda, isto tako iznenađeno kao što je počela, pucnjava je prestala. Budući nešto bliži Berdik je povikao — To je Mišel!

Lica obliivenog krvlju Mišel je klataći se zastao ispod ulične svetiljke. Mašio se rukom za pojas sa mećima, a onda posrnuo još nekoliko koraka i pao na kolena. Revolver mu je ispao iz ruke, ali se on pružio napred i dohvatio ga, a onda ponovo pokušao da iz pojasa izvadi nove metke.

— On je gotov — rekao je Dejv Vilder i sa Holidejem pored sebe pošao prema Mišelu. Mišel je uspeo da izvuče jedan metak iz opasača, ali ga je ispuštio u prašinu, zatim ga pinajući prstima onet našao i dignuvši glavu iskolačenim očima, besno pogledao trojicu ljudi ispred sebe.

— Odbaci oružje, Mišele, naredio mu je Vilder.

— Pasji sinovi, podli pasji sinovi — prokrkljao je Mišel promuklo. Ugurao je jedan metak u magacin pištolja i zatvorio magacin. Zatim je zategao obarač i digao revolver.

U tom trenutku Heš Tuvi je po-

vikao. — Mičele, lažljiva huljo! — protrčao je pored Vildera i Doka. Dok ga je zgrabio rukom i dok se Tuvi otimao, pištolj je grmnuo. Dok je video kada se Mičel zgrčio, a onda pao. Držeći u ruci revolver koji se još pušio, Dejv Vilder je umorno uzdahnulo. — Budala — rekao je.

Nensi Mejli je kriknuvši dotrčala, ali kada je stigla blizu njih, kolena su joj zaklecala. Dok ju je prihvatio pre nego što je pala. Vilder mu se obratio tihim glasom. — Odvedite je kući, mister Bleik, i ostajte sa njom. A ti, Vile, pripazi na Tuviju.

Pošto je udaljila Džima Mičela, okupala se i spremila za spavanje. Nora Kvindli je počela da razmišlja o Doku Holideju ili Bleiku, pod kojim imenom ga je poznavala. Ako bude mogla da ga ubedi da ostane na ranču, biće joj od velike koristi, mada je, obzirom na njegovo držanje i stil, sumnjala da će joj to uspeti.

Brinula se malo zbog Heša Tuvija. Uvek je naslućivala da će se vratiti u Kalder i da će joj praviti neprijatnosti. Ali ako bude mogla da ga nađe i možda da ga podmiti, verovatno da će starac držati jezik za zubima.

Zadovoljna planovima za budućnost, nestrpljivo je očekivala Holidejev povratak kad ju je pucani trgaio. Pogledavši kroz prozor na ulicu, ugledala je Tuviju praćenog Holidejem i već je zaustavila da ga pozove kada je ugledala šerifa Vildera i njegovog uvek mrgodnog zamjenika Berdika. Zatim je videla kako su se sva četvorica okupili blizu

jedne ograde od živice, gde je Holidej kleknuo i izbliza pogledao nekoga ko je ležao na zemlji. Setivši se pucnja koji je čula, Nora je najpre pomislila da je to pucao neki pijanac, ali je sada instinktivno naslutila da je osoba na zemlji stari Ben Mejli. Starog Mejlija nije mnogo poznavala, ali je znala da on mnogo znači Nensi Mejli koju je jedinu u ovom gradu smatrala svojom prijateljicom. Zatim je ugledala Nensi kako trči niz ulicu.

Budući da joj je Džim Mičel postao teret i da je morala biti vrlo obazriva u varanju svog muža, Nora se ozbiljno zamislila o svojoj neposrednoj budućnosti. Trebalo je ubediti Mičela da je njihov odnos došao do kraja. Trebalo je takođe urazumiti Heša Tuviju i eventualno ga podmititi. Konačno, trebalo je na neki način srediti Teflera i Vina. A sada je uz sve to došla smrt starog Bena Mejlija. Nora je počela nervozno pucketi prstima pitajući se zašto je mnogo toga pošlo naopako. Verovala je da zaslužuje bolju sudbinu. A onda, kada je htela da se okrene od prozora, iz mraka u blizini koralu teturajući je izašla jedna visoka osoba. Nora je prigušila krik u grlu jer je prepoznala Džima Mičela. Glupak, rekla je sebi, uobraženko na koga se previše oslonila, a da ga prethodno nije proverila. Od početka je on počeo da brlja time što je najmio dvojicu razbojnika, a posle i time što je previše rano uručio Semu ucenjivačko pismo. Nora je umorno uzdahnula, a onda se trglala kada je Mičel počeo da puca u vazduh. Glupak. Šta je to s njim, zapitala se.

Zatim je Mičel pao, ispustio revolver, ponovo ga uzeo i počeo da

traži nov metak u opasaču. Nora je sa gađenjem zavrtila glavom, ali se odjednom sledila kada je videla da se Mičelova ruka sa revolverom diže prema Doku Holideju. Nora je kao zalučena poževela da krikne i da upozori, Doka, ali je u tom trenutku neki revolver grmnuo i Mičel je bio odbačen na leđa. Nora je odahnula sa olakšanjem. Bar više neće morati da brine zbog Mičela.

Okrenula se i pošla prema postelji kada su se vrata sobe odjednom, naglo otvorila. Nora se okrenula prema vratima i stala kao ukopana, jer se našla licem u lice sa iscerenim Kolom Vinom i zlobnim sadistički nasmejanim Ajkom Teflerom.

Obuzeta očajanjem počela je da vrišti.

VIII

Zatvarajući vrata za sobom. Ajk Tefler je rekao. — Učutkaj je. Kole.

Budući da je to već imao na umu, Vin je preskočio preko ograde i spustio tešku pesnicu na vrh Norine brade. Mada joj se bol razlio licem, Nora je padajući zamahnula nogom i udarila Vina u butinu. Dok joj je u glavi bučalo, a zidovi sobe vrteli se pred njenim očima, neko joj je odpozadi pocenio bluzu koju je pozajmila od Nensi. Zahvaćena panikom okrenula se i pred sobom ugledala požudno iscerenog Teflera. Njegova ruka pružila se i dohvatila je za gole grudi i sve što je Nora mogla da učini bilo je da užasnuto krikne. Vin je odgurnuo Teslera u stranu i ne obazirući se na njenu nagotu, zadao joj udarac pesnicom u lice. Bol se ponovo razlio Norinom glavom i krik joj je zamro na us-

nama dok je onesveščena padala na pod.

Videći je da nepomično leži, Tefler je odgurnuo Vina u stranu i počeo da otkopčava opasač. Vin ga je pogledao sa nevericom, a onda besno procedio kroz zube. — Do đavola, zar ti je samo to na umu, Ajk?

Tefler se nasmejao. — Trenutno jeste — rekao je.

— Ostavi sad to — rekao mu je Vin. — Video si one dole na ulici, zar ne? Našli su Mejlija i Mičela. Nastaće pravi pakao, a vrištanje ove drolje brzo će ih privući ovamo.

Tefler je zamišljeno pogledao najpre Vina, a zatim Noru koja je ležala polunaga. Na licu mu se videla borba čemu da da prednost i sve nestrpljiviji Vin je rekao. — Do đavola, možeš je imati kad god hoćeš, ali ne ovde, moramo brzo da kidamo.

Tefler je lagano uzdahnio, a onda opsovao. — O keji — rekao je. — Ali, noćas nećemo daleko.

— Samo da umaknemo odavde, ludače.

Tefler se okrenuo, prešao preko ograde i otvorio balkonska vrata. Videvši Vildera ispred gomile grana, na njegovom ružnom licu zaigrao je osmeh. — Ugasi svetlost, a onda dovedi konje. Ja ću je doneti.

Vin ga je kratko pogledao, a zatim se uputio prema vratima dok je Tefler dohvatio polunagu Noru i prebacio je preko svojih snažnih ramena. Kada je Tefler stigao do kraja spoljnih stepenica, Vin je već bio nestao u mraku. Uprkos galami na trotoaru ispred pansiona, Tefler je hladnokrvno, čvrstim korakom po-

šao kroz dvorište prateći šum Vinovih koraka.

— Nema je ovde — uzviknuo je zamenik Berdik dižući zapaljeno palidrvce iznad glave i osvetljavajući sobu žučkastom drhtavom svetlošću. Vilder je uzeo palidrvce iz njegovih prstiju i zapalio svetiliku. Dok Holidej je ušao za njima i osvrnuo se po sobi. Zapazio je kornad Norine iscepane bluze i pokazao rukom na mrlje krvi na zidu.

— Izgleda da ovaj put nije pošla svojom voljom — rekao je.

Vilder je oštro pogledao Holideja i zapitao. — Hoćete li da kažete da je, kada je kidnapovana, pošla sa otmičarima bez borbe.

— Znaite šta, žena kao što je Nora Kvindli ne bi dopustila da je neko u tišini odnese, bilo sa ranča bilo sa drugog mesta.

Vilder je klimnuo glavom. — Što znači? — zapitao je.

— Što znači da je stari Tuvi i tu bio u pravu. Mičel i misis Kvindli su pokušali da izigraju Sema Kvindlija.

Vilder se još ozbiljnije zagledao u Holideja. — Recite sve do kraja, Blejk, bez prećutkivanja.

Holidej je klimnuo glavom i uzred pogledao Heša Tuvija koji je tog trenutka ušao u sobu. — Kako ja vidim stvar. Mičel i misis Kvindli su najmile Teflera i Vina da je bajagi otmu. Misis Kvindli je računala da će morati samo da odiaše do But Krika, da se vrati vozom nazad, sačeka da njen muž plati otkup za nju, isplati Teflera i Vina i onda pobegne sa Mičelom.

— Vi ste ludi — presekao ga je Berdik.

— Daleko od toga — umešao se Heš Tuvi. — Mister Blejk je u pravu. Ja sam prozreo Mičela i misis Kvindli, a zato su mi oni napakovali kod Sema, pa sam morao da pobegnem. U međuvremenu, Tefler i Vin su kidnapovali misis Kvindli.

Vilder je pogledao Holideja. — Da li i vi tako mislite, mister Blejk?

— Sve se to uklapa u kostur događaja. U svakom slučaju, bar objašnjava zašto je misis Kvindli skočila iz voza da bi pobegla od Teflera i Vina.

Berdik je sumnjičavo promumlao. — Kako se to uklapa ako je radila u dogovoru s njima, Blejk. Govorite gluposti.

Holidej ga je pogledao strpljivo. — Mičel je na samrti nazvao nekoga podlim prevarantom.

— Naravno — umešao se Heš Tuvi ponovo. — A na koga se to moglo odnositi ako ne na Teflera i Vina? Oni su se sigurno zagrejali za misis Kvindli i ona je morala da pobegne.

Dejv Vilder se počeošao kažiprstom po bradi i klimnuvši glavom, rekao. — U međuvremenu, Džim Mičel je sredio da Sem Kvindli dobije učenjivački zahtev ne znajući za raskid između Nore, Teflera i Vina. Je li tako?

— Tačno — odgovorio je Heš Tuvi živahno. — Zato se Mičel i našao noćas u gradu, da bi našao Teflera i Vina. Verovatno se ludo razliutio i ova dvojica su ga sredili. Bio je van sebe od besa što ga je misis Kvindli udaljila i što su Tefler i Vin hteli da ga pređu. Dok smo mi bili angažovani oko Bena, Tefler i Vin su odvukli misis Kvindli.

— Što nas opet vraća na početak — rekao je Vilder.

— Sem u jednoj stvari — primetio je Dok. — Sad znate koga i gde treba da tražite.

— Tačno — rekao je Vilder i još jednom obuhvatio pogledom Norinu sobu. Davši Berdiku znak da poče za njim, rekao je. — Vile, nas dvojica ćemo pretrasti grad od podruma do tavana i ako ne nađemo misis Kvindli, moraćemo da odiašemo i javimo Semu šta se desilo.

— Samo nas dvojica? — zapitao je Bergit.

Vilder je klimnuo glavom. — To je naš posao — rekao je i pokretom glave pokazao prema Holideju. — I naš grad — dodao je i počao prema holu.

Kada su se njih dvojica udaljili, Heš Tuvi je s olakšanjem odahnuo i tiho rekao. — Zadovoljan sam što je sve završeno, mister Blejk. U svakom slučaju, bar moj udeo u tome.

— Još nije — rekao mu je Dok, prišao Nensi i uzevši njene ruke u svoje, prinudio je da mu pogleda u oči. Ruke su joj podrhtavale i usne su joj bile stisnute u grč očajia i jada. — Šta sada? — zapitao ju je.

Nensi je odmahnuła glavom i suze su joj potekle niz obraze. — Ne znam, mister Blejk.

— Život ide svojim tokom. Vi ste mladi.

— Nikada više neće biti, kao pre.

— To znam — rekao je Dok. — Ali, on je živeo svoj život, a deo tog života bila je i pomoć koju je hteo da pruži starom prijatelju.

Tuvi je prišao devoici i pogladio se po bradi. — Ben i ja smo zajedno preturili preko glave mnogo nevolja. Da je on bio u nevolji, sigurno je da bi od mene zatražio pomoć.

— Znam to, mister Tuvi.

— Prema tome, na kraju je on umro radeći ono što je želeo, mis Mejl — rekao je Dok klimajući glavom. Pustivši njene ruke, zagledao joj se u oči. — Sad mu više ne mogu pomoći, ali mogu pomoći vama.

— Meni? — zapitala je.

— Ubili su ga hladnokrvno, bez milosti — rekao je Dok i zbog oštine njegovog glasa ona se trгла.

— Ne, mister Blejk — rekla je žurno. — Ono što je učinjeno ne može se više popraviti. Molim vas nemojte to činiti zbog mene. Oni su ubice, ali šerif Vilder će ih uhvatiti i oni će odgovarati za ono što su učinili.

— Možda Vilder i Berdik neće moći to da završe — posumnjao je Dok.

— Zašto... zašto ne bi mogli? — zapitala je Nensi uzbuđeno.

Holidej je slegnuo ramenima. — Oni imaju svoje metode i do sada nisu bili baš uspešni. Ja imam svoj način i pokušaću da učinim ono što smatram da mi je dužnost.

Rekavši to, Dok se udaljio. Zastao je na vratima i zagledao se u mračnu ulicu kada mu je Tuvi pridružio. — Zar ćete se zaista upetljati u ovo, mister Blejk?

— E, mislim da hoću — odgovorio je Dok. — Tefler i Vin nisu mogli otići suviše daleko jer imaju sa sobom misis Kvindli. Kojim putem mislite da treba da pođemo, starče?

Tuvi je pobledeo. — Zar hoćete da i ja pođem sa vama?

— Ako znate neki kratak put do Kvindlijevog ranča.

— Naravno da znam. Rekao sam vam da u ovom kraju živim decenijama...

— Onda dovedite vašeg konja.

Holidej je pošao niz ulicu, ali je Tuvi doviknuo za njim. — Da li vi to radite zbog sebe, mister Blejk, ili zbog mis Mejli ili...

— Ili? — okrenuo se Dok prema njemu.

Tuvi ga je izvesno vreme žmireći gledao. — Ili zbog misis Nore Kvindli?

Holidej je samo odmahnuo glavom. — Ne zbog nje — rekao je. — To je završeno.

•

Jedan grdosija od čoveka po imenu Tas prvi je ugledao Holideja i Heša Tuvija kada su ujahali na čistinu ispred Kvindlijeve ranč kuće. Preprečio im je put ispred samih stepenica.

— Vi? — grmnuo je na Holideja, a onda pogled skrenuo do Tuvija — i ti? Šta ti tražiš ovde?

— Hoću da razgovaram sa Semom — rekao je Tuvi. — Je li kod kuće?

— Naravno, gde bi mogao biti? Biće mu drago da te ščepa.

Za trenutak Tuvi se zbunio, ali kada je Holidej sjahao iz sedla, sjahao je i on. Tas je stao ispred njih na stepenice.

— Čujte, čoveče — rekao je Dok — imamo nešto važno da kažemo Kvindliju.

— Važno, je li? — grmnuo je Tas. — Možda vam je šerif Vilder poklonio poverenje, ali neka me davo nosi ako se ja s njim slažem.

— Neka Kvindli odluči, važi? — rekao je Dok i zakoračio na stepenice, ali su se u tom trenutku vrata velike kuće otvorila i na njima se pojavio košcat, snažno građen čovek,

odeven u prsni i iznošene kaubojske pantalone. Gusta proseka kosa padala mu je na duboko naborano čelo, a tamne oči gledale su neprijateljski pridošlice.

— Šta se događa ovde? — procedio je kroz stisnute zube.

Tuvi se zaklonio iza Holideja koji je stao pred snažnog starca. — Sem Kvindli? — zapitao je.

— Tako je. A ko ste vi? — izustio je Sem Kvindli.

— Ja sam Džon Blej i došao sam da razgovaram s vama, Kvindli. Pre jedan čas ostavio sam vašu ženu u gradu. Ja sam je tamo doveo.

Sem Kvindli se okrenuo prema Doku siv u licu. — Vi ste... šta...?

— Našao sam je u preriji, na pet časova jahanja daleko od Kaldera i doveo je u grad. Od tada se mnogo šta desilo. Kao prvo, vaš nadzornik je mrtav.

Kvindli je zinuo. — Mišel mrtav? — rekao je dišući teško, očigledno nesposoban da primi sve što je čuo. Zatim je iskolačenim očima pogledao Tuvija. — Jesi li i ti u to umešan, lupežu?

— Nikad nisam ništa ukrao, Sem, i to ću dokazati. Kad to učinim, možeš ići do đavola i ti i tvoja kurva od žene.

— Kur... — zaustio je Sem Kvindli i skočio pružajući ruku da uhvati Tuvija za gušu. Ali, Dok Holidej je stao pred njega i odgurnuo ga, zbog čega se Tas sa zamahnutom rukom jurnuo na Doka. Dok se sagnuo, izbegao udarac i zadao dva kratka udarca levom, a odmah zatim, dok je Tas od tih udaraca posrtao, priskočio za njim i zadao mu još jedan desnom u vrh brade.

Grdosija je kleknuo nogama i srušio se, a od njegovog pada terasa se zatresla.

Kvindli je opsovao i jurnuo na Doka, ali ga je Dok uhvatio za ruku, zavio je i okrenuvši ga licem zidu, svom snagom ga pritisnuo uza zid. Kvindli je zastenjao, ali je bio nemoćan. — Tuvi govori istinu, Kvindli. Vaša žena je drolja — ponovio je.

Kvindli se počeo otimati, ali mu je Dok još više zategao ruku i zadržao ga licem okrenutog zidu. U tom momentu sa zemlje se digao Tas i obrisao krv sa lica. Pogledao je ošamućeno oko sebe i jurnuo na Doka koji je morao da pusti Kvindlija da bi Tasu zadao strahovit udarac dlanom ispod uha. Tas je pao na tlo kao posećen sekirom, ali je sada Kvindli jurnuo na Holideja.

Tada se u tuču umešao Heš Tuvi i ispalio dva hica u vazduh. Kada se Kvindli trgao i okrenuo, našao se pred Tuvijevim pištoljem. — Dosta, Seme — rekao je starac. — Vreme je da se osvestiš, jer si već dosta dugo smatran za budalu.

Kvindli je iskolačenim očima odmerio Tuvija, a onda i Holideja. — Ako lažeš, ubiću te, Heše. O kej, da čujemo vašu priču, Blejk.

Dok mu je ispričao sve o svom susretu sa Norom, uključujući i događaj na potoku. Kvindli je stajao skamenjenog lica, ali mu je disanje postalo opet ubrzano. Sluteći da će Kvindli ponovo pomahnitati, Tuvi se umešao. — Seme, prvi je bio Džek Morgan, a kada se zasitila Džeka, ona te je nagovorila da ga otpustiš. Zatim je došao na red Mišel...

— Džim je ne bi ni takao — grmnuo je Kvindli.

— Bi, i te kako. Nora i Mišel su najмили dvojicu lupeža da je bajagi otmu. Nora je poslala sa njima do But Krika, ali su se sve troje vozom vratili nazad. Negde uz put nevaljalci su poželeli da je smotaju i ona je pobegla. U međuvremenu, Mišel je udesio da dobiješ učenjivačko pismo. On i tvoja žena su od početka radili zajedno i tek kada su se planovi pokvarili, Nora je odlučila da odstrani Mišela i da se vrati kući praveći se nedužna i znajući da ćeš joj poverovati. Odbačeni Mišel potražio je tada svoje saučesnike, ali su oni odlučili da sami kidnapuju Noru i Mišela su isključili. Ne znamo tačno šta se desilo, ali nešto ranije noćas Mišel je bio prebijen i kada je pohamnitao i hteo da ubije mister Blejka, Vilder ga je sredio. Nora je opet u njihovim rukama i oni će tražiti da im platiš otkup. Sad znaš sve.

Sem Kvindli je besno opsovao i odgurnuo Tuvija ispred sebe. Prišao je dva koraka bliže Holideju i cedeći kroz zube izustio. — Mislite li da će doći ovamo? Svi troje?

— Ne zaboravite da ovaj put ona nije u dosluhu sa njima — rekao je Dok.

— Kad mislite da će stići ovamo?

Holidej je neodređeno slegnuo ramenima i Tuvi je odgovorio umesto njega. — Mi smo došli prekim putem, Seme, a to je za pola časa kraće nego običan put. Mislim da će se uskoro pojaviti.

Sem Kvindli je počeo da šeta po verandi. — Neka samo dođu, prokleti bili — a onda je zastao i ob-

ratio se Holideju. — Ne želim više da vas vidim, mister. Gubite se odavde i nikada više nemojte kročiti na moje imanje niti blizu mojoj ženi. U suprotnom, ubiću vas.

Holidej je mirno podneo njegov ljutiti pogled, a onda sasvim ležerno izustio. — O kej, Kvindli, kako god hoćete.

Tek što je Holidej pošao prema stepenicama, iz mraka se začuo nečiji glas. — Kvindli, tvoja žena je u našim rukama. Jesi li spremio novac?

Čuvši glas, Tuvi zamalo što nije pao. Ali, Kvindli se okrenuo i trgao revolver. — Smrdljiva svinjo, izađi na čistinu da te vidim.

— Najpre odloži revolver, Kvindli. A ti, Blejk, ne mešaj se — dodao je glas iz tame.

Kada je Sem Kvindli pošao tri koraka prema ivici verande, iz mraka se začuo prodoran vrisak njegove žene. — Ne, Seme, ubiće me.

— A ja ću pobiti njih! — grmnuo je Sem i pošao dalje. Prasnuo je pucanj i Holidej je video da je Kvindli pogođen, a sledećeg trenutka skočio je niz stepenice. Doskočivši na tlo, zakotrljao se po zemlji i dočekao se na kolena. Pri svetlosti iz kuće ugledao je jednog krupnog čoveka iza ugla. Opalió je i nepoznati je mašuci rukama posrnuo unazad i pao. Dok je skočio na noge i ševrcajući jurnuo napred. U tom trenutku grmnuo je još jedan pucanj praćen prodornim vriskom Nore Kvindli.

Holidej je jurnuo do ivice verande i ugledao drugog otmičara koji je uzmičući pucao iz pištolja.

Holidej je opalio dva puta i oba puta pogodio. Kidnaper se zgrčio i u očima mu je blesnula zvraska mržnja. — Pseto — prostenjao je i ponovo digao revolver, ali nije imao snage da opali. Pao je na kolena i s mukom procedio kroz zube. — I sve ovo zbog jedne proklete drolje.

Zatim je pao mrtav.

Vraćajući se u grad, Dok je jahao zaokupljen sumornim mislima. Vin je bio mrtav, ali isto tako i Tefler, ali i Nora je izgubila život. Dok se pitao da li je to bilo pravo. Ona je bila vrlo lepa žena koja je samo kratak deo života živela u bogatstvu i onako kako je želela. Za svoju lepotu dobila je vrlo malo, ali konacno, možda njena dela nisu više ni zasluživala.

Stigavši do grada, zastao je ispred Mejlijevog pansiona i odlučivši da mu je neophodan krevet za noć, sjahao i vezao konja. U tom trenutku začuo je lake korake u holu kuće.

— Vratili ste se, mister Blejk — rekla je Nensi. — Ako još želite krevet, dođite unutra.

Dok je pošao prema njoj i kada je došao u krug svetlosti, ona je kratko prigušeno kriknula. — Ranjeni ste.

Dok je tek tada primetio da mu se iz male ogrebotine na vratu tanak mlaz krvi slio na okovratnik košulje i isprijavao je. — Nije to ništa — rekao je. — U svakom slu-

čaju, doživio sam i gorih trenutaka.

— Dođite, očistiću vam ranu — rekla je Nensi i povela ga do kuhinje gde ga je posadila na stolicu i skinuvši mu košulju, oprala mu i previla plitku ranicu komadom gaze i flastera. Kada je s tim završila, izašla je iz kuhinje i vratila se sa jednom čistom košuljom. Pruživši je Doku, rekla je. — Obucite ovo. Ja ću oprati vašu i do sutra će biti suva i ispeglana.

— Mnogo vam hvala — rekao je Dok oblačeći košulju. — Sve je završeno, znate. Oni su mrtvi — rekao je.

— Znam — odgovorila je Nensi. — Znala sam to čim sam vas videla. Ali, nisam sigurna da li mi je drago ili ne, zbog toga što ja mrzim ubijanje.

Dok je klimnuo glavom sa razumevanjem. — I Nora je mrtva — dodao je.

Nensi je zaprepašćeno raširila oči, a onda mu je pala na grudi drhteći kao list na vetru. Lica naslonjenog na njegove grudi, rekla je jedva čujno. — Hoće li vam nedostajati?

— Ne — rekao je Dok. — Ali, ipak je žalim.

Ona je digla glavu i pogledala ga. — Ali, Nora mi je kazala...

— To je nešto drugo — rekao je Dok. — Bila je lepa i ja ću je se sećati, ali neće mi nedostajati.

Dok nije bio siguran, ali mu se učinilo da u njenim očima vidi odsjaj olakšanja. Zatim je čuo njen tih glas. — Desilo se dosta toga

što nije trebalo da se desi, mister Blejk. A i mnogo onog što je trebalo da se desi, nije se desilo — pripila se bliže uz njega i vlažnih usana i suznih očiju još tiše šapnula. — Noćas ne želim da budem sama, mister Blejk. Ne želim da mislim na dedu ili na Noru i one ljude — digla je lice prema njemu i sjaj njenih očiju otkrio je Doku više nego reči. — Sutra možete ići kuda hoćete, neću vas zadržavati. Ali, noćas budite pored mene,

*

Sutradan pre podne Dok Holidej je stajao na peronu železničke stanice i čekao voz iz But Krika. Voz se zadržavao u Kalderu samo petnaestak minuta i odmah se vraćao nazad, da bi u But Krik stigao kasno posle podne. Holidej je nameravao da Kalderu zauvek kaže zbogom i sa zadovoljstvom je sačekao da se malobrojni putnici iskrcaju, a onda se lagano popeo u vagon i ušavši u kupe, seo pored prozora. Pušeći cigaru, nije primetio da ga pažljivo posmatra jedan čovek u upadljivo šarenom odelu, koji je pre toga izašao iz voza. Posle nekog vremena nepoznati putnik je odmahnuo glavom i izustio, — Do vruga, to je on! Dok Holidej, glavom i bradom.

Ime je bilo izgovoreno dosta glasno, tako da ga je čuo šerif Vilder koji je stajao u blizini. — Šta rekoste? — zapitao je.

— Rekao sam Dok Holidej! Zbogom ga ne poznajete?

— Dok Holidej? Sad mi je sve jasno — rekao je šerif Vilder.

Lokomotiva je tog trenutka zviznula i voz je krenuo, pa šerif, čak i da je hteo, nije imao vremena

da svoje otkriće pokaže Holideju. Posle nekoliko minuta, samo oblak crnog dima lebdeo je na horizontu iza kojeg je nestao voz sa Dokom Holidejem.

KRAJ

čitajte sledeći broj DOKA HOLIDEJA

BROJ 167

izlazi 7. aprila 1985.

IZDAJE I ŠTAMPA NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD V. MIŠIĆA 1.
